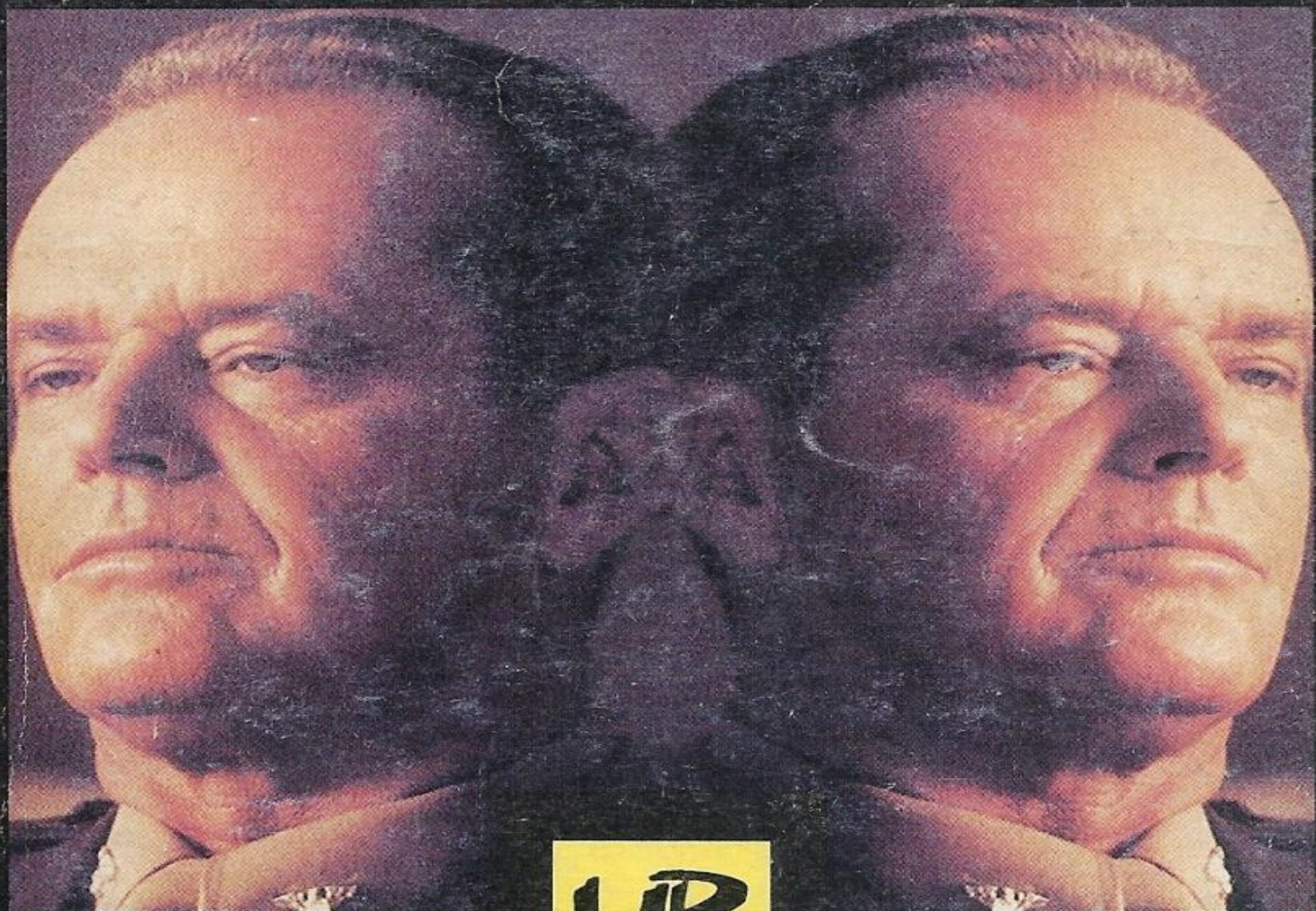

ЗА ЧЕСТТА НА

ПРИЩИ

Ричард Кондън

ИВ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

ИВАН ВАЗОВ

РИЧАРД КОНДЪН ЗА ЧЕСТТА НА ПРИЦИ

Превод: Кунка Христова

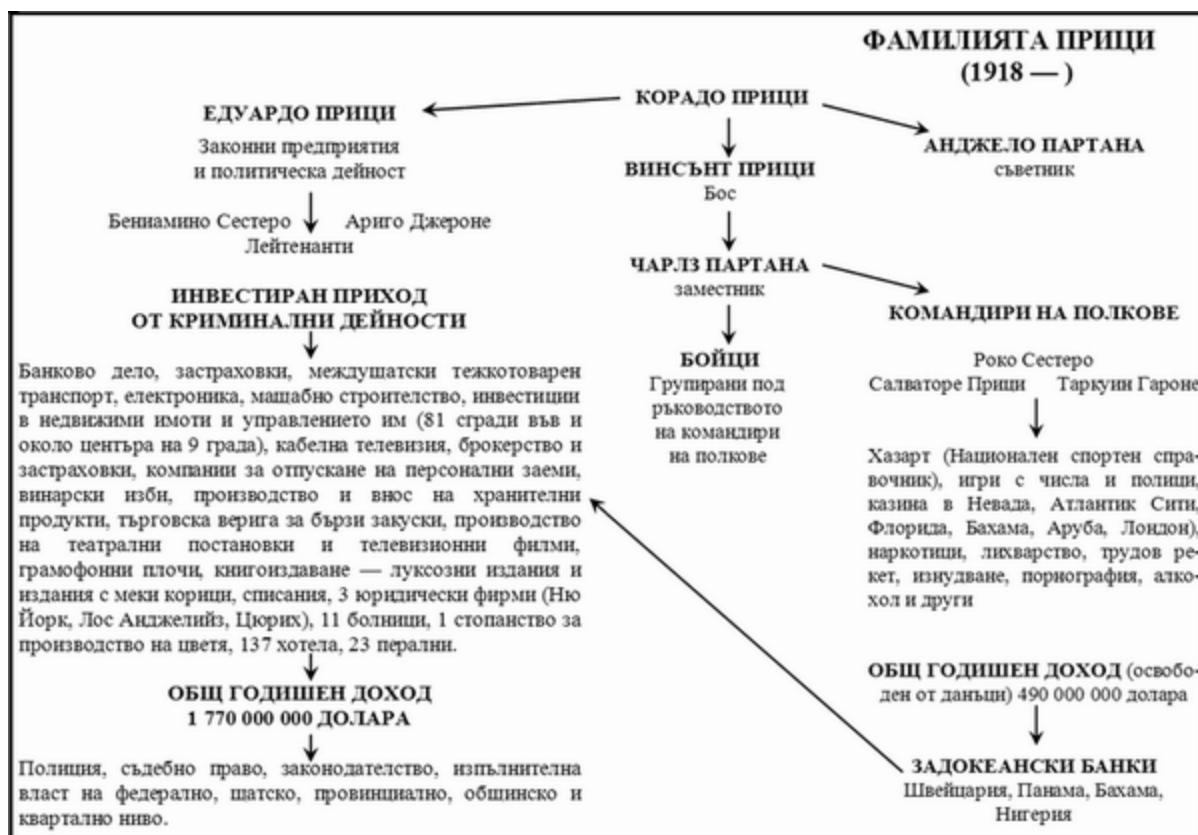
chitanka.info

„Забележете... този Кондън е някакъв Вид гений!“
„Космополитън“

Дон Корrado, един от осемте най-богати хора в Америка, стоящ начело на най-голямата и мощна мафиотска фамилия, жени своята внучка. По време на сватбената церемония, Чарли Партана, известният екзекутор на фамилията Прици, изненадващо за него се влюбва в изключително красива млада жена. Това е Айрин Уокър, бивша проститутка, омъжена за сутеньора си, който успява да я направи високо квалифициран и търсен платен наемен убиец. Класическа любовна история в стил Ромео и Жулиета, но с жесток и злокобен привкус! Чарли и Айрин извършват поредната кървава акция, по време на която тя убива случайно жената на голям шеф от полицията. Притисната, фамилията е принудена да я предаде. Ще убие ли Чарли Партана собствената си съпруга?... Любовта или честта?...

ФАМИЛИЯТА ПРИЦИ (1918 —)

Корrado Прици

1. **Анджело Партана** — съветник
2. **Едуардо Прици** — Законни предприятия и политическа дейност
 - 2.1. Бениамино Сестеро и Ариго Джероне — Лейтенанти
3. **Винсънт Прици** — Бос
 - 3.1. **Чарлз Партана** — заместник
 - 3.1.1. **Бойци** — Групирани под ръководството на командири на полкове
 - 3.1.2. **Командири на полкове** — Роко Сестеро, Салваторе Прици, Таркуин Гароне — Хазарт (Национален спортен справочник), игри с числа и полици, казина в Невада, Атлантик Сити, Флорида,

Бахама, Аруба, Лондон), наркотици, лихварство, трудов рекет, изнудване, порнография, алкохол и други

4. Общ годишен доход (освободен от данъци) 490 000 000 долара

4.1. Задокееански банки — Швейцария, Панама, Бахама, Нигерия.

4.1.1. Инвестиран приход от криминални дейности — Банково дело, застраховки, междуцатски тежкотоварен транспорт, електроника, мащабно строителство, инвестиции в недвижими имоти и управлението им (81 сгради във и около центъра на 9 града), кабелна телевизия, брокерство и застраховки, компании за отпускане на персонални заеми, винарски изби, производство и внос на хранителни продукти, търговска верига за бързи закуски, производство на театрални постановки и телевизионни филми, грамофонни плочи, книгоиздаване — луксозни издания и издания с меки корици, списания, 3 юридически фирми (Ню Йорк, Лос Анджелиз, Цюрих), 11 болници, 1 стопанство за производство на цветя, 137 хотела, 23 перални.

4.1.1.1. Общ годишен доход 1 770 000 000 долара — Полиция, съдебно право, законодателство, изпълнителна власт на федерално, щатско, провинциално, общинско и квартално ниво.

ПЪРВА ГЛАВА

Внучката на Корадо Прици се венчаваше пред бароковия олтар на Санта Грация ди Трагето — църквата, носеща щастие на семейство Прици. Булката сияеше сред тържествените звуци на хора и възхваляващото песнопение на епископа. Младоженецът, малко понисък от нея, но по-развълнуван, беше братовчед Петси Гароне, член на най-приближения кръг на фамилията.

Озарена от нежна светлина църквата бе изпълнена с божествена музика. Дон Корадо Прици, осемдесет и четири годишен, седеше на първата пейка до пътеката, от дясната страна. Той дремеше, но дори в покой, лицето му, така изкусно прикрито и измамно, приличаше на гигантска трънлива корона на хищна морска звезда. От време навреме отваряше малките си остри и студени като кубчета лед очи, оглеждаше се наоколо и пак ги затваряше.

До дон Корадо седеше най-големият му син Винсънт, бащата на булката, широкоплещест едър мъж. Хванал коленете си с ръце, и свъсил вежди, той тананикаше тихичко „Звезди и райета навеки“. До Винсънт беше брат му Едуардо и неговата трета „истинска“ съпруга Baby^[1]. Едуардо наричаше съпругите си Бейби, не за да звучи по американски, както обяснил веднъж на майка си, а защото Христофор Колумб кръстил „Niña“^[2] първия си кораб, с който открил Америка. Това означавало „малката“. „Всичките са лукави женички — говореше майка му — защо не ги наричаш Pinta“^[3]? Едно беше сигурно — по традиция никой в семейството не би ги нарекъл Santa Maria^[4].

От всички единствен Едуардо беше изискан: с посребрена, високо пригладена на вълни коса, с костюми от Чифонели (Рим) и пари от банката Гучи.

Точно зад дон Корадо седеше Анджелио Партана, неговият най-стар приятел и съветник на семейството. Висок, кокалест и плешив, този седемдесетгодишен мъж беше винаги елегантен.

Зад първите два реда също от дясната страна, сред задушната миризма на стотиците запалени восъчни свещи, наредени според ранга

си, седяха по-нискостоящите Прици, още един Партана, много Сестеровци и Гароневци. Между тях имаше елегантно издокарани роднини от най-влиятелните семейства на *fratellanza*-та^[5] в Съединените щати. Сал Прици беше женен за Върджи Лакамарито, сестра на Ауджи Лакамарито „Англиканеца“, бос на детройтската мафия. Две от дъщерите на Гароне бяха омъжени за синовете на Дженаро Фустино, шеф на мафията в Ню Орлиънс, които контролираха целия юг на Съединените щати. Катерина, племенницата на дон Корадо, бе съпруга на сина на Релиджо Карамаца, глава на чикагската мафия. Дон Корадо бе втори братовчед на Сам Бенефиче, ръководещ мафията в Нова Англия, а Карло Бигоне „Бидона“ — бос на клана в Кливлънд.

Всички клонове на предприятията на братството представляваха един конгломерат, който можеше да действа дотогава, докато се неутрализират, от една страна, пазителите на закона, а от друга, докато се поддържат сърдечни, дълготрайни отношения с неговите клиенти — жертви. Както при никоя друга търговска организация, бизнесът на семейство Прици зависеше изцяло от солидните му връзки с кръговете от обществото, нямащи нищо общо с криминалния свят, но крепящи се на взаимната изгода. Би било погрешно да се смята, че семейство Прици се различаваше от „законното“ общество. Огромните печалби и облагите се създаваха и насърчаваха и от двете страни. Прици не бяха „лоши“ играчи и играеха карти само със строго определени „добри играчи“. И двете страни изкусно лавираха в дългата нощна надпревара за бичене на пари, помагаха си и обединени бяха най-важната част от политическата и икономическата система на обществото.

В църквата, от лявата страна, на задната половина от пейките седяха с безразличие работните групи на Прици и техните *capiregimes*^[6] на почетната гвардия от около седемстотин души — една трета от действащите *soldati*^[7]. Пред тях бяха посредниците от групата на главния инспектор, градските поделения и полицейският отряд към Нюйоркския полицейски отдел, всичките в цивилни дрехи. До тях седеше главният оперативен ръководител на един от многонационалните конгломерати, папският нунций, водачите на националния съюз, суперзвезди от екрана, операта, театъра, телевизията и от големия свят на спорта. Шафер бе сегашният световен шампион в полутежка категория, а шаферка — Мис Америка

на годината. На първите три реда сенатори и конгресмени седяха рамо до рамо с висши полицаи, радио и телевизионни водещи, най-добрите и блестящи умове на печата, представители на областната и централната прокуратура, хора от Белия дом.

Радиото плътно отразяваше церемонията от галерията на църковния хор, където бяха инсталирани камерите на телевизионните мрежи заедно със записващата апаратура, собственост на Прици. Лавината от безкрайните репортажи се сливаше с прекрасната църковна музика и щракането на обикновените, старомодни новинарски камери. Омъжваше се внучката на Корrado Прици.

Чарли Партана седеше на единадесетия ред, отдясно, до своя братовчед Паули Сестеро, административен директор в киното. Чарли беше едър, подвижен мъж на четиридесет и две години. Приличаше на покойния Фар Лап, с яки скули и издадена напред челюст, с жълтеникави очи и вежди като осил. Той стана един от „преуспелите“ мъже в обществото на честта още щом навърши седемнадесет години — също като баща си.

Чарли Партана беше син на Анджеоло, sottoscapo^[8] на Винсънт и екзекутор при Прици. Един следобед тринадесетгодишният Чарли се озова на пътя Гън Хил в Бронкс, където никога не беше ходил. Баща му не можа да измисли по-добър начин, за да пречука Фил Тероне Малкия, най-големият мръсник и търговец на марихуана в северен Бронкс. Чарли беше облечен с къси панталонки. Там около тридесетина деца се блъскаха за сребърните монети, които Тероне им подхвърляше. Чарли просто изтича зад колата и пръсна черепа на Тероне. След това хвърли пистолета и изчезна сред децата.

Беше коравосърдечен и нищо не можеше да го развълнува. Винаги изработваше плана си, обмисляйки го хладнокръвно, до най-малки подробности. Веднъж полицията плътно обкръжи един апартамент. На покрива и по прозореца имаше прожектори, високоговорители и снайперисти, всичко като за снимане на филм — за да хванат гангстера Димпълз Танкреди, който не само работеше за Прици, но беше пречукал и две ченгета. Танкреди му изпрати съобщение, изказвайки съжалението си, но и решимостта си да се споразумее с полицията, макар че това щеше да удари бизнеса на Прици с опии по Източния бряг, за да спечели време вместо да бъде пречукал от ченгетата. Поне достатъчно време, за да може адвокатът

му да уреди някои неща и побеснелите ченгета да се успокоят. Дон Корадо беше слисан от намеренията на Танкреди и го сподели с Анджело Партана, който каза: „Ами, моят Чарли ще влезе там и ще опатка това курче“. Това беше четвъртият удар на двадесетгодишния Чарли.

Едуардо Прици уговори официална среща с висши полицейски офицери от Бруклин. Бяха разменени мнения и на всички стана ясно, че и двете страни желаят отвратителният убиец на ченгета да бъде умъртвен. Отделът се съгласи това да извърши агент посредник, но не желаше да рискува повече живота на други полицаи.

За случая ченгетата дадоха друго име на Чарли, който още на следващия ден се появи във вестниците, без снимка, като Джордж Фиърънз, детектив първа степен, снабден с полицейска карабина. Той се качи със служебния асансьор до задната врата на апартамента, където Танкреди беше сгачен в клопката. Накара го да се приближи, за да чуе предложенията за споразумението, което Прици искаха да сключат за него. Вратата не се отвори, но Танкреди бе достатъчно близко и Чарли му свети маслото. След това слезе със служебния асансьор, върна пушката и каза на ченгетата какво е положението горе. Четирима от тях се качиха до апартамента, разбиха предната и задната врата пред приятелските телевизионни екипи и простреляха единадесет пъти умирация Танкреди.

— Тук има даже хора от Агридженто, Чарли — учуди се Паули, който изглеждаше нисък, когато стоеше прав, но седнал, той създаваше впечатление на огромен човек.

— Виждаш ли, хей там, онзи приятел с лице на костенурка? Това е Пиетро Спина — член на *fratellanza*^[9] от старата родина.

— Остави това — каза Чарли. — Чия е тази страхотна глава два реда напред, през пътеката?

Те загледаха с любопитство жената пред тях.

— Страхотна ли? — попита Паули.

Тя беше очарователна и те веднага го забелязаха.

— Господи, Паули, тя е великолепна! — възкликна Чарли, като наблюдаваше втренчено дамата. Красива по своему, за него тя

притежаваше класическа хубост. Беше мургава и седеше величествено като богиня.

— Не я познавам — каза Паули, — но трябва да е много близка приятелка на семейството или е от големите вестници.

— Ако беше приятелка на семейството, сбъркала е мястото си в църквата.

Хорът затихна и Чарли чу шума на записващите камери. „Четири комплекта камери“, чудеше се той. Паули му беше казал, че сватбата ще бъде заснета от Скот Милър на едночасов филм с музика, заглавия и специални ефекти; с Тони Муто, която имаше три плочи между петдесетте най-добри песни и пееше на сицилиански диалект по неин избор „Трябваше да си ти“. Филмът щеше да бъде записан на видеокасети и всеки участник в сватбата щеше да получи по една, за да се наслаждава на церемонията през следващите няколко години.

— Слушай, Паули, искам нещо от теб.

— Какво е то, Чарли?

— Щом свърши литургията, предай на шефа на екипа да ми снима онова момиче.

— Щом искаш — ще го имаш. Ето! — Извади картичка от задния си джоб и драсна нещо — Дай му това и той ще направи каквото му кажеш.

От предния ред Амалия Сестеро се обърна и се усмихна.

— Хей, Паули — извика тя.

— Да?

— Млъкни и гледай сватбата.

Докато тълпата излизаше от църквата, Чарли избърза и хвана шефа на снимачния екип. Пъхна стодоларова банкнота в ръката му, като смяташе, че тя ще свърши по-добра работа отколкото картичката на Паули.

— Опитвам се само да подпомогна киното — каза той. — Виждаш ли онова момиче, хей там? Красавицата с роклята в жълто-зелено.

Човекът погледна.

— Красавицата ли?

— С късите бели ръкавици! Която излиза по пътеката.

— О, тази ли? Да.

— Снимай я колкото можеш, когато стигнем в хотела. Ясно ли е? Запази всичко, което направиш за мен, разбра ли?

Чарли имаше груб, остър глас, като поскръцването на пясък, попаднал в скоростите на тежкотоварен камион. Той звучеше сърдито дори когато пееше коледни песни. Гласът, ръстът и кръглите му изпъкнали очи накараха оператора почти да приеме, но той се смути и се разколеба.

— Виж какво, приятелю, бих искал да го направя, но...

— Искаш ли да изядеш тази картичка?

Чарли пъкна картичката на Паули в ръката му и човекът енергично кимна с глава.

— Разбира се, — каза той — удоволствието е мое. Ще я има навсякъде, в целия филм.

— Не се будалкаш, нали? — предупреди го Чарли.

Декораторите бяха превърнали балната зала на хотела в точно копие на старите градини в Палермо. Всички от квартала, които влизаха в залата, оставаха изненадани от гледката, защото я свързваха с младостта си. Ефектът беше толкова поразителен, че три възрастни дами плачеха и се смееха от умиление.

— О, за бога, виж! — извика главата на семейство Бока — Какво ще кажеш за всичко това?

Целият таван бе украсен с гирлянди от крепирани хартиени ленти: червени, бели и сини от едната страна към централния полилей и червени, бели и зелени от полилея до другия край. Балоните се удряха един о друг в тавана, полюлявани от топлия въздух. Тържествената сватба се превръщаше в прием. Присъстващите се почувстваха изведнъж близки и някои започнаха да се прегръщат. Тук имаше толкова любов, че сърцето на Чарли се преизпълни с нея, като халба с бързо налята бира.

От всяка страна на залата имаше дълги маси, отрупани с планини от сандвичи. Евреите сервитьори от веригата магазини за деликатеси на Прици пълнеха дузини бирени халби. Ед Прици бе започнал този бизнес, защото където и да отидеше, все не можеше да намери хубаво

парче пастърма. Това го наведе на мисълта и за пекарните, които скоро завладяха цялата страна. Тъй като никой не можеше да направи похубав ръчен хляб с коричка, неусетно гастрономите на Палермо Мейвън покриха страната с правото на предимство, включително и с подбора на сервитьори-евреи. Повечето от тях, говорещи сицилиански, пълнеха кани със самбука^[10] от големи бъчви. На масите имаше девет вида салати, планини от farfalline^[11], купчини студено месо, salsiccia^[12] и пасти, подредени сред четирнадесет вида сицилиански борнони и сладолед. „Господи“, дивеше се Чарли, дори и оркестърът беше както трябва: пиано, акордеон, кларнет и един бас свиреха роков аранжмент на Giovanezza^[13]. Над сцената, зад оркестъра, в тежки позлатени рамки висяха огромни, осем на десет фута, тъмнокафяви портрети на Папа Пий XII, Артуро Тосканини, Енрико Карузо и Ричард Никсън.

Много от по-възрастните мъже бяха облечени официално в смокинги, а по-възрастните жени — в тоалети в подходящия за сватба черен цвят, докато младите бяха в евтини дрехи като ziticones^[14]. Чарли също носеше смокинг. Беше четири часа в летния следобед, но това беше сватба на Прици и всички трябваше да знаят как се отдава почит.

Осемдесет и три годишната сестра на Дон Корrado, облечена в черно, седеше до вратата и плачеше щастливо. Влизайки, гостите пускаха запечатани пликосе или пари за булката в черната чанта с шнур, която тя държеше между краката си. Сумата беше като че ли шестдесет долара. За да объркват туристите във Вегас, хората от техните среди брояха хиляда долара за един. Тази мярка обаче стана общоприета, затова голямата купчина пари бяха шестдесет хиляди.

Чарли избърза с придвижването си от църквата в една полицейска кола, за да бъде сигурен, че ще стигне там пръв. Даде на сержанта, който го уреди, един кредитен купон за шест говежди стека, опаковани в лед от месарската фирма „Прици“. Когато влезе в залата, той се настани точно до вратата и зачака.

Тя дойде след около двадесет минути. Вероятно беше минала през тоалетната. Наблюдаваше я, когато пусна плика си, след това видя, че е с Мейроуз Прици, сестрата на булката. Той мина пред тях в тълпата и застана така, че те да могат да се приближат до него.

Какво лице! Тя не приличаше точно на италианка, но беше красива. Устата ѝ цъфтеше като букет от макове, а такава кожа той не бе виждал никога. Успя да застане така все едно е бил избутан от хорския наплив на пътя им близо до вратата. Мейроуз изглеждаше възхитително. Приличаше на имигрантка-италианка, с хубави очи и красиви форми сред грабващи заоблености и възвишения. Беше висока почти колкото Чарли, с тъжни очи и дълги пръсти. Жена, която беше правила всичко както трябва, освен веднъж, когато съгреша.

— Здравей, Чарли — извика тя. — Чудесно е! Запознай се с приятелката ми Айрин Уокър. Това е Чарли Партана.

Тя го изчака да заговори и той си помисли, че Айрин постъпва умно. Как може една жена да има такава лице и тяло и в същото време да бъде толкова интелигентна. Когато го погледна, стори му се, че забелязва изражението в очите ѝ — подобно на онова, появило се върху лицето на Пизаро, когато за първи път зърнал перуанско злато; изражение на човек, направил историческо откритие. „Господи, помисли си Чарли, никога не съм виждал такава жена“.

Мейроуз изчезна в тълпата.

— Ще пийнем ли нещо? — попита Чарли.

— Може би чаша вино за булката и младоженеца отвърна тя.

Гласът ѝ действаше сякаш дим излизаше от някакъв съд. Той просто невидимо се разнасяше от нея, но Чарли го виждаше. Имаше цвят на флорентинско злато, с розова следа от дима, останал от фойерверките на 4 юли... Бе прикован от очите ѝ. Господи! Те излъчваха здраве... Имаха ресници като ресните, които майка му винаги слагаше на абажурите, когато бе дете. Бялото им бе искрящо бяло и то подчертаваше кафявото, как то цветята, които израстват от езерото. Кафявото бе с цвета на кленов сироп, а вътре между ситни власинки с цвят на мандарина плаваха малки златни рибки. И те промениха живота му. Какво би се случило, ако успееше да откъсне поглед от очите ѝ и да огледа останалата част от нея? Той бе покорен от тази жена.

— Мога ли да те заведа у дома? Искам да кажа, когато си готова.

Тя спря един сервитьор с поднос, пълен с чаши шампанско и Чарли взе две.

— Аз живея в Лос Анджелийс — каза тя.

— Имам предвид моя дом — поясни Чарли.

Точно в този миг Винсънт Прици започна да говори по микрофона на сцената. Лицето му беше оловносиво. Имаше чуплива сива коса и все още акцента на старата си родина. Не му пукаше от нищо. Приличаше на морганатичния съпруг на Майката Земя, на покровителя на парите, телевизията и веселия живот. Той представи дон Корадо на гостите. Чарли беше целият в слух. За две години не бе имал възможност често да вижда дон Корадо. В зашеметената от страхопочитание зала настана мъртва тишина. Дори келнерите-евреи спряха като заковани, докато дребното, омаломощено тяло, възплътило насилствената смърт и корупция, трябваше да стигне до микрофона на сцената, влачейки краката си. Присъстващите сякаш въздъхнаха с благодарност, че този *sine qua non* бе пленник на толкова изхабена плът.

От всички водачи на *fratellanza*-та единствен Корадо Прици се бе издигнал стабилно, със сила и престиж, защото никога не се бе отклонявал от *omerta*-та^[15]. И за отплата тя го беше запазила и защитила. Беше единственият присъствал както на срещата в Кливлънд през 1928 година, така и на срещата в Апелъчин, близо четвърт век по-късно, през 1957 година. От всичките арестувани на срещата в Кливлънд през 1928 г. единствен той нямаше снимка в полицейските папки. За повече от шестдесет години неговата слава и мощ във *fratellanza*-та здраво беше нараснала, а властта му в правителството на Съединените щати се бе удвоила геометрично. Беше единственият „приятел“ от Съединените щати, радващ се на лични връзки с покойния дон Кало Вицини, който беше като член на семейството на сегашния *Capo di tutti capi*^[16] на Сицилия — дон Пиетро Спина, чийто син днес присъстваше на сватбата.

Дон Корадо потупа ръката на сина си и му даде знак да наклони глава. Винсънт се наведе, като кимаше докато слушаше. След това се обърна към микрофона.

— Баща ми ви приветства с добре дошли на големия семеен празник — предаде той думите му. — Пожелава на всички да прекарате весело. Вдига тост за обич и щастие на булката и младоженеца и им желае много деца.

Винсънт вдигна чаша. Жеста му последваха осемстотинте гости. Всички пиха. Старият човек бавно се затътри по сцената и изчезна зад

пианото между завесите, съпровождан от двама от хората си, като единият му разчистваше пътя, а другият вървеше след него.

Музиката засвири отново. Свиреха „Ти, ти ме побъркваш“, един истински Пийбоди, танцът, който се играеше, когато Чарли за последен път се беше престашил да излезе на дансинг с жена.

— Хей, какво ще кажеш, да потанцуваме — предложи Чарли.

Мейроуз Прици дръпна Айрин точно когато той щеше да я отведе към дансинга.

— Търсят те на телефона, Айрин — каза тя.

— На телефона ли? — промърмори тъпо Чарли, но Айрин вече се бе отдалечила с Мейроуз и те се загубиха в тълпата.

Остана на мястото си, като се чудеше дали тя ще се върне и мислеше, че няма да го понесе, ако не дойде. Безразличен към всичко наоколо, започна да крои планове. Щом булката и младоженецът си тръгнаха, той щеше да заведе Айрин в парка отсреща. Ще седнат на една пейка и когато се уморят да седят, ще се разхождат около блока. Отново ще седнат на пейката и ще решат къде да отидат да вечерят.

След като почака двадесет минути, тръгна да я търси, но не я намери. Видя Мейроуз да танцува с Ал Мелвин и се приближи до дансинга, наблюдавайки ги. Не искаше да ги прекъсва, защото Айрин можеше да се върне, а той не желаше тя да си помисли, че се интересува от друга жена. Когато Мейроуз слезе от дансинга, Чарли я спря и попита:

— Къде е Айрин?

— Айрин?

— Ти я замъкна на телефона.

— Скъпи, как бих могла да знам.

Чарли беше последният гост на сватбата, който си тръгна. Стоеше до вратата, като се взираше в лицата на хората, без да има представа какво би могъл да й каже, ако минеше с друг мъж. Имаше право да говори с нея и ако мъжът възрази, щеше да му счупи пръстите. Но какво ще стане, ако тя не иска да говори с него? Какво ще стане, ако само му махне и продължи, или ако той се опита да я спре, а тя просто го смрази с поглед?

Когато всички си отидоха, Чарли даде на жената пред тоалетната пет долара, за да влезе. След като се увери, че на Айрин не ѝ е

прилошало вътре и не ѝ се е случило нещо друго, тръгна да търси главния оператор.

— Хвана ли я?

— Да хвана какво?

Чарли сграбчи мъжа за ризата и го повдигна на пръсти.

— Искаш ли да те изпратя в гробищата? — попита мрачно.

— Слушай, сега си спомних. Имам записа. Много е добър. Ще ти хареса.

Чарли го пусна.

— Кога ще го видя?

— Ние само снимаме, мистър. Искам да кажа, превъртам го и отново отива в лабораторията. Трябва да го получите от фирмата.

— Добре — съгласи се Чарли — Ще го взема.

Той се качи в разнебитения шевролет и тръгна към къщи, като мислеше, че може би бе по-добре, че Айрин изчезна. Иначе трябваше да я вози в трътлестата таратайка. Но, по дяволите, помисли той, можеше да отиде при пиколото и да наеме лимузина, а да остави шевролета и да изпрати утре някой да го прибере. Когато се върна в четиристайния апартамент, обзаведен от Мейроуз, в който живееше вече девет години, свали папийонката си и седна на малката тераса, обърната към залива. През съзнанието му отново изплува лицето ѝ. Необходимо е да я намери. Твърдо реши, че няма да прекара остатъка от дните си като някое дете, гледайки какъв би бил животът му, ако тя не беше изчезнала. Трябваше да я намери. Въпреки че не беше редно, налагаше се да се обади на Мейроуз и да я попита. Струваше му доста усилия, но тя беше единствената му връзка с Айрин. Взе телефона в скута си и набра номера.

— Мей?

— Няма я. Искате ли да оставите съобщение?

— Кой е?

— Прислужницата.

— Имаш ли молив?

— Чакайте. Ще взема... Готова съм.

— Аз съм Чарли Партана. Искаш ли да го кажа по букви?

— Не, разбрах.

— И така, искам да чуя по букви.

Тя повтори по букви.

— Добре — рече той. — Кажу си името и ще ти изпратя десет долара на адреса ти.

— Десет долара?

— Да. Как се казваш?

— Мис Пийчиз Елтъмънт.

— Добре, Пийчиз. Кажу на мис Прици, че трябва да ми се обади независимо колко е часът. Знае номера.

— Да, сър.

Затвори и се обади на Паули в хотела му. Никой не отговори. Отиде до масата и отвори едно чекмедже. Извади плик, постави вътре десетдоларова банкнота, запечата го и го адресира. Излезе от апартамента и тръгна към пощенската кутия срещу асансьора. Извади марка от портфейла си, залепи я върху плика и го пусна.

Вратата на асансьора се отвори и от там излязоха двама души.

— Хей, Партана — извика по-едрият.

Чарли почувства, че го обхваща паника, стоейки без пистолет в открития коридор. Мъжът показа значката си.

Гелъгър, от отдела за самоубийства — представи се той.

Чарли си отдъхна.

— Какво има?

— Сигурно не искаш да говорим за това тук.

— Разбира се, заповядайте.

Те влязоха в апартамента.

— И така? — запита Чарли.

— Някой е претрепал Сал Нетурбино днес следобед.

— А, а?

— В хотела му.

— Кой го е направил?

— Къде беше между два и пет днес?

— На сватба. На сватбата на внучката на Корадо Прици.

— Какво ти казах? — обърна се Гелъгър към другото ченге — ще се окаже, че всички са били на сватбата.

[1] Бебчо, малката, миличка, моето момиче (англ.) — Бел.прев. ↑

[2] Ниња — малката, миличка, моето момиче (исп.) — Бел.пр. ↑

[3] Вторият кораб на Колумб, носещ фамилното име на собственика му Пинто. В говоримия испански език съществителното от женски род „пинта“ означава хитруша, т.е. „не ги наричаш хитруши?“ — Бел.ред. ↑

[4] Флагманският кораб на Христофор Колумб. Авторът прави намек, че нито една от тях не е светица, дева — Бел.ред. ↑

[5] Братство (юг), едно от тайните имена на мафията — Бел.ред. ↑

[6] Ръководител (ит.) — Бел.ред. ↑

[7] Бойци, войници (ит.) — Бел.ред. ↑

[8] Заместник шеф (ит.) — Бел.ред. ↑

[9] Братството (ит.) — Бел.ред. ↑

[10] Спиртна напитка от бьз (ит.) — Бел.ред. ↑

[11] Вид юфка (ит.) — Бел.ред. ↑

[12] Вид наденички (ит.) — Бел.ред. ↑

[13] Популярна песен в Италия от времето на Мусолини — Бел.ред. ↑

[14] Палячовци (ит.) — Бел.ред. ↑

[15] Колективна отговорност, т.е. заложник и гарант за предаността на всеки мафиоз е семейството му. Ако той извърши предателство, цялото му семейство или негов член бива ликвидиран (ит.) — Бел.ред. ↑

[16] Шеф на всички шефове (ит.) — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В десет часа същата нощ един от адвокатите на Ед Прици измъкна Чарли от ченгетата. Бяха го разпитвали повече от три часа, но той нямаше какво да им каже, а и мислите му бяха насочени как да открие Айрин. По начина, по който постъпи, Мейроуз му беше подсказала, че познава добре Айрин, но ако все пак се лъжеше, в такъв случай ще се наложи да си припомни кой я бе представил на Айрин. Независимо колко трябваше да търси, той щеше да намери начин, за да я открие отново. Когато излезе от полицейския участък, отиде до телефонната кабина в една дрогерия и се обади на Паули в хотела.

— Току-що тръгнах за летището — учуди се Паули — Странно. Минавам покрай телефона, преди да изляза, а той звъни.

Паули беше истерик. Работеше в кинобизнеса и винаги във всичко съзираше намесата на Бога, предначертал нещо да се случи единствено на него.

— Слушай. Паули — каза Чарли, — спомняш ли си филма, който поисках за онова момиче и ти ми даде картичката си, за да я покажа на онзи приятел?

Чарли стоеше до телефона като кон на празни ясли.

— Да.

— Въпросът е как мога да го получа и презапиша на касета?

— Щом искаш, ще го направим.

— Чудесно. Благодаря, Паули.

— Момичето актриса ли е? Мислиш ли, че ще ни бъде интересно да я видим?

— Ти вече я видя. Момичето в църквата в жълтозелената рокля.

— О-о, тя ли? Добре, няма значение, ти самият ли искаш да видиш филма, Чарли? Кой знае какво искаш?

— Кога мога да го видя?

— Други ден. Но в студиото. Това е единственият начин.

— Дадено. Ще дойда в други ден. Искаш ли да ти кажа нещо, Паули? Радвам се, че вкусовете ни се различават и че не харесваме

едни и същи проститутки.

— Чарли, от какво се разсърди? Нищо не съм казал.
Но Чарли затвори телефона.

Когато се върна в къщата си на морския бряг, беше почти полунощ. На телефонния секретар имаше съобщение от Мейроуз. Той ѝ се обади. Гласът ѝ беше малко глух, сигурно си беше легнала с хапчета.

— Чарли, какво става с теб? — попита тя сънено — Знаеш ли, променил си се. Много съм уморена.

— Виж какво, Мей, важно е, иначе нямаше да те безпокоя. Трябва да знаем как мога да се свържа с момичето, ти знаеш, Айрин Уокър.

— Чарли, аз се запознах с нея само час преди теб.

— Кой те представи?

— Едни хора.

— Е, добре. Ще им се обадиш ли, за да разбереш къде живее?

— Не знам, Чарли.

— Какво значи не знам?

Тя въздъхна.

— Все едно сама да си прережа гърлото. С това те отдалечавам повече.

— Кой кого отдалечава? Аз ли? Не, ти. С това е свършено. И то почти преди десет години.

— Добре, добре. Ох, по дяволите. Аз стрелях, но някой ми блъсна ръката.

— Ще го имам предвид.

— Не мога тази вечер, Чарли.

— Добре, утре.

— Ще се опитам.

— Мога ли да ти се обадя към обяд?

— Аз ще ти се обадя. Не знам точно как.

След като затвори телефона, тя се тръшна в леглото и се обърна, гледайки втренчено в стената. Само веднъж изигра номер на Чарли, а после поведоха борба — някаква борба, и тя превърна целия си живот в огромна битка, а по-късно се повлече с онова момче и дни наред

пияни се търкаляха в Мексико Сити. Беше обърквана и затова остана с него. По-късно, една сутрин, двама от хората на баща ѝ влязоха и пребиха момчето, докато онзи мръсник, помощник-управителят, стоеше и гледаше. Накараха я да се облече, без да отронят нито дума. Нищо не ѝ казаха, а двойка полицаи я изведоха от хотела и я върнаха в Ню Йорк. Тя седеше в една стая с баща си, който я гледаше втренчено. Идеше ѝ да му изкрещи. Държеше се с нея така, сякаш беше боклук.

— Ти лепна срамно петно на семейството — каза той. — Показа колко държиш на честта на Прици. Трябваше да се омъжиш за сина на най-добрия приятел на дядо ти, а вместо това стана *passeggiatrice*^[1]. Благодарни на Бога, че майка ти никога няма да узнае какво си направила и се е избавила от теб горе при ангелите. Слушай, след всичко това никога няма да ти проговоря! Анджело Партана каза, че ти прощава, но Чарли не! Ти му отне мъжеството. Можеш да си въобразяваш, че си член на това семейство. Можеш да си мислиш, че все още си моя дъщеря, защото така иска дядо ти. Но по-добре е да се пръждосаш. Не си вече от нашето семейство и аз ще се погрижа да останеш стара мома до края на живота си!

През следващите пет месеца не срещна Чарли, а после, когато се видяха, той ѝ каза „Здравей, как си“, като че ли нищо не се беше случило между тях. Дори не се държеше зле. Но тя го беше загубила. Обичаше го, но той никога нямаше да се върне при нея.

[1] Лека жена (ит.) — Бел.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Чарли и баща му трябваше да прекарат по-голямата част от деня, правейки химически анализ на партидите от пратката хероин, току-що пристигнала от Азия през Колумбия. Беше хероин клас А, № 4 и те останаха заедно с химика, докато той не го раздели на части за продажба на едро и за търговците. Следобед, когато се връщаха през Лонг Айлънд Сити, Чарли се сети да каже на баща си, че е бил задържан заради убийството на Нетурбино.

— Хм, Ед ми събщи — каза баща му. — Но ти си от чист почист, нали?

— Кой го уби, Поп?

— Ние.

— Ние? А защо? Аз нищо не знаех.

— Е, така е най-добре, нали?

— Кой го уби?

— Един талант, не е от града. Беше специално нещо.

— Как стана?

— Винсънт ми поръча да го направим така, все едно, че нямаме нищо общо със случая. В комисията ще мърморят, но ние нямаме пръст в тази работа. Всички бяхме на сватбата и сме се снимали там, нали? Не се впрягай. Беше добре обмислено.

— Господи, наистина добре е изпитано — възкликна Чарли.

Върна се в къщи към девет часа и десет минути вечерта и като седна на терасата се обади на Мейроуз. Беше гадна вечер. Дъждът се лееше и той трябваше да застане в най-отдалечения ъгъл между сенника и стената. Винаги си мислеше, че всеки, който има тераса с такъв изглед или трябва да я използва, или да се върне да живее в евтините квартири на Западен Бруклин.

Мейроуз беше намерила номера на Айрин.

— Нека ти кажа, че трябваше доста да се потрудя, за да го получа, Чарли — рече тя — По-лесно щеше да се открие номерът на телефонна кабина на връх Еверест.

— Искам да ти изпратя нещо наистина хубаво заради услугата, Мей.

Тя се изсмя тъжно.

— Прати ми свети Валентин^[1] — отвърна тя. — От това имам нужда.

Беше 9:25, следователно 6:25 в Калифорния, подходящ час. Айрин отговори на третото позвъняване.

— Обажда се Чарли Партана — От вълнение дъхът му спря.

— Чарли Партана ли?

— Да.

— Това е страхотно! Как откри номера ми?

— Помолих някого за това. Не се сърдиш, нали?

— Да се сърдя? Поласкана съм. Къде си?

— В Бруклин.

— О!

— Но утре трябва да бъда в Лос Анджелис за няколко дни.

Помислих, че бихме могли да вечеряме заедно.

Последва продължителна пауза.

— Добре — съгласи се тя — Мисля, че ще мога.

— Прекрасно. Тогава ще мина да те взема. Кога е удобно?

— В седем часа.

— Чудесно.

— Но не тук. Нека бъде... какво ще кажеш за фойето на Бевърли Уилшър?

— Добре. Съгласен съм. Приятни сънища.

Той натисна прекъсващия бутон, но остана дълго втренчен в апарата. Цял живот беше приемал телефона като част от мебелировката си. Ами когато имаш нужда от адвокат или лекар? А какво да кажем за това, което апаратът току-що беше направил за него? Нищо ли? За бога, да не би да ти е предал вица на деня или хороскопа ти? Сега той беше променил изцяло очакването му за живота. Този телефон му беше дал Айрин. Ако отсега нататък видеше лоши деца да изтръгват телефонните апарати от кабините, както често правеха в квартала, щеше да ги набие.

Едва появила се във фойето на хотела, с шапка от блестящо зелена ефирна материя, която би превърнала всеки шапкарски магазин във водещо място на изкуството, тя — както Чарли забеляза от другия

ъгъл — беше забавила движението във фойето до минус девет мили в час.

Той напрегнато наблюдаваше какво впечатление направи появата ѝ в залата, съжалявайки бедния Паули. Представяше си, че вижда как очите на стария човек се замъгляват, как служителите и случайно намиращите се там се възбуждат, а всяка жена, която я зърваше, разбираше, че при такава съперница съдбата я осъждаше на вечна самота. Присъствието ѝ подкоси краката му и той се хвана за облегалката на един стол, вторачен в нея. Той прекоси фойето, застана пред нея и каза:

— Страхувах се, че няма да те видя отново.

— Аз ти се обадох — обясни тя. — Мейроуз ми даде телефона ти. Но тебе те нямаше. Щях отново да те потърся в неделя сутринта.

Тя лъжеше, но това беше хубава лъжа.

— Не ме ли будалкаш?

Това доказваше нещо на Чарли, даваше му надежди, че няма да е мимолетно увлечение, от което най-много се страхуваше.

— Нека да отидем някъде — предложи той.

Тя стана. Беше почти три инча по-ниска от него, но той не си спомняше да е била толкова висока.

— С по-високи токчета ли си? — попита той.

— По-високи от какво?

— По-високи от тези на сватбата.

— О, да, наистина.

— На алеята има наета кола с шофьор.

— Хайде да вземем моята, ти ще караш.

Никога не бе чувал такъв глас. Преди да се прибере вкъщи щеше да накара Паули да му пусне филми с Гарбо, защото гласът на Айрин Уокър звучеше като нейния. Беше чел някъде, че някой платил хиляда и петстотин долара за увехнала роза, която Гарбо целунала може би преди двадесет години. Тогава си помисли, че това ще е някой глупак, но сега разбра, че би платил хиляда и петстотин долара за всяка роза, която е била в една стая с Айрин Уокър. Беше в една стая с нея. Тя го харесваше и скоро щеше да го целуне. Може би един ден щяха да го продадат на търг и само Господ знае колко щяха да дадат за него.

Тръгнаха бавно покрай асансьорите, витрините и ресторантите, към широкия покрит изход за колите. Тя пошушна нещо на едно

пиколо и една кола с цвят на аметист, непозната марка, двуместна, със свален гюрук веднага бе паркирана пред тях. Чарли помогна на Айрин да се качи, даде бакшиш на момчето и му каза да освободи наетата кола. Отиде до шофьорското място и седна.

— Що за кола е тази?

— Gozzy.

— Gozzy ли?

— Копие на Мерцедес от 1929 година. Японците ги правят в Англия за арабския пазар. Това е голяма кола — като за Калифорния.

— Голяма за всяко място — подхвърли Чарли, когато излизаха от двора — Навярно е много скъпа.

— Е, не беше без пари — призна си Айрин — Но, господи, помисли колко ще струва след две години! Какво обичаш да ядеш?

— Да ям ли?

— Какъв ресторант, имам предвид?

— На открито. Там винаги има нещо необикновено.

— А, а, дали ще намеря такъв ресторант на открито за теб?

Тръгнаха към океана, после нагоре по магистралата край Тихоокеанския бряг и Чарли се почувства по-висок, по-добър, по-могъщ, по-мил и по-умен откогато и да било в живота си. Беше му така хубаво, че разказа за времето, прекарано в Лансинг Мичиган, защото освен сега с нея, единствено тогава преживяното го караше да се чувства добре.

— Бях по работа и имаше виелица. И толкова много сняг, че почти никой от персонала на хотела не можеше да дойде. Бяха само помощник-управителят и помощник-касиерът. Гостите сами трябваше да си оправят леглата, да си готвят, да почистват фойето. Някои от тях бяха невероятно капризни. Разбрах що за стока беше всеки, но аз обичам да домакинствам и да готвя. Живея сам и съм свикнал. — Та, казвам на управителя, че искам да помогна, за да излезем от положението. А той ми се усмихва, все още виждам красивата му усмивка. Работех на телефонния комутатор, в кухнята, на бара, навсякъде където можех да помогна. Повечето от гостите понасяха бурята добре, разменяха си вестници и т.н., но други, мърморковците — висяха във фойето и като гледаха как снегът се трупа ли трупа, изпадаха в паника. На третия ден пред вратата дойде собственик на снегорин и предложи да разчисти целия паркинг и пътя до главното

шосе. Поиска четиристотин долара. Естествено заместник-управителят заяви, че не е упълномощен да похарчи толкова пари и че те имат сключен договор с друг човек със снегорин. Хората, които стояха във фойето, се развикаха, когато той отказа сделката. Двама души го заблъскаха така, че аз трябваше да ги дръпна в салона и да ги посъветвам малко. Нещата се успокоиха, но двамата недоволстваха, което повлия на другите и те не искаха вече да работят. Просто седяха във фойето и роптаеха. Аз оправях на всички леглата. След това отивах зад тезгяха в бара и им приготвих храна. В четири часа, когато вече се беше стъмнило, снегоринът, с който имаха договор, дойде до входната врата. Човекът събщи, че снегът е почистен и можем да стигнем до магистралата. Мотелът се изпразни за десетина минути. Само трима от онези копелета, извинявай, предложиха да платят, но помощник-управителят ги уведоми, че няма за какво да плащат. Когато си отидоха, Франсиз М. Уиникъз — помощник-управителят, одобри постъпката ми. Знаех, че съм постъпил добре, но думите му ме зарадваха. Всяка Коледа му се обаждам. Приятно ми е.

— Гордея се с теб, Чарли — възкликна Айрин. — Ти заслужаваш да се чувстваш добре.

Беше въодушевен. „Казват, че хвърлиш ли троха хляб, след няколко хиляди мили и години по-късно тази троха се връща в цял тон хляб“, мислеше си Чарли.

— Е, човек трябва сам да знае колко струва — заключи философски той.

Завиха нагоре по хълма. Там беше заведението, което Чарли щеше да заличи в съзнанието си, защото знаеше, че никога вече няма да го намери — не защото се съмняваше в съществуването му, а защото самият той беше избързал толкова много във времето, че никога вече нямаше да има такова място, където би могъл да се завърне.

„Ресторантът навярно е пуерторикански“, мислеше си Чарли. А и келнерът го доказваше, защото Айрин поиска да им донесе нещо, което трябваше да е пуерториканско и което тя изговори бързо.

— Какво ще ни донесе?

— Трябва да си видиш физиономията, Чарли. Там е изписана решителността ти да устоиш на всичко чуждоземно.

— Така ли? Е, какво е това? — той се опита да не изглежда смутен или като човек, създаващ затруднения.

— Пресен сок от ананас и ром.

— Кажи го пак.

— Judo de pina con Bacardi^[2].

— Пуерториканска напитка ли?

— Предполагам. Пила съм го само в Куба.

— На кубински ли го каза на сервитьора? Звучеше като пуерторикански.

Взеха по още едно. „Чудесно, помисли си Чарли — и здравословно.“ Тя го накара да яде нещо, наречено combo paches^[3], което също беше великолепно. Смяха се много, което караше Чарли да се чувства страхотно, защото никой никога не беше помислял, че той е забавен. Всъщност точно обратното. След малко той попита:

— Омъжена ли си?

— В действителност, не.

— Дори и да е фиктивно, искам да знам.

— Бях омъжена — тя сви рамене — преди четири години. Той ме изостави и не знам къде е. И не искам да знам.

— Той те остави?

— Луд е, нали? Беше внимателен, но за кратко време.

— Как така?

— Предполагам, че му омръзнах.

— Това е невъзможно!

Чарли така повиши глас, че мебелите на терасата едва не се разлюляха, а хората спряха да ядат и се заоглеждаха. Айрин се разсмя. След това сложи ръката си върху неговата и го погледна право в очите:

— Имах късмет, че завърши така — каза тя.

— Бих могъл да го намеря.

— По-добре да го няма.

— Някой ден може да поискаш да се омъжиш отново.

— Може би. Но дотогава не искам да знам нищо за него.

— Бракът не трябва да бъде тежест — рече Чарли — Знам, че често е така, но има и сполучливи бракове. Имам предвид съвместния живот на майка ми и баща ми. Бях щастлив, докато тя беше жива. Дразня се, когато науча че не е така, а това, което ти се е случило, ме

вбесява. Искам да кажа, че мразя човека, който те е зарязал, но се радвам, че го е направил.

— И аз мисля така за брака. Майка ми и баща ми живеяха ужасно, но и тогава разбирах, че животът им би могъл да бъде по-различен. Но да оставим това... Харесвам самото ти, Чарли.

— Харесваш ли го? Това е шивачът на братовчед ми Паули. Работи в кинематографията. Мисля, че би трябвало да разбира от дрехи. Не го нося често. В Ню Йорк се обличат различно. Там такава сако би се набивало в очите. Би изглеждало твърде ексцентрично. Всъщност, разкошът покварява. Като малък татко ми го повтаряше два пъти седмично. Имаше предвид външния блясък. Поучаваше ме: „Не се поддавай на това изкушение, защото за тебе ще съдят по твоя ум и твоята същност, а не по дрехите, колите или диамантените пръстени“. Така е за мъжете — добави той.

— Той е прав, Чарли.

— Не си италианка, а те срещнах на сватбата на Тереза Прици?

— Епископът, който ги венча, също не е италианец.

— Не е ли? О, да. Той е поляк.

— Ти мислиш, че не съм имигрантка от Западна Европа, защото баща ми е поляк? — Тя го погледна и засия.

— Уокър, полско име ли е? — Беше поразен.

— Беше Валцевич. Родена съм като Майда Валцевич, но аз го промених.

— Мислех, че може би си учила в колежа с Мейроуз?

— Нещо толкова. Колко време ще останеш в Лос Анджелис?

— Може би до вторник.

— Трябва ли да се върнеш?

— Ами да. Занимавам се със зехтин и сирене.

Стори му се, че съзря в очите ѝ насмешка. Питаше се доколко тя е осведомена за фамилията.

— Какво работиш, че можеш да си позволиш такава кола?

— Занимавам се с данъци.

— Данъци ли!

— Да. — Със смърт и данъци. Аз съм данъчен консултант.

— В какво по-точно се изразяват консултациите?

Отговорът, който му даде, можеше да се отнася и за него.

— Ами вчера имах един клиент, който има влог в банка и сметка в друга страна. Казах му, че трябва да попълни финансов формуляр 90221.

— Хм.

— Спестявам им пари. Например, ако някое акционерно дружество изплати откуп на похитител за освобождаването на негов служител, сумата се приспада като загуба или кражба. Технически въпрос, но в това е работата.

— Това е страхотно, Айрин. Наистина.

Беше с нея на обяд и вечеря през следващите два дни — неделя и понеделник. Когато в неделя вечерта я целуна, си помисли: „На четиридесет и две години съм, тази жена е към тридесет и пет, а целувката ѝ ме опиянява.“

В понеделник ѝ заяви, че я обича.

— Трябва да ти кажа, Айрин. Не мога да спя. Не мога да ям. Обичам те. Аз съм възрастен човек. Застрахователните компании ще потвърдят, че съм над средна възраст, но това няма значение. Никой в моя живот не ме е карал да почувствам това, което изпитвам към теб. Обичам те. Това е. Това е всичко. Обичам те.

Тя докосна устните му с върха на пръстите си, после ги допря до устните си.

— Мисля, че съм влюбена в тебе — призна тя.

— Не влюбена — каза пламенно той. — Да си влюбен е нещо временно, след това преминаваш към следващото влюбване. Всеки се влюбва и разлюбва. Знам го. Спомням си прочетеното в списанията по този въпрос. Влюбването е просто моментно отделяне на хормонална секреция на даден организъм, която влияе върху обонянето на друг индивид, за да накара да реагира по определен начин. Отнасях се с пренебрежение към този факт, но сега промених становището си. Или това е обратната връзка — съгласна си, нали? На взаимното въздействие между двама. Това е влюбването. Кому ли е нужно?

— Обичам — каза тя. Искам да кажа, мисля, че те обичам.

— Това не само е прекрасно, просто е невероятно.

— Думите ми прозвучаха като увъртане, но аз просто не знам как да се изразя, защото никога не съм го казвала.

— Никога ли?

— Не съм обичала никого досега. През целия си живот трябваше да се пазя, а не можеш да се опазиш, ако обичаш някого. Обичам те, Чарли.

— През цялото време исках да ми го кажеш. Ден и нощ мислех за това. Сега, когато се обичаме, трябва да ти призная, че всичко се променя. Вече няма нужда да се защитаващ. Аз ще те пазя.

— Ще се пазим взаимно.

— Трябва ли да живееш в Лос Анжелийс?

— Ще ми трябва малко време, за да напусна. Къщата ми, бизнеса ми, доста съм обвързана.

— Тогава аз ще идвам тук, докато уредим всичко. Ще работя по няколко дни в Ню Йорк, после ще взимам самолета в седем и Red Eye^[4] обратно.

— Ще бъде божествено.

— Може ли да идваш понякога в Ню Йорк?

— Понякога.

— Слушай, Айрин, ако всичко върви добре ще се омъжиш ли за мен?

— Ако всичко е добре ли? Това „всичко“ е цяла планина.

— Просто допусни.

— Да, бих се омъжила за теб, Чарли.

Те се любиха в понеделник следобед в апартамента, който беше наел в хотела. Никога не беше му се случвало да му е толкова хубаво и да е така щастлив.

Паули му прожектира филм с Айрин в студиото, беше наистина нещо изключително и за първи път Паули не направи никакъв коментар. Почти триминутния материал те намалиха на две минути и четиридесет и девет секунди. На един от кадрите бяха заедно. „Истинска сцена на Джон Джилбърт — Грета Гарбо, която можеше да съперничи на всяка филмирана любовна сцена“, помисли Чарли. Той не можеше да се съвземе от начина, по който го гледаше Айрин. Как не беше забелязал тогава? Е, всъщност, може би е забелязал, но не е могъл да го усети изцяло. Това бяха мигове, запечатани на лентата и Чарли очакваше Паули да го запита дали би могъл да доведе всички директори на филми в студиото, за да видят нещо истинско. „Този

човек е сензационен фотограф, каза си Чарли. Господи, аз изглеждам страхотно!“ Цветовете бяха великолепни: Връзката, която носеше, си струваше единадесетте долара, платени на рекламния агент. На записа се чуваха много странични гласове, но Паули каза, че биха могли да го филтрират и изчистят. Имаше един смущаващ кадър с Айрин, който Чарли не желаше да остане. Беше просто миг. Мейроуз водеше Айрин при баща му. После всичко свърши. Чарли взе касетата със себе си в Ню Йорк.

Във вторник сутринта една кола на студиото го отведе от хотела. Минаваха през Уетц, когато телефонът в колата извънтя. Беше баща му от Ню Йорк.

— Здравсти, Чоли — каза Поп — Как ме чуваш?

— Страхотно, Поп. Чувам те, като че ли си в съседната стая.

— Имат ли стаи холивудските коли? — попита баща му смеейки се в слушалката — Слушай, Чарли, имам малък проблем. Като се прибереш, ела направо в бюрото.

[1] Патронът на влюбените — Бел.пр. ↑

[2] Ананасов сок с бакарди (исп.) — Бел.ред. ↑

[3] Латиноамериканско ястие (исп.) — Бел.пр. ↑

[4] „Червено око“, пътнически самолет, извършващ нощни полети на големи разстояния — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чарли отиде от Ла Гуардия до „Пералнята“ на хотел „Свети Габионе“, откъдето Винсънт Прици влагаше своя дял в семейния бизнес. Пол го чакаше.

— Докато не съм забравил, искам да ти предложа един трик, който ти или Ед бихте могли да използвате. И Чарли разказа на баща си за данъчното намаление върху застраховката при отвлечане, за което научи от Айрин.

— Това е полезен съвет — рече Поп. — Откъде знаеш?

— От един данъчен експерт. И така, какъв е проблемът?

— Мартин Джилрой отново намалява вноските.

— Какво?

— Заслужава да му счупиш краката.

— Не, Поп. Марти е глупак. Ако говоря с него, ще бъде за втори път, а това не е добре за него. Ако му счупим само краката, другите банкери ще помислят, че той ни се изплъзва.

— Искаш да го навреш в бунцичето ли?

— Искам да му пъкна горелка в устата и да я подържа там, докато подпише чек за всеки цент, който има. След това ще го отведе в Айлънд и ще го държа там, докато бъдат осребрени чековете му. После ще му счупя краката и ще го пусна да си отиде вкъщи на автостоп.

— Каква е разликата?

— Ще можем да покажем заверени чекове на всички банкери и контрабандисти в Бруклин и Куинс и те ще знаят, че Марти не се е отървал само със счупените си крака.

— Много добре. Ще го държа под око. Харесвам Марти, защото е мъжко момче и знае къде да удари.

— Поп?

— Какво?

— Кое беше момичето, с което говореше на сватбата?

— Какво момиче? Половината бяха момичета.

— Красавицата с жълто-зелената рокля.

— Красавицата ли?

— Да, тя.

— Хей, аз съм стар човек, не помня такива неща като теб.

— Може би, ако ти покажа снимки?

— Защо не. Толкова ли е важно?

— Тя е много специална жена и трябва да знам всичко за нея.

Паули ви е заснела заедно на филм.

— Къде?

— На сватбата на Тереза, а после в хотела.

— Хм, бих желал да го видя.

— Можеш ли да дойдеш при мен довечера? Ще ти приготвя нещо за хапване. Филмът е на видеозапис — трябва апарат.

— Довечера имам среща.

— Добре, ела веднага когато можеш.

— Непременно, Чарли.

— Ще отида да поговоря с Марти Джилрой.

Чарли отиде на телефона и повика Ал Мелвини.

Наричаха го „Водопроводчика“, защото винаги когато работеше, заплашваше да натика хората в клозета. Чарли му каза да бъде в заведението „На ъгъла“ след половин час и да вземе инструментите си. Беше твърде рано да звъни на Айрин в Калифорния. Той излезе през едната врата на Пералнята, влезе в черния фургон шевролет без номер и премина четирите пресечки до ъгъла. Надникна в закувалнята, за да види има ли нещо подозрително наоколо. Витимидзаре ядеше сандвич, като играеше на машината за пинбол, а двама търговци брояха пакетите с хероин на една маса в дъното.

— Хей, Чоли, — провикна се мисис Латучи откъм бара. — Ела, пийни чаша кафе и избери един добър кон за днес.

Чарли махна с ръка и застана до Фил.

— Ще бъда в колата — каза той. — Спокойно. Трябва да почакаме, докато Водопроводчика дойде.

Когато тръгна обратно към шевролета, мисис Латучи отново го извика:

— Хей, Чоли! Първо ми кажи един кон.

— Лейди Керът на трета позиция в Пимлико — отвърна и бързо излезе. Дватама търговци и мисис Латучи записаха информацията.

Чарли се качи в колата и зачете вестник. Все още пишеха дивотии за убийството на Нетурбино, но ги прочете с безразличие, както четеше търговските съобщения. През целия си живот всеки ден в три следобед Нетурбино имаше навик да му изпращат нова проститутка в хотелския му апартамент, освен в неделя, когато отиваше при тримата си вуйчовци. Те играеха Воссе^[1], за да преживяват в Ню Джърси. Полицията твърдеше, че убиецът на Нетурбино бил негов познат, тъй като го намерили по хавлия и с горнище на пижама. Чарли се ухили. „Така се скалпват измишльотини“, помисли си той.

Фил и Ал се качиха в колата и Чарли потегли.

— Божичко! Какъв хубав ден — каза Ал Мелвини — когато подухва ветрец и грее слънце, няма друго място като Бруклин. Къде отиваме?

— При Марти Джилрой — отговори му Чарли.

Марти Джилрой беше много едър негър с буйни мустаци, които се съединяваха с бакенбардите му. Имаше най-доброто място в голям Ню Йорк. „Той е истински Рони Рейгън“, обичаше да казва Поп, защото харесваше приятния му характер. Марти беше bankerът на Прици, затова не бе трудно да се стигне до вътрешния офис в гаража, където работеше, но Чарли знаеше, че макар и трима, щеше да им бъде трудно с него. Затова, като се усмихна и поздрави, той се приближи и в момента, щом Джилрой вдигна глава за поздрав, стовари няколко юмрука върху бакенбардите му. Когато Марти се тръшна на пода, всичко се разтресе, Фил и Ал го вдигнаха и сложиха на въртящия се стол, като го завързаха с двойни възли.

— Никой да не влиза — заповяда Чарли.

Фил излезе, а Чарли и Ал изчакаха Джилрой да дойде на себе си. Това не трая дълго.

— Къде е чековата ти книжка, Марти? — попита Чарли.

— В горното чекмедже — изръмжа негърът. — Чарли, слушай!

Чарли бутна въртящия се стол назад, за да отвори чекмеджето. Оттам измъкна дебела, тройно завързана чекова книжка и един 38 калибров пистолет.

— Регистриран ли е? — попита той.

Марти поклати глава. Чарли сложи оръжието в страничния му джоб, а с другата ръка извади бележник с кожена подвързия и прочете

написаното на първата страница.

— Имаш 20 843 921 долара по сметка „А“, Марти. Напиши чек за тази сума.

— Слушай, Чарли, това е грешка. Искаш да кажеш, че съм прекарал Прици ли? Човече, в никакъв случай. Човече, аз държа на Прици, защо трябва да го правя?

— Отново си намалил вноските. И ти, и ние знаем това. Знаеш, че нищо не може да остане скрито. Развържи му ръката, Водопроводчико. С дясната ли пишеш, Марти?

— Левичар съм — изстена Джилрой.

Чарли отиде зад него и опря дулото на пистолета в темето му. Мелвин развърза лявата му ръка.

— Не се пиши умен — присмя се той на Джилрой — или ще те навра направо в кенефа.

Марти написа чека, докато Ал му държеше книжката.

— По сметка „Б“ имаш 86 392,17 долара — прочете Чарли от малкия кожен бележник — пиши и тях, Марти.

— Чарли, това са парите на децата! Резервните ми пари!

— Какво, по дяволите, говориш, Марти? Написа ли вече?

Докато Ал връзваше Джилрой за стола, Чарли откъсна подписаните чекове от книжката.

— Хей, Фил — извика той.

Витимидзаре надникна в стаята.

— Занеси ги на Анджелио Партана — нареди той. — Хайде да чупим Марти отгук, да му...

И тримата трябваше да изнесат Джилрой с въртящия се стол на ръце и да го натикат отзад във фургона на Чарли. Четирима от хората на Джилрой ги наблюдаваха как се мъчат, но стояха като вцепенени и се чудеха защо трябва да бъдат свидетели на всичко това.

— Просто си затваряйте устата и ще бъдете добре — кресна им Мелвини. — Проговорите ли, ще ви натикам в клозета.

Фил тръгна към пералнята с чековете. Чарли и Ал пътуваха час и половина на изток към Лонг Айленд. Вкараха фургона в гората, зад един парник, доста навътре в нивите зад Брентууд и оставиха там Джилрой завит с одеяло върху въртящия се стол. После влязоха вътре на хладно, за да играят карти и да чакат позвъняването на Поп.

— Всичко е потвърдено — позвъни той след два часа и затвори.

— Сега — каза Чарли — ще закараме Марти в националния парк на южния бряг. Докато стигнем там, ще се стъмни. Донеси ми един железен прът от навеса. Марти няма да си отиде пеша вкъщи.

Тази нощ, когато се прибра, Чарли седна на терасата и се обади на Паули в Калифорния.

— Здравей, Паули. — Казах на Поп, че си го заснел във филма и той се заинтересува. Иска да го види. Имаш ли вече касетата?

— Чарли?

— Да.

— Чарли, не се сърди.

— Защо трябва да се сърдя?

— Баща ти ми се обади тази сутрин и ми нареди да изгоря лентата с него и момичето.

— Какво?

— Заповяда ми, Чарли. Трябваше да го направя. Искам да кажа, какво друго ми оставаше?

— Добре си направил, Паули — едва отговори Чарли и изключи телефона.

Чарли беше на седемнадесет години, когато стана член на обществото на честта. Откакто като тринадесетгодишен разчисти сметките с малкия Фил Тероне, баща му непрекъснато напомняше на Корадо Прици за ранното посвещаване на момчето. Дон Корадо беше отменил всяко ново членство за пет години. Чарли беше на дванадесет, когато приеха последните членове, но вкъщи баща му говореше толкова много за това, че постепенно ритуалното приемане във *fratellanza* доби за момчето значението на тайнствен и велик подвиг. Точно тогава умря майка му. Ако беше жива, на Анджелио Партана никога нямаше да му се размине това, че допусна тринадесетгодишния син да стреля като наемник на Хил Роуд. Но след този ден той израсна в очите на баща си и на Корадо Прици, въпреки че шефът прикриваше умело това. Чарли живееше и се хранеше с баща си и мислеше като него. Анджелио Партана познаваше не само своите среди, но знаеше какво става от единия до другия край: кой беше най-важният за тях, какви бяха дневните операции на свободните букмейкъри, кой синдикат в ръцете на кое семейство беше, кой кого беше убил и защо.

В това се състоеше и работата на Анджелио — да бъде consigliere^[2]. Трябваше да знае всичко. Той учеше Чарли как веднага да удушва с въже, как да хвърля нож, казваше му всичките форми на подкуп, които в продължение на седемстотин години са били предавани на най-способните от приятелите на приятели.

На седемнадесет години Чарли беше голямо и вече зряло момче. Напусна училището и работеше за семейството, изучавайки бизнеса на опиати. Добре познаваше пласирането и определянето на цените, заплащането на пласьорите и дилърите, и маркетинга, който би разширил употребата им в цялата страна. Въпреки че по-късно Винсънт Прици обра лаврите като застана зад по-несигурния и по-емоционално опасен наркотик — кокаина, заслугата бе на Чарли, който активно проучи кокаиновия пазар и проникна чрез Паули сред посещаващите увеселителните заведения. Това му помогна да убеди фамилията в началото на шестдесетте години, че е дошло неговото време и може да помага да се отклоняват средства от благосъстоянието на средната класа в Америка.

На тридесет години Чарли вкара солидно Прици в кокаиновия бизнес и накара Дон Корадо още по-силно да повярва в неговата щастлива звезда. Способностите му да предвижда развитието на бизнеса помогнаха на Чарли на тридесет и две години да бъде назначен за помощник на Винсънт по оперативната работа в семейство Прици.

Нощта, в която той бе приет в кръга на мъжете на честта, Прици бяха свикали четиридесет „преуспели“ членове в залата за срещи в сутерена на пералнята „Св. Габионе“. Чарли чакаше в преддверието сред упойващия, силен, пречистващ мирис на сапун и луга заедно с другите кандидати: Димпълз Танкреди — двадесет и девет годишен, неговият най-добър приятел Густо, двадесет и три годишен, Момо Джинафонда „Кобрата“, тридесет и четири годишен, и две други момчета, които починаха от азиатски грип през следващата година.

Чарли беше уверен, че баща му ще бъде неговият настойник, затова той и всички останали, включително членовете, бяха изненадани, когато лично дон Корадо се появи в заседателната зала и го придружи в присъствието на цялото братство, за да положи клетва.

Дон Корадо беше на 59 години, когато Чарли беше на седемнадесет. Той самият бързо беше станал национална легенда в

братството и вече бе един от деветте най-богати мъже в Съединените щати. Като заби тържествено една кама в дървената маса, държейки дръжката ѝ, заговори:

— Първият нов член, който ще влезе в обществото на честта на семейство Прици от пет години насам, е синът на моя най-стар приятел Анджело Партана, мой consigliere. Този син, който стои сега до мен, на седемнадесет, на същата възраст, на която неговият баща се закле в членство преди да напусне Агридженто, и на същата възраст, на която аз самият дадох свещената клетва. Той постави пистолет до забития нож.

— Чарли, — обърна се той с пронизителния си глас — ти влизаш в обществото на честта от братството на най-смелите и лоялните. Ти влизаш жив и излизаш мъртъв. Ще живееш и ще умреш с пистолет и нож. Хвани ръката ми върху ножа.

Чарли се пресегна през масата, издигайки се над дребничкия Дон Корато, който го запита развълнувано:

— Приемаш ли fratellanza-та над всичко друго в твоя живот?

— Да — каза Чарли.

— Над семейството, над страната, над Бога?

— Заклевам се — каза Чарли.

— Има три закона на братството, които трябва да станат част от теб. Първият — да се подчиняваш безпрекословно на висшестоящите до смърт, ако е необходимо, защото това ще бъде за доброто на братството. Заклевах ли се?

— Заклевам се — изрече Чарли със сияещо лице.

— Никога да не издаваш каквато и да е тайна на нашата обща кауза, нито да търсиш подкрепа от други — било то църквата или правителството, освен силата, защитата и подкрепата на тази fratellanza. Заклевах ли се?

— Заклевам се — отвърна Чарли още по-гръмко.

— И накрая, никога да не оскверняваш жената и децата на друг член.

— Заклевам се — Чарли смирено наведе глава.

— Нарушаването на клетвата означава твоята мигновена смърт. Без процес или предупреждение.

Анджело Партана го накара да вдигне палеца на дясната си ръка и прободете пръста му с остра карфица. Бликна капка рубинена кръв.

— Капката кръв символизира твоето рождение в нашето семейство. Единни сме до смъртта — рече дон Корадо, надигайки се на пръсти, за да прегърне Чарли. — Както ние защитаваме тебе, така и ти трябва да защитаваш честта на Прици. Заклевах ли се?

— Заклевам се пред Бога — отговори развълнувано Чарли.

Той целуна дон Корадо, после баща си. Членовете бурно ги поздравиха. Голямата зала засия от техния възторг.

[1] Вид игра с дървени топки — Бел.ред. ↑

[2] Съветник (ит.) — Бел.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Странната заповед, която баща му бе дал на Паули, обезпокои толкова много Чарли, че той трябваше да изтърка пода в кухнята, за да се опита да се успокои. Напълни една кофа със сапунена вода и приложи своя собствена формула от спирт за почистване и чист амоняк. Беше я взел от химика на Прици, който дозираше cinnari^[1], и беше по-силна от обикновения амоняк, използван в домакинствата. Чарли държеше къщата му да бъде идеално чиста. Той винаги е бил г-н Чистникът. Майка му поддържаше най-чистата къща в Бруклин и не беше нужно друг да му обяснява, че чистото, по-чистото и най-чистото беше най-доброто нещо, защото това бе факт. Той нави панталоните си. Коленичи, опирайки се на ръце, и с кофата и телената четка за търкане си отмъсти на кухненския под.

Докато подът съхнеше, изми всички прозорци гледащи към залива. Когато по-късно влезе, за да си приготви вечеря, той извади от фризера домашно приготвена пица cuddiruni^[2] със сардини, сирене, домати, чесън, риган и задушен артишок и я остави да се поотвърне преди да я сложи в микровълновата печка. Тежката работа по почистването го беше избавила от мрачните мисли за заповедта, дадена на Паули от баща му. Бе огладнял.

Той извади от хладилника fungi 'Ncartati^[3] и ги погледна с умиление — най-хубавите гъби на пазара, които сам беше изпекъл със сухар, накълцана аншоа, ресогино^[4], чесън, лимон и олио и малко prezzemolo^[5]. Дори баща му, много придирчив към храната, предпочиташе да хапва у Чарли, защото той готвеше като майка си.

Сложи пицата в микровълновата фурна, отвори изпитата до половината бутилка червено вино, нареди кухненската маса за един човек, опря „Дейли нюз“ на бутилката и се готвеше още веднъж да си хапне добре. „Как можеха да съществуват ресторантите, чудеше се той, когато всеки, който може да чете, може и да готви?“

Ядеше бавно. Дъвчеше старателно храната. Майка му изискваше настойчиво да дъвче внимателно. Знаеше, че има най-здравия стомах

от всички в семейство Прици. Притесняваше се дали Айрин сдъвква добре храната си. Опита се да си спомни как се беше хранила в онзи латиноамерикански ресторант, но не можа. Тя имаше великолепна кожа и чудесни твърди, едри гърди. След очите зъбите бяха едно от най-хубавите ѝ неща. Правилни и бели, венците ѝ имаха хубав розов цвят и след като сам се беше уверил, нямаше защо да се безпокои. „Нормално е, след като цял живот е използвала зъбите си, мислеше си той, да има добър стомах“.

Когато обаче привърши вечерята и разчистваше масата, мислите му се върнаха към Поп. Защо се беше обадил на Паули? Представяше си ясно кадъра на Поп с Айрин. Тя съсредоточено слушаше това, което той ѝ говореше, а Поп не водеше разговор като за сватба. Бяха сами. Стояха настрана в беседката и ако Чарли не беше бутнал на фотографа стодоларовата банкнота и картичката на Паули, никой не би забелязал техния разговор. Как можеше Поп да твърди, че не си спомня да е говорил с Айрин, когато бяха толкова сериозни? Господи, все пак, как можеше някой да каже, че не си спомня Айрин?

Чарли прибра приборите и се върна на терасата. Седна с телефон в ръка, взирайки се в залива, като се опитваше да измисли какво да прави с Айрин. В края на краищата, работата му не беше нещо по-различно. Наистина, би могло да се очаква, че жените ще бъдат против неговата работа, освен ако не бяха като Мейроуз, израснали в нея. Ако през целия си живот Айрин бе свързана със семейството, щеше да разбере, че това е съвсем друга работа, която осъществяваше желанията на хората. Но законът не им разрешаваше. Позволяваше обаче политиците да бъдат преизбирани. Хората винаги рискуваха. Забранените силни усещания винаги ги привличаха. Те имаха причини да не заемат пари от банката. Това докарваше много пари. А имаше толкова гангстери, които бъкаха от идеи как да гепят част от тези пари. Ето защо системата се нуждаеше от хора като него, които да ги ликвидират, когато се опитваха да извършат обир. Беше нещо като шеф на сигурността за големия бизнес, който осигуряваше желанията на хората. Така беше. Ако Айрин беше израснала с това, тя би разбрала, би приела както Мейроуз.

Но тя не беше израснала така. И какво смяташе той да прави — да си търси друга работа? Дявол да го вземе, ако опита да направи това, никой в семейството няма да го разбере. Всички щяха да се

отвърнат от него. Все едно, че не е съществувал. Никой никога вече нямаше да му вярва. Но какво би могъл да направи? Той имаше бъдеще там където беше. Винсънт Прици беше може би шестдесет и пет годишен, баща му — седемдесет и четири. Чарли беше следващият по ред, защото познаваше работата основно, а страхът и уважението на другите работеха за него. Всички други Прици по линия на Винсънт бяха или наркомани, или деца. Повечето Прици вършеха законна дейност или бяха напуснали семейството, за да станат лекари, инженери или спортни коментатори. Дон Корадо не можеше да бъде вечно осемдесет и четири годишен, но дори и да беше, когато Винсънт си отидеше, дон Корадо щеше да сложи него, Чарли Партана, за да движи всичко. Трябваше ли да обърне гръб на живота, защото не можеше да намери начин да се ожени за една жена?

Той седеше тихо, като се потеше в хладната лятна нощ, защото не можеше да намери решение на това, което бе замислил. Тя беше омъжена без съпруг. „По-добре, че го няма“, каза тя. Разсъждаваше върху думите ѝ. Щяха да им бъдат необходими няколко години, докато тя свикне поне малко да разбира защо той трябваше да остане там където е. Рано или късно щеше да схване какъв беше. Щеше да си направи сметката. Жените щяха да я научат. Тя беше американка. Знаеше, че страната има нужда от хора като тези в организацията на Прици, за да бъде пооблекчена. Иначе как да се обясни защо телевизията, книгите и филмите винаги представяха хората от неговата среда като много очарователни. Мейроуз ще ориентира Айрин. Пък и не беше необходимо Айрин да знае какво точно прави той. Ще знае, че е в тези кръгове и че се числи към семейство Прици. Всъщност малко хора можеха да докажат с какво се занимава. Ако се потрудеше да направи Айрин по-благоразумна, вкъщи щяха да бъдат спокойни. Постепенно щеше да се срещне с всички Прициеви, Сестеровци и Гароневци и да разбере какви чудесни хора са те — топли, истински, солидни.

Но да предположим, че съпругът се появи? Това би било лошо. Ако обаче продължеше да бъде в неизвестност, също би било зле. Той не можеше да представи тази жена на цялото семейство, ако не беше решил сериозно да се ожени за нея. Дон Корадо бе религиозен човек. Те не биха могли да се оженият, ако съпругът остане неизвестен.

Разводът не бе добър изход, защото Прициеви, Сестеровци и Гароневци не се развеждаха. Те бяха старомодни.

Айрин трябваше да бъде вдовица. Това е. Тя самата каза, че не се нуждае от мъжа си. Не го беше виждала четири години. Ако овдоееше, това нямаше да я нарани. Всичко, от което той имаше нужда, беше името на съпруга и малко основна информация, така че неговите хора да можеха да го открият. Но трябваше да е внимателен. Айрин беше интелигентна. Вероятно Мейроуз би могла да научи от нея и после да му го каже. След това той щеше да намери съпруга, където и да е, за да се справи с него. Никой нямаше да го свърже със случая. После с Айрин биха могли да се оженят в Санта Грация, както останалите от семейството, и всички щяха да се гордеят, че им изпращат коледни картички. Толкова се вдъхнови, че звънна на Айрин.

— Чарли е.

— А, а.

— Гроги съм.

— Можеш ли да дойдеш в края на седмицата?

— Господи, мисля че не мога.

— Кажи.

— Обичам те.

— Наистина ли?

— Да, наистина — Той беше безпомощен в желанието си.

— Може да не е научно обосновано, но е истина. Четох в едно списание, че според един лекар, когато двама души искат да създадат стабилна двойка, те търсят онова, което е трябвало да получат от майките си.

— Чарли!

Чудеше се дали не е направил ужасна грешка.

— Аз дори не си спомням мама.

— Но, това е от научна гледна точка. Въпреки всичко, ти знаеше какво си искала да получиш от майка си, независимо дали си я спомняш или не. Това е нещото, от което си имала нужда и то е много дълбоко, емоционално. И когато разбереш, че именно това нещо виждаш у някой, който може да ти го даде — това, което си имала нужда да получиш от майка си — ето, това е влюбването. Много ясно беше обяснено в списанието. Беше го писал лекар.

— Но, Чарли, не мога да предположа, че това, което съм искала от майка си е било тя да бъде шест фута и два инча, с глас на таксиметров шофьор и апетит за макарони, колкото апетита на всички скаути в цяла Италия.

— Не, не е това. Не това, което виждаш с очите си, а това което чувстваш. Някой, който ще те защитава и ще се грижи за теб. Някой, който ще бъде нежен и мил към теб и няма да ти крещи. Някой, който иска само теб и никой друг. Това е възможно на теория.

— Дали наистина зная всичко това, или ми се струва, че е така. Но когато те видя отново, аз трябва да съм наясно.

— В края на седмицата, на всяка цена. Аз също трябва да знам. Искам да бъдем заедно през уикенда.

Той си легна в единадесет. Заспа, като мислеше как да намери билети за експресния самолет от Ед Прици, за да осигури отиване и връщане за себе си и Айрин. В дванадесет без петнадесет телефонът иззвъня. Беше Поп.

— Чоли?

— Да, Поп.

— Винсънт иска да те види.

— Сега ли?

— Утре. В два.

— Добре.

— Не в Пералнята. При Бен.

Корадо Прици живееше в къщата на Бен Сестеро.

— За какво, по дяволите, Поп?

— Каквото и да е, ще стане тази нощ.

[1] Наркотик (ит. жаргон) — Бел.ред. ↑

[2] Вид сицилианска пица — Бел.ред. ↑

[3] Вид гъби, сицилиански диалект — Бел.ред. ↑

[4] Овче сирене (ит.) — Бел.ред. ↑

[5] Магданоз (ит.) — Бел.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Корадо Прици живееше с любимото си дете Амалия Сестеро. Тя се грижеше за него, за децата си, кухнята, църквата и семейния живот. Къщата, както подобаваше на ръководен бизнесмен с доходи, отговарящи на положението му, се намираше на Бруклинските височини. Имаше великолепен изглед към Манхатън, който за Дон Корадо беше като чужда страна. Дон Корадо и синът му Винсънт не притежаваха нищо. Къщи, коли, мебели, бижута, машини — всичко се водеше на името на различни компании. Като старомодни мъже на честта считаха, че много е важно да спазват правилата на скромност и аскетичност и да не дават никакви поводи на Данъчната служба да мисли, че биха могли да си позволят по-голям разкош, отколкото позволяват скромните им доходи.

Амалия приветливо посрещна Чарли на вратата и го целуна по двете бузи, като че ли въоръженият портиер не беше там.

— Имам gelu i muluni^[1] за тебе — каза тя меко на сицилиански — след като татко си легне.

Тръгна към двете плъзгащи се дъбови врати и леко почука. След това приглушен глас отвътре отговори да влезе. Тя откряна вратата. Чарли влезе и Амалия затвори след него. Стаята бе облицована в черно дърво. Мебелите бяха тежки, в тъмен цвят, защото това бе помещение за сериозни неща — хранене и срещи. Завесите бяха спуснати. Восъчните плодове във фруктиерата, поставена в средата на масата, блестяха матово на светлината, падаща от централната лампа с абажур от червена коприна и оранжеви ресни. Тя полуосветяваше лицата на хората, които предпочитаха сянката на тъмнината.

Винсънт Прици и Поп седяха до голата маса за хранене. Това бяха двама възрастни италиано-американски бизнесмени в черни костюми, връзки, бели ризи и лъснати обувки. Техният обичаен маниер на изразяване — любезен, почтителен и учтив, се бе превърнал в отвратително подчертаване на уважението, оказвано им в техните райони — Бруклин, Куинс, Лонг Айлънд, Маями, Вегас, Атланта сити,

Финикс и Лос Анжелис, областта Колумбия, Лондон, Сицилия, Турция, Иран, Лаос, Колумбия, Мексико и Южна Франция, въпреки че нито един от двамата не беше ходил по-далеч от Бруклин или Вегас.

Винсънт Прици беше като трактор. Всичко в него беше тежко: говорът, челюстта и правосъдието му. Беше човек, който гледаше на всичко сериозно. Когато пиеше нещо, преди да го глътне винаги внимателно го прецеждаше в устата си през зъби. Някога беше екзекутор, когато баща му активно участвуваше във всички операции на деня, както сега Чарли Партана беше екзекутора на Винсънт. Той обаче се срещаше с Чарли колкото се може по-рядко, поради унижението, причинено от дъщеря му почти преди десет години на Чарли и лично на него. Знаеше, че греша, но не можеше да прости на Чарли по три причини: първо, защото беше нанесъл петно върху честта на Прици; второ, защото не се беше оженил за някоя друга, така че цялата история съответно да бъде забравена от всички. Как можеше да говори с дъщеря си или да разреши да се омъжи, докато човекът, пред когото тя беше съгрешила, оставаше неженен? Винсънт се отнасяше към Чарли много коректно, но официално и неестествено. Всеки, който беше запознат с техните взаимоотношения, разбираше, че той не можеше да изпитва такава загриженост за Чарли, каквато се мъчеше да покаже. Той преиграваше, като че ли желае от все сърце да изкупи пред Чарли вината на дъщеря си. В същото време болезнено осъзнаваше, че като бос се намира в неизгодна позиция спрямо един от хората си. Ненавиждаше Чарли, защото той беше причина за страданията му. Това беше третата причина. Действаше не чрез Чарли, неговия заместник-шеф, а чрез Анджело Партана. Това обаче само укрепваше властта на двамата Партана в семейството. Но когато имаше нужда от Чарли или когато баща му казваше, че имат нужда от Чарли, той го викаше и изтърпяваше присъствието му.

Пронизващите очи на Винсънт гледаха заплашително. Те бяха неподвижни като лазерен лъч. Всеки поглед беше мълния, онова предисторическо творение, за което се считало, че пада като светкавица. Смразяващият поглед на Винсънт обаче се дължеше на неговото късогледство и на суетността му да не носи очила. Движеше се трудно, понякога с по-леко, а друг път с по-видимо накуцване. Имаше моменти, когато изобщо не можеше да ходи. Всяка седмица пращаше по сто долара на монахините от манастира „Литъл сисъърз“ в

ГрийвЪс Уундз, за да се помолят на литургията на свети Джерардо, светецът на подаграта, да облекчи страданията му.

Анджело Партана беше по-висок от Винсънт (и десет години по-стар), колкото Чарли бе по-висок от Анджело. Неговото ласкаво и мило одобрение на убийствата и корупцията бяха пословично легендарни в техните среди. Беше човек на бруталната лоялност. Болките, алчността и наказанието на другите бяха просто стока за Анджело Партана.

Беше елегантен по своему. След смъртта на съпругата му, майката на Чарли, през 1950 година, той се прояви като голям кавалер. Белите му сколуфи и мустаци бяха в стил Пучини. Кожата му беше набръчкана като кокосов орех. Носът му беше като човка на папагал, нос оставен от някой арабски нашественик в Западна Сицилия. Приликата на Чарли с баща му беше по-скоро в жестовете и говора, отколкото физическа — конете не приличат на папагалите. Но и двамата имаха очи като сачми, непроницаеми за съпричастие. Двамата мъже, баща и син, бяха израснали, за да служат на феодалните си господари. За сицилианците времето се беше променило само привидно. Партана, баща и син, бяха първи *condottieri*^[2] на семейство Прици и пазеха всичко, което те имаха, защото то се делеше между Партановци, Сестеровци и Гароновци в тази последователност.

— Сядай, Чарли — покани го чичо Винсънт.

Чарли издърпа флегматично един стол. Беше свикнал с отношението на Винсънт към него.

— Аз дадох на Едуардо онзи съвет за застраховката срещу отвличане, Чарли — каза Поп. — Той е проверил при адвокатите и те са казали, че става.

— Добре — отвърна Чарли.

— Господи, подаграта ме мъчи — проплака Винсънт.

Чарли слушаше разсеяно. Изпитваше нужда да мисли за Айрин и не можеше да не мисли за нея. „Лекарят в списанието трябва да е прав“, разсъждаваше той. Как иначе би могло да се обясни дали такова страхотно чувство, обхванало двама души, е било изпитвано в подходящо или неподходящо време? Айрин и всяка друга жена, която беше обичал някога, му подсказаха, макар и не много ясно, че могат да му дадат това, което той смътно си представяше, че иска да получи от майка си. Не защото майка му не му беше дала тези неща. Тя не го беше лишавала от нищо. Беше най-страхотната жена в живота му. Той

искаше да му се възхищават и тя го правеше. Затова, след като си беше отишла, той искаше същото от жените. Майка му беше заета по цял ден. Искаше му се да има нейната обич и възхищение, да бъде при него винаги, когато пожелаеше. Нещо подобно той усети в първия момент, когато се срещнаха с Айрин. Преди двадесет години бе изпитал същите трепети от Мардел Люпон, откачената стриптизьорка в Ню Джърси Сити. Беше се побъркал по това момиче и историята продължи петнадесет месеца, докато тя се самоуби. В бележката пишеше, че го е направила, защото са я изместили от първото място, но той винаги се съмняваше, защото нещастieto стана на следващия ден, след като го подведеха под отговорност за убийството на Бъми Фейн и Бинки — как му беше името?

След случилото се той премисли всичко и реши, че Мардел е била родена и отгледана, за да се самоубие, както всички самоубийци. Но тя беше жена — говореше изящно, звучеше като музика, а майка му, въпреки големите ѝ качества, никога не бе говорила така, защото бе родена и израсла в старата им родина. Мардел го обичаше и му се възхищаваше. Беше по-умна от целия върховен съд.

Повече от всеки друг Мейроуз беше доказала, че лекарят от списанието е прав. Приличаше на майка му и правеше всичко както нея. Тя беше едно мощно съчетание. Мейроуз беше сицилианка с гореща кръв, която имаше нужда да се управлява с цялата мъжка сила, защото понякога си мислеше, че е като дядо си. Тя обаче обичаше да пие, а това не беше хубаво. Една вечер пи много. Вече уморена, започна да се заяжда с него, защото беше танцувал продължително с Вера Бендикино, победителката в състезанието Харвест Муун. После, за да му отмъсти, си тръгна от забавата с някакво момче, което не бяха виждали преди, също къркач, и с това свърши животът ѝ с него. Намериха я пияна в Мексико. Баща ѝ я изпрати някъде за пет месеца. Даваха ѝ нещо, което я караше да повръща всичко, докато загуби интерес към пиенето. Сега не пиеше.

Мейроуз беше страхотна жена, но Чарли знаеше, че дори и да я пожелаеше отново (в продължение на няколко години не беше сигурен дали я желаше или не), той не би могъл да я има, защото Прици твърде много се срамуваха от постъпката ѝ като сгодена за него. Той я обичаше, защото беше смела, като майка му имаше нежен глас и необятно сърце. Близо десет години Прици я бяха захвърлили просто

като счупена бутилка и никой не я бе видял с мъж. Това не значеше, че никога не е била с мъже, но в очите ѝ имаше толкова много тъга, че той смяташе, наложеното ѝ от Прици наказание за прекадено голямо.

Четирите жени в неговия живот, включително майка му, имаха нещо вълнуващо класическо, защото се гордееха със себе си, но те, както и той, таяха някаква болка.

Би могъл да се опре на Айрин и непрекъснато да усеща нейната гордост и наслада от живота, но и мъката ѝ. Може би лекарят от списанието не беше пожелал да каже, че хора, които се влюбват, изведнъж виждат един в друг някаква надежда, че другият ще може да прогони мъката. — Нещо невъзможно. Но, по дяволите, можеше и да е така. Може би заради това той и Айрин се обичаха.

Двете плъзгащи се врати в отдалечения край на стаята се отвориха. Амалия влезе, подкрепяйки малката, съсухрена фигура на Корадо Прици. Следваше ги силно загорял мъж в спортни дрехи, които бяха комично смешни до облеклото на другите в стаята. Амалия заведе стария човек до празния стол начело на масата и внимателно му помогна да седне. Никой не поздрави загорелия мъж, който седна до Чарли Партана, срещу Винсънт и Анджели. Амалия излезе от стаята. Дон Корадо разглеждаше една жълта ваза върху малкия страничен шкаф отвъд дългата маса.

— Всички познаваме Сирил Блустоун — започна Винсънт. — Той е президент на три наши хотела във Вегас и ще ни каже какво се е случило в Казино Латино. Гадни копелета.

Блустоун обясни:

— Ние разбрахме само защото инкасаторите от Източната част започнаха да питат къде са парите. Десет дни след като изплатихме разписка, подписана от един играч за сто процентов кредит, не получихме чека и инкасаторите тръгнаха да си търсят парите. — Той бръкна във вътрешния си джоб — Тук имам четирнадесет разписки. Най-голямата е за 60 000 долара, а най-малката за 43 000 долара. Общо 722 085 долара. Бедата е в това, че когато инкасаторите отиват да получат парите, играчът, подписал разписката, се оказва починал от простуда или от нещо друго преди подписването, или пък бил в Европа или на друго място, откъдето не би могъл да подпише документа във Вегас. Всеки отделен лист е заверен, такива са правилата на заведението, от Луис Пало и от касиера — Маркси Хелър. Всеки

отделен лист, сам проверих. За всяка дата, на всеки лист. И така през цялата десетдневна почивка, която управителят на казиното Джек Реймън взе за първи път от три години. Когато Реймън излезе в отпуска, шефът на смените, който е и заместник-управител на казиното, пое работата. Това бе Луис Пало от фамилията. Много опитен в дейността на казиното. Всеки фалшив документ, който той е носил на касата, винаги е отивал у касиер номер три — Маркси Хелър, който е бил агент на Луис в касата. Имали са десет дни на разположение. Десет дни преди Реймън да се върне на работа. Десет дни преди да тръгнат инкасаторите.

— Къде са Луис и Хелър? — попита Чарли.

— Луис е мъртъв — отвърна Винсънт. — Хелър е изчезнал.

— Луис беше проснат на предната седалка в колата си на паркинга, доста зад бара на Престо Чилионе — рече Блустоун. — Трябва да си е уредил срещата там, защото Луис беше твърде подозрителен човек.

— Всички познаваме Луис — добави Винсънт. — Познавам го от времето, когато беше помощник на хладилен камион преди четиридесет години. Дойде при баща ми. Предложи му вяност и приятелство и го помоли да му помогне. Беше подозрителен човек, но никога не забравяше откъде идва хлябът му. Ние му дадохме занаята. Работеше при нас и отговаряше за смените в най-голямото ни казино във Вегас и за всички игрални маси. Имаше решаващ глас върху операциите на кено и слот машините. Беше вторият ни човек в заведението, защото си знаеше работата.

— Дойде като фалирало крупие. Беше толкова добър, колкото и Кон Мак Криъри. Работеше като отговорник на зала и на етаж. Много от раздаващите са твърде тъпи, за да се издигнат нагоре и казват, че губели повече пари за бакшиши, отколкото получаваните като допълнително възнаграждение. Луис можеше да раздава, да извършва финансови операции, да наблюдава банката, да оправя всичко. Той работеше със замах и пипето му сечеше. Успяваше да контролира играчите, затова те винаги се връщаха. Добър във всичко, най-голямото качество на Луис беше умението му да узнае банковата сметка на клиента. Той беше като машина, компютър...

— Искам да добавя — прекъсна го Блустоун — когато беше шеф на смените, а Джек Реймън беше на работа преди да излезе в отпуска,

Луис като отговорник на етаж никога не носеше разписката на даден играч на касата и не получаваше парите. Реймън, шефът на казиното, имаше право, но не го ползваше. Той караше лично играчите да ходят на касата и да удостоверяват самоличността си. Ето защо, ако Луис само се бе опитал, дори когато беше заместник-управител, това би изглеждало подозрително и все някой щеше да ми подшушне. Но, ако агентът на Луис е бил на касата, тогава той би могъл да му подаде подправен лист на богат играч, чиято сметка би било възможно веднага да се провери в картотеката. Той и агентът му ще заверят документа и ще го оставят при другите, а неговият агент ще изплати парите на Луис.

— Сега си спомням Маркси Хелър — добави Анджело — Когато беше на работа, носеше сива перука и имаше тъмни торбички под очите, като че ли жена му си държеше там утайката от кафето. Беше голям глупак и обичаше да командва. Устата му бе пълна с корони за 3200 долара.

— Когато казах на татко за Луис Пало — рече Винсънт, сякаш баща му не бе в стаята — той помисли малко и си го спомни. „Не беше слаб човек — каза баща ми, освен когато го ласкаят.“ Луис наистина не можеше да устои на ласкателствата.

Може би, беше по-лош от всички нас. Обичаше дрехите и удобствата. Но през годините, в които баща ми го познаваше, никога не се е проявявал като алчен. Лично аз познавам Луис като смел човек. Той заведе Фуфо Сапере, един маниак, в една баня на Кони Айлънд и така разигра заровете на Пиър Нейн, като че ли играеше с ученици. „И така — разсъждаваше баща ми, — ако някой е безстрашен и не е роден за пари и ако на туй отгоре е глупак, как е възможно да измисли такъв готин номер? Тогава? — баща ми сам си задаваше въпроса. — Добре, как стана това? Трябва да е била жена, реши той — само жена би могла да се сети да го поласкае и той ще стане безпомощен“. Разкажи ни за Маркси Хелър, Сирил.

— Маркси Хелър дойде при нас преди четири години от името на Върджил Мароуитц — каза Сирил Блустоун. — Мароуитц дава пари на заем, но не е лихвар, макар че законът му позволява да бъде и мъничко лихвар. Има верига от магазини — „Хепи Файненсиз“ — в Западен Тексас, Ню Мексико и Аризона. Печели доста добре от тях.

— Преди около седем години — прекъсна го Винсънт — Мароуитц реши, че има нужда от закрила, защото бизнесът му беше твърде съблазнителен, за да го остави ей-така на други хора. Той познаваше Едуардо. Срещна се с него. Дойде с много книжа. Каза, че иска да се включи в кабелната телевизия, като финансира от наше име изграждането ѝ на Югозапад. Поставянето на кабела струваше четиридесет милиона долара. Част от парите бяха негови, а друга — от кредит, който той осигури. Той и Едуардо се договаряха и Едуардо му каза, че би поел работата срещу шестдесет и пет процента от сделката. Трябва да знаеш, Мароуитц счита, че всеки от нашето брата в занаята е блестящ като киноартист или нещо подобно. Като че ли му се искаше на неговия паметник да пише, че той е човекът, който познава нашите среди повече, отколкото Джими Хофа. Все едно Чарли да пожелае да бъде известен като близък приятел на всички членове на Националния църковен съвет. — Той въздъхна — Мароуитц е много странен човек и това ни доведе до Маркси Хелър.

Той отпи от чашата изстудена мастика. Кимна на Сирил Блустоун.

— Да-а — каза Блустоун — Маркси Хелър. Той все се навърташе около старата детройтска банка, до едни боклуци. Взимаха опиум, като че ли това бе закуска за шампиони. Той беше добре с математиката. Разболя се от туберкулоза, но понеже беше упорит, момчетата го уредиха при Ейб във Финикс и той отиде там; гърдите му обаче не се оправиха и го изписаха. Сигурно е срещнал Мароуитц и му е напълнил главата с хубави приказки — че познава Капоне и куп подобни лъжи. Въпреки това, Мароуитц настоя да заплати за лечението на Хелър. Когато Хелър излезе от санаториума, Мароуитц му намери работа в една финансова служба. Това беше преди десет години. Преди четири години Мароуитц горещо ми препоръча да настаня Хелър във Вегас. Той е гений на цифрите — казваше Мароуитц и не му се искаше да го пусне, но жената на Хелър не можела да понася Финикс. Взехме го при нас. Останалото знаете.

— Къде е жена му сега? — Попита Чарли.

— В Лос Анджелийс — отговори Блустоун. — Ще ти дам досието на Хелър, адреса на жена му и всичко останало.

— Мисля, че би трябвало да започна със съпругата — каза Чарли.

— След Мароуитц — нареди Винсънт. — Утре сутринта излиташ за Финикс, за да се видиш с Мароуитц. Баща ми си иска парите. И той иска да накараш Мароуитц да те заведе при Хелър. Мислиш ли, че Мароуитц е в играта?

— Откъде да знам, Чарли. Луис не би могъл да си го помисли, така че кой може да знае?

[1] Сладолед с пъпеш (сиц.) — Бел.ред. ↑

[2] Кондотиер, пълководец (ит.) — Бел.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Чарли пристигна във Финикс в два часа следобед. Беше горещо. Нае кола, регистрира се в един мотел близо до града и взе душ преди да се обади по телефона на Върджил Мароуитц.

— Чарли Партана? — почти изпя в слушалката Мароуитц. — Каква чест! В града ли сте? Кога мога да ви видя?

Не вярваше на всичко, което Винсънт му бе казал за този човек, гледащ на хората от техните среди като на знаменитости, но гласът на Мароуитц, напротив На волята му, беше такъв, че той се помъчи да си спомни какво бе направил Богарт във филмите си, за да покаже, че е опасен и да сплаши някого. Чувстваше се като кръгъл идиот, но успя да каже:

— Трябва да си поговорим малко, Мароуитц. След двадесет минути ще мина да те взема от службата ти. Чакай там. — И затвори.

Сложи черна спортна риза с къси ръкави, черни панталони и черни очила. Извади картата на Финикс, дадена му от фирмата за коли под наем, и набеляза улиците, които водят до офиса на Хепи Файнансиз. Качи се в колата и потегли натам. Пред сградата имаше четирима души. Когато Чарли натисна силно клаксона, един нисичък, тантурест, усмихнат човечец, полутичайки, полувървейки се приближи до колата.

— Мистър Партана? — попита нетърпеливо той с глас, който изпищя по-високо от кучешката свирка на Аберкромби и Фич.

Чарли кимна.

— Аз съм Върджил Мароуитц. — Той отвори вратата и се качи в колата. — Каква чест и удоволствие е, мистър Партана. Мога ли да ви наричам Чарли? — Обхвана главата си с две ръце и се наведе. — Не мога да повярвам, че минавам по улиците на Финикс в една кола с Чарли, Чарли Партана „Екзекутора“. О, боже!

„Как може да се говори с такъв чешит?“ — мислеше Чарли. Това е бизнесът! Гледаха на семейство Прици като на банда паралии!

Самият Богарт не успя да постигне във филмите си това, което Чарли успя с Мароуитц.

— Слушай, приятелю — заяви той. — Дойдох тук от няколко хиляди километра, за да ти кажа, че твоят човек, Маркси Хелър, е откраднал седемстотин и две хиляди и осемдесет и пет долара от моите хора.

— Маркси ли? Винаги съм мислил, че гангстерското му име е Мокси.

— Затваряй си устата! Ще ти напиша чек за седемстотин двадесет и двете хиляди, после ще отидем в твоята банка, за да го осребрим. Ясно ли е? Добре. Ще те попитам само едно — къде е Маркси Хелър?

— Мистър Партана! — Повече от четири години нито съм го виждал, нито съм говорил с него. Накъде отиваме?

— Ще караме, докато се стъмни — отсече Чарли. — После ти ще слезеш, ще изкопаеш един трап с лопатата, която е на задната седалка, след това ще те пречукам, ще те пусна в трапа и ще го зария.

Мароуитц се обърна и погледна седалката. Там наистина имаше една нова лопата.

— Имам ли избор, Чарли? Господи, това е чудесно! Мечтал съм да присъствам на екзекуция, но никога не си бях представял, че ще бъда жертва на бандата.

— Бандата ли? — учуди се Чарли.

— Имам ли наистина избор?

— Два. Дай ми парите и Хелър и довечера ще можеш да спиш в леглото си.

— Добре. Ами тогава — промърмори Мароуитц — няма нужда да караш по-нататък. Да отидем направо в моята банка, ще ти напиша един чек, който ще ти осребрят.

— Добре — съгласи се Чарли. — Къде е Маркси Хелър?

— Не зная, Чарли, така че не мога да ти отговоря, но мога да направя едно много умно предложение. Преди това обаче трябва да ти кажа нещо. Просто не вярвам, че ще ме убиеш заради комплицираната система, по която бе създадена кабелната телевизионна компания. Фамилията Прици ще притежава шестдесет и пет процента от четиридесет милионната доларова инвестиция в кабелната част само докато аз съм достатъчно силен, за да отстоявам кредитния фонд,

който се включва в оборотния капитал. Направих сделката с фамилията Прици, защото прецених, че имам нужда от закрила. Ако нещо се случи с мен, кредитът просто ще пропадне. Така предвидих нещата, Ед Прици го знаеше. Ако ме пречукате, както вие, приятели, образно се изразявате, то това би било стотици пъти по-скъпо за Прици, за честта и парите им, отколкото нищожната сума, която твърдите, че Хелър е откраднал.

— Господи, Върджил, но ти си нещо друго — възкликна Чарли вбесен, но възхитен.

— О, ще ти дам подписан чек — заяви Мароуитц. — Ед Прици никога няма да накара никого от вашите хора да го осребрят, но виж какво ще ти кажа: ако чичо ти Винсът вдигне шум, за да ме принуди да се явя във Великия съвет на организираната престъпност или дори само в Комисията на фамилията от Ню Йорк и Чикаго — едно от двете — и накрая в съда на Американската култура за окончателно решение, ще трябва да платя парите, защото преди четири години аз препоръчах Маркси Хелър за работа във Вегас. Тогава ще платя с удоволствие глобата, ако Съветът в мое присъствие се произнесе срещу мен.

— Върджил...

— Да, Чарли?

— А, по дяволите! — отрони Чарли, завивайки с колата. — Ще се върнем в мотела и ще се измъкнем от гадната жега, докато се обадя в Ню Йорк.

Винсът Прици му нареди да остане там където е, и че той ще му се обади веднага. Звънна след седем минути.

— Някой ни разиграва, Чарли, — рече той. — Почерпи човека нещо!

Чарли се върна до усамотената маса в ъгъла на бара с климатична инсталация. Върджил го посрещна с грейнала усмивка.

— Ама че работа! — възкликна Чарли. Извика сервитьора и поръча два сока ананас с бакарди.

— Как са работите у дома? — попита Върджил.

— Дадох ти пожизнен пропуск — отговори Чарли.

Сервитьорът донесе напитките.

— Ей! Това е изключително освежаващо питие — удиви се Върджил. — Ще трябва да взема рецептата.

— Ти да не си малко така, Върджил?

— О, малко. — Лицето му светна. — А ти?

— Не.

— Е, добре де. Не се притеснявай за това.

— Къде е Маркси Хелър?

— Все за това! Е, ако бях някой от висшите изпълнители на вашата организация, щях да забравя всичко за Финикс. Една следа от преди четири години — и щях да тръгна само по следата, която Маркси Хелър неотлъчно е следвал през цялото време, откакто го познавам.

— Каква следа?

— Неговата съпруга?

— В Лос Анджелис?

— Да-а. Чарли, това е фантастично питие. Трябва да вземем по още едно. Той махна с ръка на бармана. — Маркси каза, че той трябва да се махне от Финикс, защото жена му не можела да издържа тук. Спомена, че било твърде сухо за астмата или нещо такова. Бях против. Маркси беше много добре с математиката. Каза, че ще ми бъде безкрайно задължен, ако му помогна чрез многобройните ми приятели — гангстери — извинявай за израза — и му намеря работа във Вегас. Естествено, аз се обадох на Сирил Блустоун за него. Той замина и повече не го видях.

— Имаш ли някаква негова снимка, Върджил?

— Имам три или четири много хубави моментални снимки и направо ще се разтопя от кеф и ще бъда горд, ако ти се съгласиш да ми позираш.

— Баща ми е въобще против снимките — заяви Чарли.

— Разбирам!

Барманът донесе на масата новите напитки и Върджил го попита за телефон. Когато включиха апарата, той набра един номер.

— Ало, Килър ли е? — попита той. — Аз съм, Килър, скъпи. Искам да отидеш и да вземеш Книга шеста от галерията и да проучиш добре индекса. Обърни на страниците със снимките на Маркси Хелър и ги донеси, веднага. Моля те. На рецепцията на мотел „Джон Х. Джаксън Гъшър“. Казах на рецепцията, скъпи. Моля те, Килър, не ме ядосвай — и затвори.

— Всъщност той не е убиец — рече Върджил на Чарли, — аз само така му викам, за да му вдигна малко самочувствието.

ОСМА ГЛАВА

Съпругата на Маркси Хелър живееше в елегантна къща, имитация на грегориански стил, в Уестуу Чарли паркира на улицата на около петдесет ядра по-надолу от къщата и се върна обратно пеш, минавайки тихичко по алеята за колите до страничната врата и влезе вътре. Леко затвори вратата. Нощта настъпваше и тъмнината се стелеше наоколо. Той премина през коридор, който започваше от кухнята, като се оглеждаше за осветено помещение. Светлината проблесна под една врата, когато зави рязко. Чарли отвори вратата и застана втренчен в зеленикавите, потънали в торбички очи на Маркси Хелър, който седеше на едно голямо бюро и редеше пасианс.

Хелър впери очи в него и премигна.

Чарли не каза нищо.

— Какво искаш, приятелю? — попита Хелър.

— Изпраща ме Прици.

Хелър посегна с дясната си ръка да отвори чекмеджето на бюрото пред него, Чарли прекоси стаята. Като предпазна мярка и за наказание с двете си ръце той счупи китката на Хелър, като вдигна ръката му и яростно я смаза в ръба на бюрото. За секунди Хелър припадна. Чарли приседна близо до него и изчака очите му да трепнат отново. Докато чакаше, отвори чекмеджето и извади един дълъг нож с красива дръжка. Това е страхотен нож за хвърляне. Мушна го под колана на кръста си. Хелър се свести.

— Къде са парите на Прици, Маркси? — попита Чарли.

— Ти кой си?

— Чарли Партана.

— О, по дяволите. Чарли — точната стрела. Американският Робин Худ. Е, Чарли, парите не са у мене. Ще кажеш, че не ми вярваш. Тогава ще стане лошо за мене. Но това е факт. Парите не са у мене.

— Каква е разликата, Маркси? Във всички случаи, заради това, което си направил, лошо ти се пише. Хайде.

— Къде?

— Навън, в колата. Хайде.

Хелър се изправи. Той се взря в отичащата китка.

— Господи, боли, — промълви той като на себе си.

— Няма да ти е необходима — каза Чарли.

Хелър прихвана китката със здравата си ръка и се заизмъква иззад бюрото.

Чарли извика:

— Застани срещу стената! Разкрачи се, ръцете на главата!

Намери пистолета в джоба на хавлията на Маркси. Изпразни го, сложи патроните в джоба си и хвърли пистолета в кошчето за боклук.

— Вън — заповяда той.

Излязоха през задната врата и Чарли избута Хелър към двойния гараж. Нареди му да отвори вратата. Влязоха вътре.

— Лампата, Маркси — заповяда Чарли, спускайки гаражната врата. Хелър натисна електрическия ключ. Светлината разкри един Олдсмобил Кътлърс и празно пространство за още една кола.

— Имаше време да си помислиш — отвърна Чарли. — Ще ми кажеш ли къде са парите на Прици?

— Ако знаех, може би щях да ти кажа, а може би нямаше да ти кажа. Но аз не зная.

Чарли извади от кобура си револвер със заглушител на цевта и стреля три пъти в Хелър; в лицето, в гърдите и в гърлото. Прибра револвера и отвори багажника на Олдсмобила. Вдигна Хелър от мястото, където беше паднал и го натика в багажника. Затръшна капака, изгаси вратата на гаража и се върна в къщата.

Седна в потъналата в мрак трапезария точно до страничната врата към кухнята, до която водеше алеята за коли и зачака. Беше седял вече тридесет и пет минути, когато алеята се освети най-напред от фарове, а после се появи и самата кола. Страничната врата се отвори. Влезе жената с покупки в ръце. Тя затвори вратата, прекоси кухнята и извика:

— Върнах се, скъпи.

Чарли стана и пристъпи към вратата на кухнята, като каза:

— Маркси не е тук, мисис Хелър!

Тя се обърна с лице към гласа.
Беше Айрин Уокър.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изкрещя „Чарли!“

Той беше онемял.

— Какво правиш тук? — попита тя истерично. — Защо не се обади? Ти винаги се обаждаш. О, по дяволите, Чарли, ти разруши всичко.

— Къде са парите?

— Парите ли?

— Къде са парите? Хелър уби Луис Пало, за да ги вземе, къде са?

— Чарли, не зная за какво говориш. Пита ли Маркси? Къде е той?

— Мъртъв е.

— Мъртъв?

— Е, добре, Айрин. Къде са парите на Прици, които съпругът ти открадна от Вегас?

Беше зашеметена.

— Ще си спомня. Той имаше една малка чантичка. Ще ти я покажа.

Излезе от кухнята и той тръгна след нея по коридора към една ниша в големия преден хол. Отвори вратата и побутна с крак някаква чанта.

— Може би са там — промълви тя. — Това е единственото място, за което знам, че биха могли да бъдат.

Чарли вдигна чантата и я сложи на масата. Натисна закопчалките и я отвори. Беше пълна с пари.

— Ще ги преброя. Мини насам. Искам да си пред мен.

Айрин се премести.

Той преброи парите. Направи ѝ знак да седне и продължи да брои парите.

— Не стигат!

— Не стигат ли? — учуди се Айрин.

— Тук са триста и шестдесет хиляди долара. Половината!

— Половината ли?

— Мисис Хелър, не отговаряйте с това, което аз току-що съм казал. Къде е останалата част от проклетите пари?

— Чарли, та аз дори не знаех, че те са там — отвърна Айрин. — Как бих могла да знам, че не стигат? Когато Маркси дойде преди три нощи, носеше един голям куфар и тази малка чанта. Той просто я захвърли в килера и разопакова куфара.

— Тогава ти си знаела, че той е дошъл, за да остане. — Гласът на Чарли прозвуча студено.

— Да.

— Ти пита ли го за онова?

— Да.

— И?

— Каза, че отново е много зле с дробовете и че трябвало да се върне във Финикс, но бил толкова уморен, че трябвало да му разреши да си отпочине тук няколко дни.

— И ти му разреши?

— Да.

— Това е най-лошата нощ в моя живот — извика Чарли.

— Аз исках да остане, Чарли, за да поговоря с него и да го накарам да ми даде развод.

— Знаеш ли какво си спомням?

— Какво?

— Спомням си как ти влезе тази вечер през кухненската врата и извика „Върнах се, скъпи“. Не просто, че си се върнала вкъщи, и не просто Маркси, а това, че ти го нарече „скъпи“.

— Той наистина ми беше скъп — бавно каза тя. — Четиринадесет години бяхме заедно. Аз бях дете в Чикаго, а той ми беше приятел. Нито веднъж не ми е крещял, нито ме е ударил или взел парите. Отидох с него в Детройт, а после, когато трябваше да отиде във Финикс, ходех да го виждам, защото беше мой приятел. Мислеше, че ще умре. Обичах го, не както обичам тебе, но аз го обичах така, както баща ми никога не би ми разрешил да го обичам. Маркси беше забавен, смешен човек. Имаше страхотен ум и наистина се грижеше за мен.

— Той задигна седемстотин двадесет и две хиляди долара от Прици!

— Къде е сега?

— Ще го взема със себе си.

— За бога, Чарли! Той ми бе съпруг! Беше добър с мен!

— Ти се изненадваш? Седемстотин двадесет и две хиляди долара и ти се изненадваш — възкликна Чарли горчиво. — Все още ли искаш да се ожениш за мен?

Потисната, тя впери поглед в него.

— Искаш ли малко време да си помислиш? — рече тя. — Имам предвид, че случилото се с Маркси, не е ново за мен, очаквах го. Когато ми каза как той и Луис Пало са взели парите, разбрах, че с него е свършено. Знаех, че ще те изпратят да го убиеш. Щеше да умре, дори ти да беше станал продавач на обувки. Така че аз не съм изненадана, Чарли. Ти си изненаданият. Седиш в чужд дом, очаквайки някакъв непознат да се завърне къщи, и изведнъж непознатият се оказва твоето момиче. Твоето собствено момиче. По дяволите, това е истинска изненада. И така, ти трябва да си помислиш.

„Да помисли“ беше точно казано. Значи тя бе жената на Маркси Хелър. И така, тя знаеше за Прици, знаеше, че Маркси краде от тях, знаеше каква точно беше работата на Чарли. Очаквала го е да дойде за Маркси. Стигайки до тези изводи, Чарли реши да престане да мисли за малко.

— Да-а. Добре. Маркси е в Олдсмобила в гаража ти. Ще откарам Олдсмобила до летището на Лос Анджелис и ще го оставя на паркинга. Ченгетата ще го открият.

— Не могат. А и табелките му са от Невада.

— Чудесно.

— Чарли, повярва ли ми, като ти казах, че не съм виждала Маркси от четири години?

— Бейби, той е бил само зад хълма, във Вегас. Дошъл е тук при теб, защото това е неговата къща. А тази нощ тоя човек се сдоби и с проклетото олово. Това е всичко. Той донася един голям куфар тук, защото бяга, а ти му готвиш и слагаш масата, и когато идваш у дома по свое собствено желание, му изтананикваш „Върнах се, скъпи“. Не. Не вярвам на нищо, което ти каза. — В гласа му прозвуча горчивина. — Може би, ако беше някоя друга, аз щях просто да те пречукам. Но няма

значение, защото нищо не мога да направя, за да променя чувството, което изпитвам към тебе, дори и да исках да постъпя така. Но мога да видя очите ти, Айрин. Вярвам им, защото това е, което искам да видя. Ще се върна в Ню Йорк и ще предам всичко. Маркси Хелър не съществува и за двама ни. Моите хора ще ме питат за тебе и аз ще ги излъжа. После ще се върна тук, така мисля, и ще те попитам отново дали искаш да се ожениш за мене.

— Искам да се ожения за тебе, Чарли.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Чувстваше се като че ли някой му беше плюл в душата. Господи, мислеше си той, това трябва да е истинската весела вдовица. Аз тегля куршума на мъжа ѝ докато тя взема специалитети от супермаркета. И иска да се ожени за мене. Що за никаквица е тя?

По дяволите, какво щеше да прави с нея? Добре беше подредила мъжа си, защото сигурно се е досещала, че Прици щяха да дойдат за своите седемстотин и двадесет хиляди долара. Тя беше лошата. Така излиза. Трябва наистина да е мръсница. С ума си, с тялото си. Тя е организираща Луис Пало — тъпия всезнайко, и собствения ѝ мъж, да откраднат парите, и след това да ги измами. Той можеше да направи само едно, което Прици очакваха от него. Щеше да му се наложи да убие и нея и да я натика в багажника при мъжа ѝ. Триста и шестдесетте хиляди долара? Ами останалите пари, ако той я завре там, няма да има кой да му каже къде да намери треста и шестдесетте хиляди долара на Прици. Трябваше да заличи всякакъв израз от лицето си, защото тя започваше да изглежда глупаво уплашена.

— Слушай, Айрин — рече той дрезгаво, — ще ти кажа какво да направиш. Тази нощ няма да спиш. Ще мислиш къде са другите треста и шестдесет хиляди долара. Чуваш ли? Аз трябва да се отърва от Маркси и колата и да отида до Ню Йорк. Налага се да свърша нещо. Това е всичко, което мога да реша да направя сега.

— Добре, Чарли — обеща тя, — ще обърна наопаки цялата къща, докато открива къде Маркси е скрил парите. Кога ще ми се обадиш? Кога ще те видя? — Имаше чувство, че направо ще се строполи. Надяваше се, че би могла да остане права. Ако седнеше, това би могло да изглежда като израз на вина към него. Необходимостта да я убие току-що беше започнала да изчезва от лицето му.

— Не зная, Айрин. Просто не зная.

— Не знаеш дали ще се видим отново? — Трябваше да го задържи. Трябваше да го привлече на своя страна в това проклето

блато, защото ако го пуснеше да си отиде, знаеше, че той ще се върне и тя ще умре.

— Млъкни! — изкрещя той. — Прици са завлечени с триста и шестдесет хиляди долара, а на тебе нищо не ти се е случило.

— Маркси е мъртъв — каза тя просто. — Той беше мой приятел. Какво представлява за Прици загубата на някакви си пари, които застрахователната компания ще им върне, в сравнение с това, което аз загубих?

— Каква си ти, професионална лъжкия ли? — извика той. — Преди пет минути заяви, че искаш да се ожениш за мене. Знаеш, че ако ти се случи нещо, аз ще го направя.

— Може би твоите емоции нещо не са в ред — отвърна тя, чувствайки се по-сигурна, защото го накара да говори и да се съмнява в това, което мислеше, че вярва.

— Маркси си отиваше. Оставаха му може би седмица, може би десетина дни. Знаех, че ще го загубя. Това са нормални чувства, нали? Но ти дойде и го ликвидира. Когато излязох, беше жив. Когато влязох тук, беше мъртъв. Какво знаеш ти? Колко те е грижа за чувствата на една жена? Във всеки случай той трябваше да си отиде, но никой не беше подготвен за смъртта, която ти му причини, Чарли.

— А-а, по дяволите. Чуй ме, намери триста и шестдесетте хиляди. Това е всичко. Намери ги и ми ги донеси.

Излезе от къщата през кухненската врата и тръгна с колата и тялото на Маркси към летището. Захвърли пистолета в една боклукчийска кофа в Уатс. Остави колата на паркинга на летището, за да могат хората от службата за наемане на коли да я намерят. Хвана полета на Ред-ай от Лос Анджелийс, без каквито и да било илюзии за най-важното нещо в живота си. Айрин беше курва, на която не й трепна окото. Ето какво беше тя. Кому е нужна такава жена? Всички тези небивалици, че била данъчен консултант! Беше противно! Беше най-долнопробният тип гангстер. Изпотрепа се да мисли как да й обясни за техните среди, а тя през цялото време си е плетяла мрежичката как да отмъкне парите от Прици. Сигурно се е чукала с Луис, защото не е имало друг начин да се добере до него. Кой друг би могъл да претрепе Луис зад заведението на Престо Чилионе? Тя е откраднала проклетите пари и е пречукала Луис, така че знае, че Прици ще изпратят някого за нея. И така, тя го е измислила. Ако им

предаде Маркси и половината от седемстотин и двадесетте хиляди долара и се върне от супермаркета с покупките в ръце и с тая глупост „Върнах се, скъпи“, всеки би се хванал, че тя е просто един данъчен консултант, заплетена в някаква мистериозна мрежа. Най-ужасното в цялата работа беше, че сигурно е знаела, че Прици ще изпратят него за парите, и е разчитала на това като нейна застраховка. И той ѝ позволи да го направи.

По дяволите! Ако не беше в проклетия 747 някъде над Аризона, щеше да свие нечия кола, да се върне обратно в нейната проклета къща и да я надупчи цялата. Взе един севън-ъп и сандвич със солено говеждо. Започна да си спомня автоматично всички добри страни на Айрин. Беше страхотна жена. Две мнения няма, припомни си той. Караше кола за петдесет и две хиляди долара, така че трябва да е страхотен данъчен експерт. Колко данъчни експерти — дори мъже — изкарваха достатъчно, за да карат коли от петдесет и две хиляди долара? Можеше да говори пуерторикански като местен жител. Беше луда по него. Имаше страхотна къща и разкошни дрехи, а може би е учила в колеж с Мейроуз Прици. Всичко беше чудесно, но важното, невероятното беше, че е луда по него. Той дори го имаше на касета. Като броеше плюсовете на Айрин срещу възможните минуси, той започна да се успокоява.

Можеше ли в Айрин да съжителстват две жени, чудеше се той? Напълно допустимо. Имаше такъв филм, а той смътно си спомняше за подобно нещо в едно списание. Преди всичко тя беше чудесно момиче. Знаеше го и толкова. Можеше ли някой да вини една жена, че се е омъжила за добър и грижовен човек? Би трябвало той да е благодарен за този брак, защото е дал възможност на Айрин да опознае техните среди. Вероятно си е представяла, че болнавият Маркси е имал нужда от нея и тя се е омъжила за него. Това е само част от факта, защото тя е чудесен човек. Почувства се ужасно само като си помисли, че едва не я пречука и натика в багажника при мъжа ѝ. Но изненадата беше ужасна. Почти беше скъсал, когато тя се промени и той разбра коя е всъщност. Беше готов и Господ знае, че той беше готов, но добротата ѝ излезе наяве и го възпря. Добротата успя да го накара да разбере, че той трябва да премисля нещата преди да предприеме каквото и да било, което би разрушило всичко между тях. Виж колко верен бил този инстинкт. Имаше време да размишлява, а утре щеше да влезе в „Света

Грация“ и да запали в знак на благодарност няколко свещи по двадесет долара.

Преди всичко Айрин му бе подсказала, че знае за техните среди. И въпреки че той бе убил мъжа ѝ, беше склонна да прости, защото схващаше, че Маркси бе измамил подло Прици. Беше откраднал куп пари от тях и никой, дори и собствената му съпруга, не може да не го признае. После, сигурно Хелър е погодил номера на Луис. Как можеше да допусне, че Айрин е пречукала Луис? Беше невъзможно. Тя разбираше какви са те, но това не я превръщаше автоматично в убиец.

Но, по дяволите! Ако Хелър беше убил Луис, защо в неговата чанта имаше само триста и шестдесет хиляди долара? Ако Хелър бе убил Луис, у него щеше да бъде цялата сума. Това, че доларите бяха само триста и шестдесет хиляди, не означаваше, че Айрин е пречукала Луис. Беше вярно противното. Ако всичките седемстотин и двадесет хиляди долара бяха в къщата и ако Хелър наистина беше умрял здрав и прав, тогава може би някой можеше да подозира, че Айрин е опукала Луис, колкото и налудничаво да звучи.

Прибра се и си легна, мислейки как след като се измъкне от срещата за триста и шестдесетте хиляди долара, щеше да доведе Поп тук, за да му приготви страхотно ядене, а след това да му пусне касетата с Айрин Уокър, за да може да му зададе някои въпроси и да подреди всичко на място в главата си. Щяха да се оженят не след дълго и тя щеше да се премести в Ню Йорк, разбира се. Той би помолил Ед Прици да ѝ намери хубав офис в Манхатън и да ѝ уреди някаква данъчна дейност. Ед имаше такива големи възможности, че те можеха да ѝ дадат двойно повече от това, което взимаше в Лос Анджелис, независимо колко е било то.

Когато се събуди, той се чувстваше великолепно. Взе душ, тананикайки старата мелодийка „Ти си моя“. След като се избърсна и облече, провери какво има за ядене вкъщи и излезе да купи от магазина всичко, което баща му страшно обичаше да яде. Приготви по-голямата част от вечерята, качи се в колата и потегли към пералнята на хотел „Свети Габионе“.

Баща му го отведе в офиса на Винсът. Ръкуваха се и Винсът попита как е минало всичко.

— Е, наполовина добре — призна Чарли. — Половината от седемстотин и двадесетте хиляди връщам. Само половината.

— А-а? — почуди се Винсънт. — Как ще го обясниш?

— Луис и Хелър, изглежда, са си поделили плячката във Вегас. След това Хелър отива в къщата на съпругата си в Лос Анджелийс. После Луис се среща навън при Престо, носейки своя дял със себе си, и човекът, който е взел триста и шестдесетте хиляди, го е пречукал и ги е задигнал.

— Искаш да кажеш, че Луис се е мотал из Вегас двадесет и четири часа? И след това се е прибрал с половината от парите, за да се срещне там с някого?

— Как другояче? Така трябва да са изчезнали другите триста и шестдесет хиляди долара — отвърна Чарли спокойно.

— Може би.

— Говорих с Хелър в Лос Анджелийс и той каза, че не знае къде са парите. Така че аз се разплатих с него. След това се върна съпругата му. Попитах и нея. Тя ми показва чантата с парите. Преброих ги. Бяха само половината.

— Трябваше ли да я обработваш?

— Заведе ме направо при чантата без проблеми. Дори не знаеше, че там има пари. Не знаеше нищо за него. Не го била виждала четири години.

— Има нещо гнило тук — замисли се Винсънт, — някой е взел нашите триста и шестдесет хиляди долара. — Той прехапа устни. — Но ти си страхотен, Чарли. Печелиш няколко допълнителни точки за добрата работа.

След срещата, вървейки през хола с баща си, Чарли запита:

— Мислиш ли, че Винсънт се опитваше да ми каже нещо, Поп? Според неговите разсъждения, може да излезе, че аз съм свил триста и шестдесетте хиляди.

— А-а, такъв си е Винсънт. Дон Корадо ще го разпъне за парите, така че той ще претършува навсякъде.

— Трябва ли да се безпокоя?

— Е, не, все още не.

— Слушай, Поп, защо не дойдеш у дома да хапнем заедно тази вечер?

— Страхотно — съгласи се Поп.

— Приготвил съм всичко, което обичаш, време е да ти сготвя нещо наистина хубаво.

— Страхотно — повтори Поп.

— Ще ти покажа филма с оная жена, дето ти говорих. Ти знаеш — момичето от сватбата. Приготвих видеото днес следобед.

— Винаги съм искал да видя как работят тия машинарийки — каза баща му, — но няма да се заседявам.

Видеоапаратът беше монтиран в три часа същия следобед. Чарли помоли човека да запише нещо от 13-ти канал, защото не искаше да започне направо. Той му записа три минути от „Историята на английската мебел“ (по Робърт Адам). Чарли съжаляваше, когато се наложи да прекъснат, защото човекът предложи да запишат същото предаване, докато гледат нещо друго.

Гледаха един черно-бял филм от 1937 година в следващите няколко минути и мъжът му напомни, че всички във филма са с по петдесет години по-възрастни, отколкото изглеждат на екрана.

Апаратът работеше. Те го оставиха да прожектира „Историята на английската мебел“ (по Робърт Адам) още две минути и когато беше сигурен, че разбира как да борави с него, Чарли му даде петачка и кашона от видеото, за да го вземе със себе си. „Винаги давай бакшиш колкото трябва“, беше го учил баща му. Никога прекалено много, нито пък твърде малко.

Той сложи касетата надписана „Айрин Уокър“. Натисна бутона за включване. Бързо се върна обратно на стола, седна и тя беше вече с него в стаята, на двадесет и шест инчовия екран в разкошни цветове. Слизаше плавно от колата с Мейроуз пред хотела. После пускаше своя плик в черната копринена чанта на входа на „Градините на Палермо“. След това той държеше ръката ѝ и те се усмихваха един на друг, като момче, когато среща момиче — сцена от всеки филм. Натисна бутона „стоп кадър“ на дистанционното управление и се прозина. Най-хубавата сцена, която някога беше виждал. Пусна отново сцената с Айрин и когато стигна до края на 2 минути и 49-те секунди, възбуден пренави лентата и я пусна от самото начало.

След три пускания той се преизпълни от страхотно чувство. Беше видял нещо наистина жизнено, как тя го докосваше, когато стояха близо един до друг, Тя не беше само някой, който го докосва. Не беше докоснала нито Мейроуз, нито Поп, а само него. Беше все още въодушевен, когато Поп дойде за вечеря.

— Хей, Поп — каза той в маниачено, — знаеш ли какво съм ти приготвил за ядене тази вечер? Имам *sisizzo ci 'Ucimuli*^[1]. Твоите любими нали? Какво друго, ха-ха? Имам пресен карагьоз, това е другото, което за тебе означава малко *alose in samacia*^[2], какво ще кажеш?

— Слушай, по-добре е, отколкото у Макдоналд.

— Голям вкус имаш, Поп.

Вечеряха тихо, съсредоточени върху храната. Поп възкликна поне два пъти, че се кълне в Господа, но не знае как синът му е успял да ги приготви.

— Чарли, казвам ти, затварям очи и ми се струва, че майка ти ни е стотвила.

Никога не говореха за работа, докато се хранеха.

След вечерята настани баща си пред телевизора с чаша изстудена мастика в едната ръка и пура „Пруелба“ — в другата.

— Сега — рече Чарли — ще ти покажа жената, за която те питах. Пусна записа и седна до баща си. Гледаха филма безмълвно, а Чарли очакваше Поп да му обясни защо беше наредил на Паули да изтрие Айрин от лентата.

— Страхотно откритие — възкликна Поп. — Кой би си помислил, че ти можеш да имаш Пит Спина на филм с елитния състав на полицейския комисар?

— Да, наистина. Но какво ще кажеш за жената? Откъде я познаваш, Поп?

— Всъщност не я познавам. Познавах баща ѝ. Може би съм я срещал, веднъж мисля.

— А-а? Баща ѝ ли?

— Работеше като механик в бандата на Полак Джо Салтис. Бандата на Стария Полак около Забранената борса. Те се занимаваха с отвличане и пречукване. Никога не са били представителни. След войната някой очисти баща ѝ. Той не липсваше на никого.

Чарли беше полуслисан, полуобнадежден. Е, Господи, мислеше си, нищо чудно, че Айрин знае толкова за нас. Маркси Хелър не ѝ беше необходим, за да разбере. Собственият ѝ баща е работил за чикагска банда. Беше живяла сред нея, израснала в нея, знаеше я и все пак тя беше страхотна курва. Прекалено бързо беше разбрал за нея, по най-

бърз начин. Почувства се малко раздразнен. Тя познаваше отлично средата им.

— Ей! — той подсвири изведнъж на баща си. — Как така накара Паули да изреже онзи кадър от тебе и нея?

— Ами, по дяволите, Чарли — извика Анджело Партана, — та тя беше талантът, който доведохме, за да пречука Нетурбино.

Изведнъж в съзнанието на Чарли мебелите започнаха да се разпадат, те се блъскаха един о друг, като откачени предмети на борда на кораб, подхвърлян в морето от ураган. Огромното концертно пиано, на което беше седял, за да й свири своите древни балади с такава всеотдайност и вгълбеност, се беше килнало през борда на съзнанието му разпадащо се и опасно сред по-малките предмети, които профучаваха през неговите мисли, обръщайки му гръб, като се разбиваха и го нараняваха.

Познаваше много хора в своя бизнес, чиято работа беше да убиват други хора. Той ги приемаше, някой топло, други с безразличие. Те бяха необходими. Но бяха мъже. Фактът, че Айрин се хванала с мъжка работа, направо разби представите на Чарли за правилния ред на нещата. Хората, които вършеха неговата работа, бяха като всички онези, които убиваха, за да спечелят удобства и да си извоюват прием сред равните им, и поради естеството на работата си изграждаха отношенията си с останалия свят. Те трябваше да си свършат работата, а при тази дейност се изискваше привързаност и Чарли знаеше, че тя беше нещо, което Господ не бе предвидил за жената. Познаваше я от няколко минути и във вечността, но дори безсмъртието, с което дотолкова я оценяваше, бе деформирало в съзнанието му истината за нея. Ето защо, противно на възгледите си, беше я свързал с една гола истина, запазил я само за себе си. Беше я идеализирал, беше я превърнал в нещо, което тя не бе. Тя бе само един платен убиец. Усети силна болка. Беше съкрушен от подреждането на нещата в собственото му съзнание, в кораба на неговите надежди по време на урагана, дори когато знаеше, че тя не го е предала. Толкова много му се искаше Айрин да разбере кои са неговите среди, а сега само от едно изречение на баща му той знаеше откъде идва цялата й невидима болка. Той беше в нея, беше станал част от нея, но това беше много повече, отколкото бе бленувал. И затова то потисна радостта му и опустоши всичко в него.

— Какво има, Чарли? — попита Поп.

— Не се чувствам много добре, Поп — отвърна той. — Може би от храната или нещо друго.

— Ти я харесваш.

Чарли не можеше да го признае.

— Обичаш ли я?

Гласът на Поп не го изненада. Той беше мил. Това беше Поп, ненадминатият съветник, най-мъдрият мъж от всички съветници.

— Поп, трудно ми е да говоря.

— Не е нужно да говориш, аз ще говоря. Тя е страхотна жена, най-добрата. Виж, Чарли — каза той бързо, когато синът му се обърна, — какво знаеш ти за нея освен чувствата си.

— Това, което зная, е съвсем погрешно.

— Какво искаш да кажеш — погрешно? Мислиш ли, че можеш да знаеш всичко за всеки? Познаваш я от няколко дни, може би от седмица. Хей, с какво ѝ каза, че си изкарваш прехраната?

— Зехтин и сирене. Но тя знаеше, Поп. Тя си е такава. Знаела е какъв съм аз и нищичко не спомена. Отишла на сватбата, за да получи твоего одобрение, а след това е пречукала Нетурбино. Каза ми, че е данъчен експерт.

— Чарли, представи си, че беше станало, обратното. Да предположим, че бях ти казал предварително за уговорката ни за Нетрубино, а след това си я видял и тя те е попитала за работата ти? Би ли ѝ отговорил, че ти си ексекюторът на Прици?

— Не.

— И двамата познаваме поне дузина приятелчета, които обикалят наоколо и разправят, че те са пречукали този или онзи, а ти знаеш, че са кръгли глупаци. Тази жена е Маккой. Тя е наясно, че рано или късно ти ще разбереш за нея, но тя няма да се разкрие и да ти каже. Слушай, Чарли, човек като нея, ако му предложат няколко стотици хилядарки, няма да се откаже, ти знаеш това.

— Но това не е бизнес за жена!

— Ти мислиш, че тя решава какъв да бъде бизнесът ли? Баща ѝ беше свиня, но тя се държеше за него дотогава докато го намериха под купчина смет на градското бунище. Беше добра дъщеря. По онова време се среща с Маркси Хелър и той е бил добър към нея. Заминават за Детройт и са били заедно в цялата тая белодробна история. След

това я напуснал, защото не е могъл да понесе мисълта да накара една млада жена като нея да живее във Финикс. И така, тя отива в Чикаго и започва работа. Харесват я. Издигат я. Била е куриер и докато пътува непрекъснато през океана, изучава данъчните закони и се справя много добре.

— И така, каква е ползата, че е добра, след като работи на парче?

— Тя е американка! Имала е възможност да спечели дори повече пари, така че се възползвала от това! Имала е възможности за действие в нейния данъчен контингент. — Познавала е нашите среди. Имала е връзките. Знаела е, че винаги ще има особени ситуации, в които една жена може да се справи по-добре от Ал Мелвини или от тебе. Така че тя се включи и свърши голяма работа, Чарли.

— Не зная, Поп. Нещата са по сериозни. Щяхме да се женим.

— Тя би била добра съпруга, повярвай ми. Но Дон Корадо и семейството не биха го разбрали. Доведи я в Ню Йорк. Живей с нея, разбира се. Но ти познаваш Прици. Според тях жената принадлежи на работата, която върши.

— Ще си помисля, Поп.

— Помни това, което ти казах, чуваш ли, Чарли. Не се ядосвай, разбираш ли?

[1] Вид италиански спагети (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Карагъоз със спагети (ит.) — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Дом и Фил минаха да вземат Поп с колата, за да го закарат в къщи, Чарли излезе на терасата и се размисли. Беше доволен, че бодигардовете на Поп дойдоха точно тогава, защото за първи път в живота си искаше да си го изкара на Поп. Би го сторил на Дом и Фил, но щеше да си съсипе мебелите. Прииска му се да слезе до ъгъла, да види кой е в закусвалнята и да си го изкара на тях. Какво друго можеше да направи?

Изведнъж се почувствува зле и с ръка на устата изтича в тоалетната, като блъсна пътьом масичката за кафе и счупи една ваза. Докато повръщаше, съжаляваше, че е счупил вазата. Къде можеше да я подмени? Тя беше в зелено, което точно пасваше на контура на килима и на дърветата от голямата картина. Повръщайки, си мислеше, че най-малко три седмици ще са му необходими, за да намери подходяща ваза. Може би някой би могъл да я залепи, Господи, той наистина се надяваше, че това може да стане.

Докато се миеше му стана ясно, че му е прилошало не от това как Айрин печели парите си, а от загубата на триста и шестдесетте хиляди долара на Прици, които някой бе задигнал от Луис Пало, след като го бяха пречукали.

Напръска се със сладникаво ухаещ одеколон и поклати неодобрително глава. Луис Пало, най-недоверчивият човек, който ядеше само пица *cuddiruni*, беше бърхтил с триста и шестдесет хиляди долара в джоба толкова пъти до бара бардак, до този кенеф като заведението на Престо Чилионе, чиито келнерки мърсуваха на паркинга встрани от магистралата, за да се срещне с някого. Е, добре, Чарли знаеше, че Луис никога не би отишъл там, освен ако някоя кукличка, която той от много време непременно е искал да има, не го е подмамила подло и го е накарала да отиде там. Кучи син!

Залитайки, той излезе от тоалетната и изправи съборената масичка. Вдигна парчетата, които някога бяха ваза и която Мейроуз се беше претрепала да намери, зави ги грижливо в парче вестник и ги

сложи в чекмеджето. Ще трябва да признае на Мейроуз какво се беше случило и тя ще му извади душата. Убиецът на Луис го заинтригува.

Излезе на терасата, за да помисли. Седна, загледа се към залива и запали пура. Опита се да направи кръгче от дима, но лекият ветрец го разкара. Е, добре. Беше невъзможно Айрин да е убила Луис. Но ако Маркси Хелър наистина е щял да умре след няколко дена, то той едва ли би имал сили да се справи с Луис. Дори в разцвета на силите си Маркси не би могъл да го пречука. — Луис беше грубоват и много подозрителен човек. Така че, по дяволите, кой беше убил Луис Пало? Стана и се върна в апартамента. Имаше ли смисъл да си играе на предположения. Трябваше да събере малко информация. Отиде до нишата в хола и тършува из нея, докато намери телефонния указател на Лас Вегас. Потърси номера на бар „Престо Чилионе“ и се върна при телефона, за да се обади.

— Свържете ме с Престо — извика той. — Кажете му, че го търсят от Ню Йорк. — Зачака.

— Престо ли е? Чарли Партана.

— А, здравей! Как е? Искам да кажа, как си? — рече Чилионе.

— Слушай — каза Чарли, — оная нощ, когато пречукаха Луис, той всъщност влиза ли в заведението ти?

— Не. Бях изненадан. Искам да кажа той изобщо не е влизал.

— Така. Добре. Нека разговорът остане между нас. Благодаря.

Чарли затвори телефона. Върна се на терасата, пускайки кълба дим. Беше прав. Луис не беше слизал от колата, за да се срещне в бара с някого. Беше отишъл само на паркинга.

Никакви свидетели. Който и да е увещавал Луис да отиде там, след това го е пипнал на място в собствената му кола на паркинга, насочил се е по фаровете към колата му, качил се е при него и го е пречукал, отмъквайки триста и шестдесет хиляди долара. Трябва да е била жена.

Коя жена каза Поп, че била най-добрата в тая работа? Коя беше жената, омъжена за партньора в играта на Луис? Коя беше жената, която върна на Прици триста и шестдесет хиляди долара, но задържа другите триста и шестдесет хиляди? Коя беше толкова готина, така

страхотна, че Луис, невероятно недоверчивият Луис, беше хванал патката си и беше забравил парите си? Това е, коя е тя?

Както и да го въртеше, винаги стигаше до едно и също. Двама души сноват напред-назад и пробутват на касета фалшиви маркировки. Няма нужда от никой друг в играта. Те са комбината, която иска да отмъкне седемстотин и двадесет хиляди долара от Прици. Не е било нужно на Луис да се среща с когото и да било във Вегас. Той беше успял. Маркси Хелър е напуснал Вегас. Веднага. Защо е чакал Луис? Луис е чакал само едно нещо, което винаги е чакал — някоя курва. Тя е успяла да го убеди, че ще напусне Маркси, ще избяга с него и с всичките пари, а Луис, с патката си в ръка, е чакал в колата, докато тя изскочи от тъмнината и се вмъкне при него, и го пречука. Само така е било. Айрин е пречукала Луис и е свила всичките седемстотин и двадесет хиляди долара. Така излиза. Може би, защото Маркси се е отнасял добре с нея, но най-вече, защото той си е отивал. Тя е разделила парите на две, за да може да изиграе ролята на Лилиян Гиш и да му върне половината, когато изпратят Прици за нея и Маркси. Седеше на стола в ъгъла на терасата, хванал се за стомаха, полюлявайки се напред-назад, с пура, стисната здраво със зъби. Сълзите се стичаха по лицето му. Пресегна се за телефона на пода до него. Придърпа го в скута си и започна да набира.

— Мейроуз? — каза в слушалката. — Аз съм, Чарли. Кой Чарли ли? Чарли Партана, за бога! Колко души на име Чарли ти звънят по това време на нощта?

— Чарли, какво има? Един без петнадесет посред нощ е! За какво съм ти дотрябвала? Някоя друга полска курва ли?

— Мей, Мей — слушай — счупих вазата.

— Каква ваза?

— Специалната ваза, която подхождаше на канта на килима. Оная ваза, която ти се измъчи да намериш.

— Чарли, какво ти е? Ти наред ли си?

— Сама ли си?

— Разбира се, че съм сама.

— Трябва да те видя, Мей.

— Заради една ваза? — Но тя почувства нужда в гласа му. — Трябва да ме видиш ли, Чарли?

— Така е. Какво ще кажеш?

— Чарли, какво става? Какво се е случило? В беда ли си?

Дори Чарли в този черен миг от живота му можа да съобрази и да отговори:

— Защо трябва да съм в беда, само защото трябва да те видя ли?

Ти, ти ми липсваш. Трябва да говоря с теб. Е?

— След почти десет години изведнъж ти липсвам?

— Мога ли да дойда и да те видя?

— Разбира се, Чарли.

— След половин час. Най-много четиридесет минути.

Отиде пред огледалото в банята и се среса. Върна се в спалнята и си сложи връзка. После свали връзката и бялата риза. Облече черната спортна риза с къси ръкави, която беше носил във Финикс, помирисвайки я внимателно, за да се увери, че е наред, след което за по-сигурно се пръсна с одеколон под мишниците.

Откакто баща ѝ я беше изгонил от семейство Прици, Мейроуз живееше в една къща в Манхатън, на Тридесет и седма улица на изток от Парк Авеню, наречена Матсония. Тя оформяше вътрешните пространства на десет обекта на източната Шестдесет и втора улица. В бизнеса си използваше името Мери Хувър. Беше добър декоратор и обслужваше мъжката част от клиентелата на фирмата, посветените, които можеха да си позволят платна с призми на Джеймс Ричард Блейк. Анджелио Партана, със съгласието на Корадо Прици, беше нейният посредник със семейството. Беше ѝ позволено да ги посещава на Коледа и някои други религиозни празници, като Свети Дженоаро, както и за рождени дни, сватби и погребения. Отначало всички говореха с нея, освен дядо ѝ, баща ѝ, Едуардо, главите на фамилията Сестеро и Дженоаро и други мъже от фамилията Прици. Много от жените не разговаряха с нея, докато Дон Корадо даде да се разбере, че иска нещата да се променят, но дотогава Мейроуз също не им говореше. Чарли, считан за виновник за нейното изгнание, винаги ѝ казваше „здравей“, ако не и нещо повече. Анджелио Партана и Амалия Сестеро бяха единствените от семейството, които я приемаха. Това продължаваше вече девет години и два месеца — „почти десет години“, както казваха хората — но Мейроуз никога не пропускаше шанса да прекоси реката и да вдигне гордо глава сред Прици.

Към третата година нейната преданост спечели мълчаливата подкрепа на Дон Корадо. Постепенно мнозина от мъжете, включително Едуардо, говореха с нея мило, когато баща ѝ не беше в стаята. Той така и не се промени. Тя не можеше да получи разрешение да посещава семейството си по какъвто и да е друг повод, да влиза в Бруклин, в който и да било друг ден, освен в определените от баща ѝ.

Мейроуз Прици беше принцеса в изгнание, която жадуваше за своя дом и род, а живееше на около четири мили далеч от тях. Обектите на нейния копнеж бяха като планети около нейното слънце — някои по-отдалечени от топлината му, други по-близо — но най-голямата част от нейната мъчителна нужда да се върне в Бруклин беше желанието ѝ да бъде завинаги в едно легло с Чарли Партана.

Беше силна жена. Беше договорила правата си за посещение чрез Анджели Партана тогава, когато баща ѝ беше категоричен, че кракът ѝ никога повече не трябва да стъпва там. Тя използва цялата си интелигентност, твърдост и упоритост на Прици, за да си извоюва отново правото да бъде със семейството на Коледа, а след това и на религиозните празници — защото те бяха категорично определяни от дядо ѝ — после сватбите и погребенията. На Нова година изпусна откриването на стадион Шиър, в Кийнз, където Прици имаха важни концесии. Не присъства и на празника на Винсънт Прици в Градините на Палермо, където се състоя голямото Великденско тържество. И всички останали празници. Когато видя, че няма да получи повече, Мейроуз го удари на пазарлък.

Всеки вторник в 11 часа преди обяд Анджели Партана я посещаваше в Матсония, за да прекара един час с нея и да ѝ донесе издръжката от дядо ѝ, което представляваше пет процента от рекета на ресторантското снабдяване. Той ѝ носеше всички новини от семейството. Професията на Анджели зависеше от паметта му. Изпращайки го до вратата, тя винаги питаше за Чарли и той винаги ѝ казваше едно и също нещо с различни думи, което звучеше горе-долу така: „Мисля, че копнее за тебе, Мейроуз. Но това беше преди десет години — а и, разбира се, семейството мисли за теб“.

Тя кимваше мрачно, след това Анджели я целуваше по бузите и си отиваше до следващата седмица.

Мейроуз чакаше, сигурна в опрощението на баща си, и мястото си до Чарли Партана. Изминаха почти десет години, а той не се бе оженил. Ако се срещаше с жени, то той не ги водеше в семейството. Както мъжете, и тя разбираше, че честта бе по-важна от любовта и, разбира се, по-важна от брака и бащинството. Честта бе лицето, сърцето и душата на едно семейство. Не знаеше как би могла да възстанови отнетата чест, но тя чакаше Чарли.

През почти десетте години само веднъж тя загуби ума си. Чарли, който никога не ѝ се обаждаше, откакто тя се върна от Мексико сити, ненадейно ѝ позвъня, за да ѝ поиска телефонния номер на една жена. Господи, това почти я преряза. А жената беше наемен убиец. Знаеше това, защото бащата на Чарли я беше помолил да отиде и да я вземе от хотела, за да я заведе на сватбата, да я отведе от църквата в хотела, за да може Анджели да ѝ възложи да се заеме с Нетрубино — както и стана. Наистина хладнокръвна жена. Господи, обаждането на Чарли да я помоли за това я прободеше като нож. После Амалия ѝ разказа, че съпругът на жената и Луис Пало са обрали Казино Латино и как Чарли е трябвало да убие съпруга, а през това време е ставал все по-близък и по-близък със съпругата.

Всяка сутрин Мейроуз говореше с Амалия Сестеро по телефона и винаги питаше какво става с Чарли и полякинята. Амалия разказваше как ту прелита натам, ту се връща и как се мотае, като че ли са го халосали по главата. Когато Чарли ѝ се обади през нощта, за да ѝ каже, че иска да я види, Мейроуз знаеше, че той си въобразява, че има нещо с полякинята.

Но все пак това беше начало. Много по-добре, отколкото нищото, за изминалите почти десет години в отношенията с Чарли.

Тя си изработи проста на пръв поглед, но грижливо прикрита линия на поведение към Чарли: реши да се държи така с него, че всяка стъпка да води към следващата.

Когато Чарли звънна на вратата на Матсония, Мейроуз беше облечена като за случая. Красивата ѝ гарвановочерна коса падаше като китайска коприна под раменете и чак под кръста ѝ, като очертаваше големия орлово-ястребов нос, лицето с арабско-италиански черти, подчертаваше мургавината, поръсена с избиваща отдолу руменина, която съставляваше топлата обвивка на нейното тяло и контрастираше

с искрящата белота на зъбите ѝ, когато тя се усмихна за добре дошъл на мъжа, убедена, че Господ е отредил да ѝ принадлежи.

— Ей, Чарли — учуди се тя, — какво става с тебе?

Той въздъхна дълбоко.

— Трябва да поговорим.

— Тук ли искаш да говориш, или ще влезеш, да седнем и да поговорим?

— Разбира се — каза той.

Седнаха един до друг върху огромното канапе.

Стаята беше обзаведена като интериор на китайска пагода по времето на Наполеон II, когато императорът владее имения, натъпкани с антики от Централна Америка.

— Не са оригинали — казваше Мейроуз на партньорите си, но знаете ли, ние сме като традиционните шивачи. Трябва да декорираме, за да привлечем максимално внимание.

— Да — каза старшият партньор, — но какво ще стане, ако някой клиент изпадне в шок, след като види това?

— Слушай, Гасконецо, — цветовете са както трябва, а това е от значение. Всеки вижда формите различно, но цветовете са вечни.

— Колко хубаво е подредено при теб — възхити се Чарли.

— Да, това е моя работа.

— Защо имаш толкова книги?

— Сама съм много време.

— Защо не сложи книги в моята къща?

— Ти не оставаш сам за дълго.

Опитваше се да я гледа само в лицето. Не в очите. Не можеше да я погледне в очите, но продължаваше да гледа надолу. Започна да усеща като че ли хищна птица забива ноктите си в скротума му, тъй като тя нямаше нищо под дрехата, която носеше, а тя беше достатъчно прозрачна и почти виждаше гърдите ѝ. Господи! Какъв чифт вторични полови белези, както лекарят в едно от списанията ги беше нарекъл. Почувства, че трябва да си оправи дрехите.

— Чувам, че си на марихуана — каза той между другото.

— Не, не съм. Пуша я, но мога и без нея. Искаш ли една?

Чарли не можеше да реши какво да отговори. Марихуана, кокаин и опиатите бяха за старомодни хора. Той и Поп изпитваха открито презрение към всеки, който ги взимаше. Включително и към пиячите, откакто бяха навлезли в бизнеса с фалшивото уиски. Като помисли за пиене, той си спомни шикозното място в Калифорния, където Айрин беше поръчала *judo de pinas con Bacardi*. За да се отърси от тази мисъл, каза:

— Разбира се. Защо не?

Тя отвори гравираната кутия от слонова кост на масата и му поднесе една цигара.

— Не знаех, че си на този боклук.

— Не, не съм — отвърна той просто, взимайки цигарата. — Аз дори не я пуша.

— Какво ще правиш с нея — шоколадови сладки ли? — попита тя, като запали, дръпна дълбоко и му подаде цигарата с марихуана. — По дяволите, какво все пак искаш от мен, Чарли.

Той дръпна от опиата, задържа дълго, след това каза през излизация дим:

— Просто исках да поговоря с тебе.

— И ти си карал до тук от Бруклин почти в два часа сутринта само заради това?

Позволи си да сложи ръка на коляното ѝ, по-скоро на бедрото ѝ. Беше топло, хубаво.

— Загубихме доста време — рече той.

— Почти десет години ли? И ти казваш на това много време? Защо не почака да стана на петдесет?

— Е, — рече той бавно, издишвайки бавно — до петдесет ти би могла да станеш една дебела италианска курва.

— Така ли? Докато аз стана на петдесет, ти ще заприличаш на бащата на Водопроводчика — ако той е имал баща. Искаш да се любим ли, Чарли? Това ли искаш?

— Хей! Хайде! Спокойно. Какво по дяволите?

— Никой не е бил по-бавен и по-спокоен от тебе и от мене, Чарли. Цели десет години. Отговори на въпроса — искаш ли да се любим?

— Ами, искам.

— Добре, хайде.

Тя се изправи и започна да се съблича.

— Със запалени светлини ли? — попита той.

Стоеше на високи токчета. Без нищо друго освен силен грим на очите. Започна да диша тежко.

— Да — каза тя — точно тук. На „V“ образния килим Соске. На светлина.

— Дева Марио — промълви Чарли.

Час по-късно, след като се бяха любили на килима и в балдахиненото ѝ легло, Чарли седеше на малката табуретка под душа, защото беше малко уморен. Продължаваше да ѝ нашепва в ухото колко мека и гладка като кадифе е кожата ѝ, колко прелестни са гърдите ѝ и гъвкави бедрата ѝ, докато тя не му каза или да говори мръсотии или да млъкне.

В седем часа тя му приготви такава закуска, каквато той знаеше, че дори сам не може да си приготви: малки топли кифлички с плънка от сирене, кълцани бъбреци, малки сардини с пълнеж от хапки хляб, смлени колбаси, чам-фъстък с лимонов сок, бутилка бяло вино и четвърт черно кафе.

Дъвчейки, той я гледаше със смесено чувство на боязън и обожание. Беше си сложила само една малка престилка.

— Не зная какво да правя — каза той.

— Нима?

— Какво значи „нима“?

— Е, Чарли, за Бога! Казваш ми здравей, когато ти се прииска. След почти десет години. От времето, когато бях на деветнадесет години, докато ти притрябва Айрин Уокър и ти ме използва като телефонен справочник. И с това ще се приключи, нали така? Завинаги нали? Звъниш ми в един часа сутринта, защото си притеснен, идваш и започваш да се любиш с мен. Излиза, че си изпаднал в невероятна беда, откакто замина за Мексико Сити.

— Така ли? Как разбра?

— Как се казвам — Джоунс? Аз съм от семейство. Внучка на Корадо Прици.

— Може ли да си поговорим?

— Не зная, Чарли. Знаех преди няколко минути, но сега не зная.

— Почти щях да се гръмна снощи.

— О, за Бога, Чарли!

Той я зяпна, поклащайки глава. Лицето му беше безпомощно. Никога преди не беше го виждала такъв.

Седна срещу него в пълната с джунджурии кухня.

Гледаха се, като че ли и за двамата времето беше спряло.

— Разкажи ми, Чарли.

— Мога да кажа само на тебе, Мей. Дори и на Поп не мога. А имам ли някой друг? Постъпвам с тебе по този начин, за да те накарам да се почувстваш зле. Така аз ще се почувствам по-добре, а това отнема мъжествеността ми. Това ме унижава.

— Чарли, как мога да се почувствам по-зле, отколкото бях. Това бяха най-лошите мигове от живота ми. Изпитвах същото, което ти сега чувстваш. Щях да се самоубия, но това, което вече бях направила срещу честта на Прици, щеше да бъде нищо за дядо ми, ако бях посегнала на себе си. Но, по дяволите, Чарли, повярвай ми, времето се грижи за всичко.

— Не зная какво се случи. Видях тази жена в църквата и в главата ми нещо се раздвижи, всичко се промени. То просто се случи. Видях я и всичко започна. След това се захванах с нея в Калифорния. Бяхме заедно няколко дни. Тогава не се любихме — само веднъж, но имахме време и аз се съсредоточих, за да мога да я опозная. Мисля, че я опознах.

Мейроуз прехапа долната си устна и остана така.

— Добре! — викна той свирепо. — Добре! И така, Луис Пало, който беше толкова праволинеен и би могъл да мине за йезуит, се настанява в касата с касиера на име Маркси Хелър. Те откъват от дядо ти седемстотин и двадесет и две хиляди долара и някакви дребни. После баща ти ме изпраща да взема парите и да се разплатя с лошите момчета. Луис вече го няма. Аз се оправям с Хелър, после в къщата чакам да се върне жена му — неговата съпруга, Мейроуз. Оказа се, че е моето момиче! — Той вдигна непохватните си ръце и ги разпери молитвено. — Какво трябваше да направя? Тя ми дава чантата с половината от парите и ми разказва поредица от небивалици. Всичко ми стана ясно още в момента когато тя се обърна с лице към мене в кухнята. Луис не би могъл да скрои тоя хитър номер! Хелър умираше от разядените си дробове и не му пукаше. Тя е скроила всичко. Отишла

е, хванала е патката на Луис и го е забъркала в играта. Тя е погубила Луис! У нея е другата половина от парите на Прици. О, по дяволите! Натъпках ли я в багажника на Хелъровата кола? Изкарах ли я заедно с него, та ченгетата да ги приберат от летището? Не. Идвам си вкъщи и съобщавам на баща ти, че е чиста, и че момчетата, които са пречукали Луис, са отмъкнали парите.

— Но, Чарли...

— Не беше трудно за мене. Винаги съм бил изряден през целия си живот, а аз лъжа баща ти и това все още е нищо! Това е така, защото аз пиках на собствената си чест. Разбрах от Поп, че тя е сключила договора за Нетурбино. — Хвана главата си и се облегна на масата. — Но аз я обичам. Това е скалата, която не мога да отместя от пътя си, а е и твърде голяма, за да я заобиколя. Обичам я.

— Добре — проговори Мейроуз сухо — какво ще правиш?

Той се изсмя нагло.

— Трябва да се оправя, иначе — как ще живея...

Тя въздъхна дълбоко.

— Тогава оправи се.

— Как? Какво да правя?

— Чарли, никой не е вечен, ти трябва да го свършиш. Това е, ти просто трябва да го направиш, и когато умираш, ако имаш време, ще знаеш, че си изпълнил дълга си. Ще си възвърнеш самоуважението. Няма да загубиш достойнството си ако се качиш на самолета, отидеш в Калифорния и се изправиш очи в очи с Айрин.

Той се вторачи в нея, не вярвайки на ушите си, че тя реши проблемите му.

— Слушай, Чарли, — рече тя, като отиде до всекидневната, за да вземе кутията от слонова кост. — Жена като нея мисли по този начин само в сложни ситуации. Израснала е с мисълта, че трябва да печели, използвайки това, което има. И така, какво е имала тя? Дарба и една особена събота вечер. И тя ги е използвала като вдлъбнатините по дървото, за да се изкачи до големия връх. Е, погледни я — Мейроуз му подаде запалената цигара. — Тя го е направила. Но, по дяволите, Чарли, само защото е крадла и убийца това не означава, че не е добра жена във всичко останало. На тебе никога не ти е било нужно да бъдеш крадец, но ти си палачът на семейството и това никога не ти е пречело да постъпваш правилно. Разбираш ли какво искам да кажа? Какво пък,

ако тя беше някой виден дизайнер или просто една богата курва и ти се любеше с нея. Това не би могло да продължи и тридесет дни. Ти и тази жена гледате на всичко с едни и същи очи. Имаш късмет, че си разбрал точно навреме, даваш ли си сметка, Чарли?

Той зариде с облекчение. Тя се вторачи в наведената му глава, усмихвайки се победоносно по сицилиански, и излезе от стаята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шест дни преди Тереза Прици да се омъжи в Ню Йорк, Айрин Уокър се измъкна гола от леглото на Луис Пало. Искаше се той да е с измита коса. Тя беше красива, много красива жена. Но имаше нещо много по-съществено, което впечатляваше. Тя излъчваше успокоение, което укротяваше буйните мъже.

Айрин облече набързо син пенъоар, който струваше 825 долара (на дребно). Обу чифт вносни френски пантофи, които беше купила от магазина за 150 долара.

— Къде отиваш? — попита Луис с приглушен глас.

За кафе — отвърна напевно тя.

— Колко е часът?

Тя погледна към светеция часовник „Патек Филип“ над камината (3500 долара на дребно).

— Около осем без четвърт — каза тя.

Луис изсумтя и се обърна, както кола, която се върти по време на изложение, избутвайки възглавницата до рамката на леглото.

Айрин сложи кафето, взе душ и изми косата си. Облече костюм на Диор (695 долара на дребно), докато кафето стана готово. Айрин купуваше всичко на дребно, защото това бе нормалният начин на пазаруване.

„Като купиш нещо от битак, кой ще ти го вземе обратно, ако излезе въшлясало“, казваше тя на Маркси Хелър. „Що за глупост, хора, които не могат да си позволят и битак, да пазаруват на едро, за да поддържат самочувствието си, Хора с пари. Мислиш ли, че е престижно да купуваш на едро? За мен престижното е да купуваш на дребно“.

Тя донесе две порцеланови чашки и чинийки, лъжички, сметана и захар върху поднос и го остави на масичката до леглото, от страната на Луис.

— Хайде, любовнико, — подкани го тя.

Той отхвърли завивките и седна, като гледаше сякаш клепачите му бяха защити към брадичката. Посегна. Тя насочи ръката му към чашата. Той вдигна чашата към устата си.

— Хей — каза той и очите му се ококориха, — къде е кафето?

— В кухнята. Нямаше място за каната.

— Ти наистина имаш особен поглед върху нещата, Айрин — възкликна с възхищение той. — Много хора не биха ми подали празна чаша.

— Трябваше да те събудя, нали?

— Така де. Точно както кафето.

Тя се върна с каната и напълни чашата му.

— Готови сме да тръгваме, Луис. Тази вечер е първата.

— Събрала си хубави разписчици.

— Струваха ми много пари.

— Те са безупречни.

— Днес, когато ти пристигнеш, Джак Реймън напуска. Имаш на разположение десет дни. Две разписки на Маркси тази вечер, три утре, една във вторник и т.н. Общо четиринадесет. Това прави 722 085 долара. Какво ще кажеш?

Луис се ухили.

— Инфлационни долари — рече той.

— Е, разбира се. Шестдесет процента за теб, защото твоето положение е най-трудно и по двадесет процента за Маркси и за мен. Отлитаме за Рио, а след това ще живеем щастливо.

— Зависи какво ще стане след това.

— Зависи от какво? — Светлокафявите ѝ очи проблеснаха любопитно.

— Чарли Партана.

— Защо?

— Знаеш ли нещо за Чарли Партана?

— Знам, че той върши мръсната работа на Прици.

— Добре, че вярваш.

— Той просто е един палач на друга голяма организация.

— Чарли е нещо друго. Той не само прави това, което му наредят. Не е от тези, които като търсят нещо и не могат да го намерят, се отказват. Чарли се отнася много сериозно към парите на Прици. За него те са като честта им. Когато му кажат, че някой ги е ограбил, той

винаги дава урок на всички. Чарли не се спира пред нищо. Той е неспокоен. Заяжда се с хората. Изчаква и дебне. Слушай Айрин, не смятай, че като отидем в Рио, ще бъдем напълно в безопасност.

— Не разбирам. Маркси ми разказа за Чарли. Всъщност Чарли бил тъп.

— Много забавно — тъп сицилианец. Но аз знам какво имаш предвид и именно това прави Чарли толкова опасен. Той наистина мисли, че отговаря за честта на Прици. Боли го, когато някой ги ограбва или не ги уважава. Ето, за това говоря аз. Спомняш ли си Джоуи Лаброила и Уили Деспиза?

— Дватамата, които тръгнаха срещу тях преди четири години ли?

— Да, те.

— Какво е станало с тях?

— Къде мислиш са сега?

— Все някъде. Пластична хирургия. Нови карти за социално осигуряване, нови имена. Може би са в бояджийския бизнес в Уинстед Кънектикът.

— Чарли ги откри.

— Как? — тя се изненада.

— Бяха му необходими три години и една смяна във висшата администрация. Той не остави на мира Ед Прици, докато не научи от правителството къде се намират Джоуи и Уили. Те струваха на Прици около шестстотин хиляди долара и Чарли не можеше да го понесе. Парите нямаха значение. Те бяха изиграли Прици и това беше достатъчно за Чарли. Правилно го е възпитал баща му. Ако някой те прекара, трябва да си получи заслужено. Така учеше той Чарли и е прав. Прици нямаше да въртят никакъв бизнес, ако някой се научеше да граби от тях.

— Господи, не мога да повярвам. Чарли нарушил закона за защита на свидетелите.

— Да, наистина. Слушай. За тях се писа много във вестниците. Стана правителствен въпрос, а те се измъкнаха. Шест от бойците на Прици отидоха в пандиза. Само това струва на Прици осемдесет хиляди годишно за издръжка на семействата им. Слушай, как може да се открият двама души с нови лица, нови отпечатьци на пръстите и нови документи в такава голяма държава? В толкова голям свят? Чарли обаче на мислеше така. Който пресече пътя на Прици, застава пред

Чарли. Той ги накара да свикат среща на комисията. Държеше връзка по телефона непрекъснато с всички и навсякъде, напомняйки на всеки саро^[1] и на всички мошеници, че е техен дълг да търсят Джоуи и Уили. Но хората са си хора. Те си имаха и други грижи. След като го залъгнаха известно време, той се опря единствено на Ед Прици. Не след дълго на Ед му писна и той каза на Чарли да го остави на мира. Чарли не се отказа. Продължаваше да го натиска. Ед свика среща. Дон Корадо седеше начело на масата. Винсънт също беше там, Анджели Партана и тримата. Чарли им дръпна такава реч, че никой не може да му каже да се откаже от работата. Той търсеше Джоуи и Уили заради честта на Прици. Те трябваше да платят, това беше всичко. Дон Корадо каза на Ед да продължава издирването. Това им отне осем месеца и намесата на няколко големи политици от федерален мащаб. Получиха следата към Джоуи и Уили направо от правителството.

— Господи!

— И знаеш ли какво направи Чарли? Открил ги в мебелния бизнес в Якима, Вашингтон. Това, което направиха, е смешно, защото са непочтени един към друг. Така е. Това са фактите. Господи, сицилианци. Както и да е, Чарли наема една къща в Якима и баламосва агента, че има нужда от мебели, за което той ще получи комисионна. Срещал се с много мебелиери, но те нямали това, което той търсел. И така агентът му изпрати Джоуи. Лекарите си бяха свършили добре работата с лицето му. Това не беше ново лице, знаеш какво имам предвид, но не може веднага да го разпознаеш. Джоуи не ме познаваше, затова Чарли изпрати първо мен. Отидох и разгледах склада им. У или беше там втория път. Носеше златни гривни, ризата му беше разкопчана и имаше дълга руса коса. Господи! Казах, че се нуждаем от специалист, който да огледа и да каже какви мебели биха подходили най-добре на помещенията. И така, определихме си среща да пийнем нещо, а след това тръгнахме към дома — аз, Джоуи и Уили. Уили беше много нафукан по това време, може би защото отговаряше за вътрешното оформление. Джоуи се занимаваше с цените. И така, тръгнахме. Купих много вино и макарони. Къщата беше малко извън града. Бяха вече седнали, когато Чарли влезе и Джоуи повърна всичко. Уили припадна. Свалихме ги в мазето и там се прояви истинският Чарли. Той нито им крещя, нито им говори много. Обясни им положението, като че ли за тях беше особено важно всичко да

прозвучи достоверно. Каза им спокойно и тихичко какви са били, когато са отишли при Прици — непрекъснато търчащи млади никаквици, изкарващи хляба си с глупави залагания на три карти. Каза им как година след година те са печелели все повече и когато работата с кокаина се разраснала, Прици им осигурил подходящо място в този бизнес. Джоуи се разрева, а Уили каза:

— Какво ще правиш, Чарли. Правителството ще те духне, ако посегнеш на нас — или нещо подобно.

Чарли им беше като баща. Той само искаше да осъзнаят, че бяха прегрешили към своите. Все още не разбираха, че бяха покойници. Мислеха, че той иска нещо друго, не знам какво.

— Какво искаш от нас? — попитаха го те.

— Искам да проведете няколко телефонни разговора — рече Чарли — и да кажете, че съжалявате за това, което сте направили.

— Това ли е всичко?

Той кимна с глава.

— На кого да се обадим?

Чарли им даде имената и частните телефони на четирима сарі ді Мافیози^[2] от различни краища на страната. Взе слушалката и набра първия номер. Говореше на сицилиански.

— Дон Абрамо — каза той — тук е Чарли Партана. — Размениха си поздрави — Тук съм с Джоуи Лабриола и Уили Деспиза, момчетата, за които говорихме преди няколко години. Те искат да говорят с вас. Момент.

Той подаде слушалката на Джоуи.

— Какво да кажа?

— Ами, че си постъпил зле с Прици и заслужаваш да се пържиш в ада за това — отговори Чарли.

Джоуи взе телефона. — Дон Абрамо — промърмори той с треперещ глас. — Обажда се Джоуи Лабриола. Признавам, че посрамах Прици. За това заслужавам да горя в ада. — Погледна към Чарли, Чарли посочи към Уили с пурата си. Уили взе слушалката и повтори абсолютно същото, което каза Джоуи. Четири обаждания. В края на всеки разговор Джоуи и Уили изглеждаха по-добре.

— Сега ще се обадим на дон Корrado — нареди Чарли, набирайки номера.

— Амалия — рече той на сицилиански, — обажда се Чарли. Търся дон Корадо. — Почака. — Падрино^[3], тук съм с Джоуи Лабриола и Уили Деспиза. — Той слушаше. Джоуи стана, за да вземе слушалката. — Да, Падрино, да. — Чарли затвори.

— Той ви прощава — каза Чарли. Джоуи и Уили се прегърнаха. Бяха така успокоени, че плачеха.

— Но, той иска вашите палци.

Те се обърнаха:

— Какво? — извика Уили, а Джоуи не можа да проговори.

— Очаквахте, че ще ви се размине ли?

Чарли застреля и двамата в корема. Когато паднаха на земята, той извади брадвичка от едно чекмедже. Коленичи до тях и просвайки ръцете им на пода, отсече десните и левите палци. Болката ги свести. Очите им се завъртяха в орбитите и се обърнаха към Чарли, който ги гледаше втренчено. Той е суров човек, но тази нощ ти казвам, се беше размекнал от победата си.

— Ченгетата в Бруклин ще получат палците ви — каза той. Нашият човек ще се погрижи официалният документ с отпечатъците ви да се появи във вестниците. Отново ще станете известни!

— И той стреля в колената им. Те се разкрепяха, казвам ти.

— Ще се помотаем наоколо, момчета, докато се успокоите — говореше им Чарли, сякаш те го чуваха. След двадесетина минути — кой можеше да издържи на този вой? — той ги застреля в главите и ние си тръгнахме.

Айрин гледаше втренчено Луис.

— Ние няма да останем в Рио, Луис — успокои го тя — оттам отиваме в слънчева Южна Африка, където никой не може да ни намери, защото там едва ли има някой.

Тя обаче никога не бе имала намерение да отива където и да било с Луис, след като пипнеха парите. Тръгна към офиса си с аметистовия Гоззи (петдесет и три хиляди долара на дребно с табелите), мислейки за Чарли Партана, когото — ако изобщо някога бе помисляла за него — си беше представяла разбойник като баща ѝ. Тя беше благодарна на Луис, че ѝ разказа за Чарли Партана. За нея всички бяха от една банда, независимо от фамилното им име. Всеки, който мислеше с главата си, дори да беше сляп, можеше да ограби поляка Джо Салтис. Реши, че ще трябва да изкара някакъв курс за сицилианците. Те бяха твърде

глупави хора, за да опазват парите си, а когато някой им ги вземеше, пощуряваха за отмъщение. Може би нейната работа беше твърде специализирана, затова никога не можеше да разбере голямата игра. При сицилианците освен парите навярно имаше и още нещо. Всички те се перчеха много, а бяха толкова гадно тъпи. Тя не можеше да разбере тази глупост — тяхната гордост, нахвърлянето им един срещу друг за нищо и никакво, за скапан цент. Тяхната религия предаваше семействата и приятелите им. Те бяха най-долната смрад на земята и ако продължаваше да мисли така, трябваше да се самоубие.

Никога не гледаше на работата си като на нещо обикновено. Затова беше и най-добрата. Така че щеше да започне отначало и щеше да изучава всеки разбойник сам за себе си, не просто като полски, еврейски или сицилиански, а като опасни животни, способни да й причинят големи неприятности. Те сигурно имаха най-малко по два мозъка: групов мозък, който ги правеше част от едно семейство, и отделен, свой мозък, който им позволяваше да оцелеят сред жестоката двулика маса на техните семейства, предаващи хората си за пари непрекъснато, хиляди пъти. Тя беше сигурна, че именно манията за бабаитство беше направила сицилианците толкова гадно тъпи. Семейството живееше само за власт и пари, защото те означаваха повече власт — но това беше префинена власт, манипулирана с лукавство, за да решава големите им проблеми, какъвто беше проблемът на Чарли Партана. В крайна сметка той трябваше да бъде решен от министъра на правосъдието на Съединените щати с вълшебните му средства, задвижвани от много пари. Те отдавна бяха забравили момента, когато парите бяха станали само смазка за колесницата. Всички, които я следваха, печелеха пари в огромни размери и продължаваха да я следват заради чудовищно вълшебната ѝ мощ. Тя можеше да направи всичко, защото имаше марихуаната и кокаина, шестдесет и седемте национални вида спорт, от които получаваше по петстотин милиона на ден от залаганията на глупаците, от проститутките, лихварите-кождери и синдикатите, ченгетата, политиците и съдиите и от още стотици „законни“ дейности. Можеше да стигне навсякъде, защото хората желяеха тези неща, а хората избираха политиците. Тя потръпна приятно при мисълта, че ще получи своя дял в най-висока степен.

Беше жена, но връщайки се назад в годините, извели я от бордеите на Чикаго до Гози-то, считаше това за преимущество.

Тя разбра, че ще трябва да опознае Чарли Партана. Той притежаваше нещо, което тя нямаше. Тя имаше нещо, което, може би, той нямаше. Той беше твърд. Добре, Маркси беше твърд, но неуверен. Маркси правеше това, което му кажат и той се радваше, че я има, за да го направлява. Чарли Партана беше лоялен и въпреки че тя не знаеше дали той обича хората, към които беше лоялен, той обичаше лоялността сама за себе си, защото така беше научен. Маркси беше повече зависим, отколкото лоялен, защото беше мъж с половин дроб и командваше група от седемдесет жени. Маркси се нуждаеше от жени, които да му помогнат да живее. Беше се опитвал много пъти, демонстрирайки опортюнизма и патката си. Беше по-лоялен към изменящата се лоялност. Чарли Партана беше силен. А никой не би могъл да каже, че Маркси Хелър беше силен.

Тя не знаеше нищо за Чарли Партана, освен това, което беше чула, а то съвсем не бе достатъчно. Когато се удадеше възможност, а това вероятно никога нямаше да стане, тя щеше да опознае Чарли Партана. Междувременно, едва ли имаше нещо по-важно от това да отдели колкото се може повече време, за да мисли как би могла да се защити от него, когато се раздуха случилото се във Вегас след сутринта на единадесетия ден.

Пъхна ключа в ключалката на една врата — имитация на махагон, с позлатена табелка, на която пишеше „Уокър и Уокър, данъчни консултации“, а в долния десен ъгъл с по-малки букви „Само при уговорена среща“, и след като влезе вътре, заключи вратата. Прегледа пощата. Почти всичко беше от финансовия отдел и Службата по вътрешните приходи, но имаше и четири писма от клиенти. Продиктува отговорите на писмата в машината, след като прегледа няколко папки и данъчни справочници. Телефонира два пъти на адвокати. След това постави фишовете с продиктуваното в голям кафеникав плик, който беше адресиран до стенографската служба, телефонира да изпратят човек, за да го вземе, после изслуша телефонния секретар, включен към телефона, намиращ се в отдалечения ляв ъгъл на дългото бюро.

Това беше ексцентричен, дори пищно обзаведен офис, без предно помещение, защото нямаше други служители. Стаята беше

приблизително тридесет на тридесет фута, в ъгъла на двадесет и третия етаж на една нова сграда, с четири прозореца, обърнати към Бевърли Хилз. Бюрото, което почти запълваше стаята, е било военна картографска маса от дъбов плот отгоре — широк четири и дълъг осем фута, върху дъбова поставка. Във всеки ъгъл на масата имаше по един телефон, свързан с телефонен секретар. Имаше метална гравюра на Пилсудски и една романтична картина — Шопен, седнал на пианото, портрета на Маркси в масивна месингова рамка на Тимстър Ричард. Един класьор бе скрит в една от стъклените витринки, обвита с растения, прикриващи папките отдолу. Голямата странична маса някога е била ползвана в казино за игра на зарове. На стените без прозорци имаше лавици, пълни с данъчни справочници и таблици. Чрез връзки тук и там Айрин даваше данъчни консултации за около шестдесет хиляди долара годишно — по-малката част от нейните доходи, но нейната солидна фасада.

Тя прослуша през микрофона единственото съобщение на един от най-отдалечените телефонни секретари. Беше грубоват нюйоркско-италиански глас. Той каза: „Стая осем нула пет, хотел Пийкс, Бруклин, четвъртък, двадесет и трети юли. Един човек ще те заведе на срещата. Носи инструменти“.

Двадесет и трети беше след шест дни. Двадесет и трети щеше да бъде самият ден от обира във Вегас.

Тя се обади на един клиент, затънал в данъци, и му каза, че могат да обядват заедно.

Когато при почукването Айрин отвори вратата на стая 805 в хотел Пийкс, пред нея стоеше красива жена с италиано-арабски черти.

— Здравейте — рече жената — вие ли сте Айрин Уокър?

Айрин кимна с глава.

— Аз съм Мейроуз Прици, ще Ви заведе на сватбата.

Когато стигнаха до Санта Грация, Мейроуз й каза да си намери място от лявата страна в църквата.

— Ще ви взема веднага след като свърши службата — каза тя.

Разположила се като котенце, обладана от спокойствие и ведрина, Айрин наблюдаваше бракосъчетанието, мислейки дали ще бъде вкъщи утре по същото време. Тя реши, че във Вегас нещата

трябва да вървят добре, защото липсата на новини означаваше добри новини, а Маркси никога не пропускаше да ѝ се обади, когато нещо не бе наред.

След службата видя Мейроуз до себе си. Посочиха им кола, която да ги закара на приема. В колата Мейроуз ѝ даде запечатан плик.

— Пусни го в копринената торбичка на входа — каза тя.

Щом влязоха в приемната зала, която беше украсена като за полска сватба, Мейроуз забеляза някакъв човек и му извика. Вероятно беше свръзката. После Мейроуз ѝ го представи и тя разбра, че е връзката. Това беше Чарли Партана, легендарният Чарли Партана. Тя се отнесе с огромно внимание към него. Мейроуз изчезна в тълпата. Чарли я гледаше така, като че ли тя бе някакъв нов екземпляр. Помисли си, че той никога не беше провеждал операции заедно с жена. Всички свикваха с това. Остави го да говори.

— Нещо за пиене? — попита той.

— Може би чаша вино в чест на булката и младоженеца. — Господи, той е голям мъж. Беше огромна маса от плът и коса. Имаше хубава усмивка и това я обърка. Не подходдаше на бизнеса му. Гласът му излиза от корема, както от кофа с кал, помисли си тя, но беше приятен за слушане и отговаряше на казаните слова. Хубави дрехи. Повечето от мъжете, които познаваше, носеха скъпи дрехи, но малко от тях бяха хубави. Италианци и поляци смятаха, че трябва да бъдат със смокинг на следобедна сватба, а самото на Чарли беше черно и дискретно, с естествени рамене, точно по мярка и много ефектно — никакви яркозелени ризи с финтифлюшки, никаква жълта папийонка — всичко го правеше да изглежда истински мъж, а не оберкелнер на пиянска компания.

Някой заговори по микрофона от сцената. Трябваша ѝ няколко минути, за да разбере, че това беше Винсънт Прици. Тя обаче разпозна безпогрешно следващия, внушителния възрастен мъж Корадо Прици — най-възрастния, най-могъщия оцелял върховен глава на цялото национално обединение.

Произнесоха кратки речи. Чарли я покани да танцуват. Свиреха прекрасна мелодия от времето, когато беше малко момиченце — „Ти, ти ме влудяваш“. Големите ѝ кафяви очи казаха „да“ на Чарли, но когато тръгнаха към дансинга, Мейроуз Прици ѝ съобщи, че я викат на

телефона и тя изведнъж разбра от начина, по който я гледаше Чарли, че това беше нещо съвършено различно. Той не беше свръзката.

Последва Мейроуз през тълпата, мислейки, че Чарли се бе разтопил по нея и тя преценяваше как възприема този факт. Беше добре, защото го хареса. Беше дори много добре, защото вече здраво се бяха захванали с акцията във Вегас. Чарли щеше да го оцени като удар върху честта на Прици и щеше да бъде хрътката, която щяха да изпратят да ги разкъса на парчета. Чарли ѝ беше нужен, за да я подкрепи. Ако беше разгадала правилно, това беше нейният щастлив ден.

Мейроуз я заведе в една ниша в странична стая, далеко от балната зала и не я представи на високия, слаб, възрастен мъж, който стоеше там. Остави ги сами. Беше Анджело Партана. Великолепната му учтива усмивка разкриваше скъпа протеза. После тя изчезна и на лицето му не остана нищо друго освен кръглите му, изпъкнали очи.

— Договорът е за Сал Нетурбино — обясни той — „Валдорф“, 21 етаж, стая № 100, в три часа, винаги в продължение на час и десет минути той очаква жена, която никога преди не е виждал. Когато влезеш, ще си помисли, че е чакал теб.

— Проститутка ли? — попита Айрин.

— Да.

— Мога да бъда проститутка — отвърна Айрин.

— Когато си тръгнеш, след като го пречукаш, слез долу в бара. Попитай за Джони, бармана. Кажи му, че очакваш съобщение за мисис Бронщайн. Той ще ти даде плика и ще ни съобщи, че всичко е минало отлично.

После се усмихна и кимна. Тя тръгна.

Взе такси до Валдорф. Качи се направо на двадесет и първия етаж. Апартаментът на Нетурбино беше вдясно, близо до асансьора. Натисна звънеца и реши да бъде въздържана проститутка. Той отвори вратата готов за действие. С разтворена хавлия и без долнище на пижамата, с надървена патка, като солидна ръка.

— Хей, точно навреме! — извика той с онова натрапчиво съсредоточаване, което обхваща възбудените мъже.

— Аз съм Ронда Бронщайн — рече тя, примигвайки продължително — Съжалявам, но трябва да използвам тоалетната.

— Разполагай се — отвърна той любезно — Само не стой там цял ден.

Тя влезе в тоалетната, завинти заглушителя към пистолета, върна се в хола и уби Сал Нетурбино. След това се изпика.

[1] Шеф, (ит.) — Бел.прев. ↑

[2] Ръководители на мафиози (ит.) — Бел.прев. ↑

[3] Кръстник (ит.) — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оставаха още два дни до заминаването ѝ във Вегас и докато тя мислеше как да попречи на неговото преследване, след като около събитието се вдигне шум, Чарли Партана ѝ телефонира от Ню Йорк и я покани на обяд. Маркси трябваше да ѝ позвъни на следващия ден в дванадесет часа, но често пъти той закъсняваше. Тя си уреди срещата с Чарли за един час в „Бевърли Уилшър“. Маркси се обади пет минути по-рано.

— Всичко е точно — каза той с гръден глас, плод на една от актьорските му приумици, имайки предвид Черната пантера. Тя имаше достатъчно време да се освежи и да нагласи върху къдриците си новата (сто и деветдесет долара на дребно) зелена феерична шапка и потегли с колата към хотела.

Чарли изглеждаше блед, когато тя го зърна във фойето, но като се приближи към стола ѝ, целият се изчерви. Тръгна стремително към нея и измърмори колко се страхувал, че няма да я види отново. Беше абсолютно права. Беше хлътнал здравата по нея. Добре, желанието ѝ се сбъдна. Чудесно. Сега знаеше, че трябва да мисли за положителната страна на неговото увлечение, за купчината пари, които изгребяха от Вегас. Изпитваше нещо особено към Чарли, което я смущаваше. Не можеше да разбере какво точно става с нея, но когато го гледаше в очите, се чувстваше по-стара и по-близко до смъртта, и същевременно — вечна. Не знаеше какво е това чувство, защото никога преди не бе изпитвала подобно нещо. Единствените книги, които беше чела, се отнасяха до данъците, така че какво ли знаеше за любовта. Чарли бе различен от преди — веднъж на сватбата и втори път — от мита за него. Той беше младолик мъж на средна възраст. Изглеждаше толкова здрав и беззащитен. Беше много едър — всичко у него беше огромно: ръцете, носа, главата, но в големия мъж имаше един малък човек, а в малкия — едно момче, едно копнеещо момче. Тя мислеше какво представлява той, какво е самата тя — вътре в самата си същност, която се преструваше, че знае какво точно иска. И у двамата имаше

някаква несигурност, която можеше обаче да се стопи мигновено, мислеше си тя, ако нейната и неговата несигурност се слееха. Тогава те щяха да се почувстват изведнъж сигурни.

Пътувайки към нейния любим пуерторикански ресторант „Лос Тремблас“, Чарли ѝ разказа как беше помагал на хората в един мотел по време на буря и това обърка представите ѝ за него, защото тя го знаеше като отмъстителя на Прици, а това не пасваше на момчето, което миело чинии и оправяло легла, за да бъде полезно. Опита се да се досети за номера, който им бяха скроили в Лансинг Мичиган горедолу по онова време и си спомни за търговския агент на Тиймстърз, когото бяха застреляли с ловна пушка. Трябва да е било работа на Чарли.

— Ти си различен от това, което си представях, Чарли — каза тя.

— Защо така?

Тя, разбира се, нямаше сама да разказва с какво се занимава, за да печели и живее така добре, както и не можеше да му каже, че беше очаквала да види един гангстер, а се оказа, че до нея седи съвсем различен човек.

— Добре де, би трябвало да си груб. Искях да кажа, мислех си, че като си видял жените, си помислил: „Какво пък толкова, нека те да чистят мотела. Нали жените са за това“.

— Не! — каза Чарли. — Аз живея сам. Имам една чиста, спретната къща. Където и да съм, си представям, че съм в нея. Това ли е ресторантът? Там, горе?

Чарли я запита дали е омъжена и тогава тя разбра откъде идваше снизхождението му към случая в Лас Вегас. Така или иначе Луис трябваше да си отиде, защото той всъщност очакваше тя да избяга с него в Рио или където и да е. А Луис беше първият, когото Прици щяха да заподозрат, защото той беше от семейство Прици. Маркси умираше. На него не му пукаше какво ще стане и той се хвана с тази мръсна работа само за да ѝ остави парите. Тя трябваше да се справи с Луис и да остави Маркси на Чарли. Затова искаше да даде на Чарли още малко поводи да не хареса Маркси, за да свърши всичко по-бързо. Тя даде възможност на Чарли да изкопчи от нея цялата история с брака ѝ. Нямаше нищо вярно, с изключение на това, че тя и Маркси бяха женени.

Когато срещна Маркси, беше на осемнадесет и си развяваше задника във фойетата и баровете на хотел „Лууп“. Плащаше на сдружението петдесетте процента от това, което печелеше. Той не беше сводник. Събираше парите от сводниците и момичетата. Работата си вършеше усърдно и методично, но беше вътрешно неспокоен човек. Още като дете, когато баща ѝ биеше майка ѝ четири пъти в седмицата, Айрин смътно бе усетила, че у себе си има нещо, което укротява мъжете. Маркси долови това.

През целия си живот беше празен и неуверен човек, но откакто бяха заедно, винаги когато тя имаше нужда от него, той се задействаше. Може би тя беше една от седемдесетте проститутки, от които взимаше пари. Той потвърди напълно психическата си неуравновесеност (ако не беше нещо друго), когато през есента на 1963 година я покани да пийнат нещо в „Палмър Хауз“. След известно време ѝ предложи да се премести при него. После през есента на 1964 ѝ каза, че работи като счетоводител в сдружението в Детройт и ѝ предложи да се омъжи за него. Беше напълно объркана от предложението му, но все едно. Маркси ѝ харесваше. Той имаше нужда от нея, но Господ знае, и тя имаше нужда от него.

Липсваше ѝ безразличието, което имаше у преуспяващите уличници. Не беше родена самоубийца и не беше глупачка. Парите я привличаха, а Маркси знаеше всичко за тях, така че тя се разплака на рамото му и каза да. Преместиха се в Детройт. Бандата Пърпъл се превърна от еврейска шайка в сицилианско семейство. Маркси беше находка от стари времена, част от сантименталното понятие, че евреите разбирали от пари повече, отколкото сицилианците. Полека-лека и на двамата им стана ясно, че у Маркси много неща не са наред: сърцето му беше слабо, страдаше от хемофилия. След десет години на този климат, той не можеше да издържи повече. По онова време тя беше куриер и доставяше „каймака“ в Невада на определени хора, пренасяше го в Маями за първо разпределяне, след това в Ню Йорк за второто и накрая за последна подялба между Чикаго и Кливлънд. После я преместиха на задграничните маршрути и тя носеше парите в Цюрих, Женева, Панама, Нигерия и Карибите; дълги полети с много време за зубрене на данъчните книги.

Може би Маркси беше тежест, истински камък на шията, но резултатите показаха, че за нея той беше наистина щастлив талисман. Именно Маркси я беше въвел в истинската работа, на самия ѝ връх. В Ню Йорк имаше един бижутер, който Сдружението използваше да продава на едро крадени камъни, но той подменяше истинските с фалшиви и имаше много оплаквания. Държеше магазин за диаманти на Четиридесет и седма улица, между Шесто и Пето авеню, и там винаги беше пълно с жени, търсещи изгодни сделки, като се надяваха да хванат някой мъж, за да им ги купи. Джо Лакамарито, босът на Маркси, беше бесен, защото този мошеник си мислеше, че може да се измъкне с откраднатото. Той поиска някое от семействата в Ню Йорк да изпрати група в магазина и бижутерът да си го получи. Маркси беше добър приятел на Джо.

— Нека ти кажа, Джо — рече той, — тази работа най-добре ще я свърши жена. Тя ще го пречука и ще се смеси с навалицата толкова бързо, че никой няма да може да каже нищо.

— Жена ли? — каза Джо — откъде да намеря жена за такава работа?

— Имам я — рече Маркси.

Вечерта, докато миеха и прибираха чиниите, Маркси ѝ обясни.

— Заставаш на щанда. Взимаш камъка, който искаш да купиш. Бижутерът ще се наведе, за да отвори кутийката, докато ти отваряш чантата си. Все едно, че изваждаш парите. После го застрелваш, хвърляш пищова в тълпата, смесваш се с другите жени и изтичваш на улицата, като крещиш заедно с другите, които излизат панически на улицата.

— Колко ще платят, Маркси? — попита Айрин.

— Двадесет и пет хиляди.

— Не се ли будалкаш?

— Това е нищо, Айрин. Веднъж да се разчуе в Сдружението, че има жена от висока класа, която убива по договор, ще видиш, цената ще скочи три пъти.

Айрин се зае с работата ѝ всичко се разви точно така, както беше казал Маркси. А за случая Нетурбино въпреки инфлацията взе сто хиляди долара. Винаги имаше по три, понякога и четири такива случая в годината.

Маркси искаше да ѝ бъде посредник срещу петдесет процента, но тя така го изгледа, че той побърза да каже:

— Не, това няма да стане. Ще бъда въввлечен. Ще бъда подкрепление.

Каза му, че може да даде телефонния ѝ номер на Джо Лакамарито в Детройт. След това си разработи своя система. Имаше флирт с красив хлапак, студент-гений в електронната лаборатория на Техническия университет в Лос Анджелийс. Той осъществи релейната връзка на телефона в Канзас Сити с телефонния секретар в Бевърли Хилз. След това тя си осигури втори телефонен номер в Колумбия, Южна Каролина, който също се свързваше директно с телефонния секретар в Бевърли Хилз. Беше невъзможно да се подслушват разговорите. Сензационен успех! За нейния бизнес!

И така, тя повери на Чарли, че някога, преди четири години, била омъжена за няколко седмици. Каза му, че е полякиня, нещо което не беше признавала от осемнадесетата си годишнина и че се занимава с консултантска дейност по данъците, което беше истина. Водеше незначителна част от данъчната работа на Синдикатите в Южна Калифорния. И после, най-неочаквано се случи нещо, което тя определено трябваше да предвиди, а не беше сторила. Легна с Чарли Партана и беше готова да се закълне в Бога, че подобно нещо никой не бе преживявал.

Беше се влюбила в Чарли Партана. Тя обичаше Чарли Партана и независимо какви бяха неговите правила, те трябваше да изживеят любовта.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Айрин скрои номера на Луис Пало в собствената му кола, на паркинга. Беше облечена в секси шорти и корсаж, за да може той ясно да види, че не носи пистолет, слизайки от Ависа и притичвайки през паркинга, щастлива като булка, за да избяга с него. Маркси беше прикрепил пистолета към таблото в колата на Луис откъм мястото за пътници. Докато се навеждаше да целуне Луис, издърпа пистолета от магнита и го простреля в главата. Излизайки от колата, тя го смъкна на пряко на предната седалка. После седна отзад, за да може да се наведе и пребърка джобовете му. Парите бяха в багажника на колата, заедно с куфара му. Бяха поставени в чанта.

Отнесе чантата в Ависа и потегли към Рено. Рано сутринта по пътя се преоблече в красива рокля. От Рено със самолет отлетя за Лос Анджелийс, взе Гози-то и се прибра вкъщи. Когато пристигна, Маркси си беше легнал. Не беше добре. Беше имал два кръвоизлива.

— Не мога да се мръдна, Айрин — промълви той.

— Почивай си, Маркси. Не говори.

— Ще дойдат да си търсят парите. Вече трябваше да тръгнем за Хонконг, а точно сега не съм добре, Айрин, — той се изкашля силно в носната си кърпа. — Тази къща я водят на отчет.

— Маркси, моля те! Ще измисля нещо.

Беше го измислила преди четиринадесет дни, така или иначе Маркси умираше.

— Кажи им, че съм дошъл тук и съм те заплашил с пистолет — рече той. — Кажи им, че не знаеш нищо за никакви пари.

Тя отиде в малката стая, където гледаше телевизия и разпредели парите на две равни купчинки. Сложи едната обратно в чантата, защото това беше делът на Маркси, и я хвърли в килера на предния хол. Нейната половина ще отиде в трезора на банката. Ако нещо се случи с Маркси, а това можеше да стане всеки момент, тя считаше, че има право на цялата сума.

На другия ден Маркси настоя да седне. Облече халат с пистолет в единия джоб и тя го настани зад бюрото в стаята за телевизия, с тесте карти. През този и следващия ден, редеше пасианси, умирайки. Храната им се привърши и Айрин отиде да пазарува. Време беше. Трябваше да дойдат скоро, мислеше си тя. Когато се върна от супермаркета, почувства чуждото присъствие и влезе в кухнята, играейки ролята на щастлива съпруга.

— Върнах се, скъпи — изпя тя и чу гласа на Чарли зад себе си. Слава Богу, всичко му беше приготвено. Обръщайки се, за да застане с лице към него, тя си мислеше за Маркси. Знаеше, че трудният, много трудният му живот беше свършил.

Номерът мина. Тя го заведе при парите. Правеше се на шокирана. Разиграваше невинност. Тогава Чарли ѝ призна какво е подозирал и ѝ каза какво няма да направи. Нямаше да я убие. Той я обичаше. Никога в живота си не бе помисляла, че ще каже толкова развълнувано:

— Искам да се омъжа за теб, Чарли.

Те или трябваше да върнат нещата в началното положение, или да отидат много далеч. Лично той се чувстваше страшно нещастен, но грешката беше негова. Нищо не можеше да докаже. Тя му беше дала половината от парите доброволно. Не можеха да я свържат с Луис. Само Маркси, но Маркси беше неин съпруг и те знаеха по-добре от всеки друг какво трябваше да преживеят съпругите в този бизнес заради съпрузите си. Освен това Маркси беше мъртъв. Ако успееше да разиграе невинност пред Чарли, с всеки следващ ден нещата щяха да се оправят. Той би се почувствал добре, двамата щяха да бъдат добре. А междувремето тя щеше да бъде с триста и шестдесет хиляди долара в аванс.

Разбира се, трябваше да запази парите, това бе сигурно, но трябваше да се опита да задържи Чарли преди всичко. Боже, помисли си тя, как бе възможно някой да обиди някого, като го нарече скаут^[1]? Невероятно, но Чарли наистина е бил скаут. Чарли заплати своя дълг към живота. Чарли вярваше. Тя трябваше да си го върне, за да разбере колко много го беше наранила, като стана причината той отново да повярва в онова, в което бе вярвал. Трябваше да го накара да повярва,

че тя разбира нещата, в които той вярваше — лоялността, честта на Прици, голямата необходимост да откликне на оказаното му доверие, което го задължаваше да изпълнява дълга си без оглед на усилия и цена.

Беше преуспяла в този бизнес, защото хората, които си разбираха от работата и можеха да я вършат, бяха малко. Знаеше, че това се дължи не само на факта, че е добър специалист или защото е жена. Дори за грубата работа — премахването на гадните, дребни разбойници, без хората от върховете — броят на работещите в бизнеса беше нараснал едва с 20%; касапи, удушвачи и квалифицирани работници. Прици можеха да изкарат на улицата две хиляди и сто души, но вероятно имаха не повече от сто и петдесет бачкатори, а от тях поне сто бяха сбирщина от некадърници, които можеха да дърпат само единия край на въжето, окачено на врата на някой нещастник, докато останалите дърпат другия край.

Чарли беше легендарен като работник. Беше изпълнявал поръчки посред бял ден, на открито, с много свидетели и си беше отивал след като свършеше работата, защото имаше всичко, което един отличен работник трябва да има, *плюс* усещането, че постъпва правилно, когато убива. Сигурно тук играеше роля и силата. Но Чарли не я пилееше. Тя нямаше нищо общо с парите. Нито един обикновен човек не беше наказван от семейството му за това, че е направил някакъв удар. Повечето от тях бяха животни. Тя знаеше, че чувствата пречеха на Чарли да се превърне в животно. Работата се върши от майстор — Чарли знаеше, че служи на идеята, а не на парите, защото класата му се отличаваше толкова много, че шефовете, за да бъдат абсолютно спокойни, бяха принудени да плащат по-големи проценти за всеки удар.

При нея бе по-различно — мислеше си тя. Не беше обвързана с никакво семейство. Беше надежден платен наемник, който не очакваше закрила отникъде, ако не си свършеше работата добре. Затова ѝ плащаха много пари. Трябваше да разчита само на главата и нервите си. Но сега, когато Чарли беше влязъл в живота ѝ, почувства колко враждебно бе всичко наоколо. Едно беше да работиш сама, но никога не би могла да живее сама и нейният късмет — добър или лош — ѝ беше довел Маркси. Знаеше, че ще трябва да умре сама, но, по дяволите, така е било с всички. Ако живееше с Чарли, може би нямаше

да се чувства така сигурно, така както се чувстваше сега. Ако бяха заедно, тя би могла да се слее с него, да се научи да мисли като него и тогава ще започне да вярва, така както вярваше Чарли. Тогава, по дяволите, може би щяха да опитат късмета си и да си родят деца, може би щяха да изчистят мръсотията, с която бе изпълнена по-голямата част от живота ѝ, и тя щеше да живее, защото щеше да има вярата.

Считаше шанса си равен на шанса на играч на *chemin de fer*^[2] срещу банката. Първо трябваше да накара Чарли да я изслуша.

Да му каже от какво главно се препитава. Това щеше да го разтърси, но той познаваше тази работа в подробности. Знаеше механизмите, икономиката, причините. Чувстваше, че това е сто на сто в нейна полза. Трябваше да го убеди, че гледат на нещата по един и същ начин и затова се обичат.

Отрицателните страни на обира във Вегас тя анализира последователно. Първо, трябваше да убеди Чарли, че няма нищо общо с обира. Как можеха да проследят всичко и да стигнат до нея? От друга страна, Луис и Маркси бяха мъртви, а само половината от парите бяха излезли наяве. Те никога не можеха да докажат, че тя има връзка с Луис, но Маркси ѝ тежеше на врата като воденичен камък. Той беше единствената връзка, която имаха, но често бяха започвали от следа по-малка и от тази.

Беше допуснала грешка, вероятно защото работеше сама, и не се беше погрижила за репутацията си в бъдеще. А може би пък всичко това да е за добро. Може би всяка нейна грешка, при всеки удар, да не беше толкова характерна за нея, и те щяха да я изключат автоматично от сметките си. Но тя не смяташе, че е точно така. Беше оставила Луис в Невада, след като го беше застреляла. Комисията, явяваща се като арбитражен съвет, съставен от представители на пет семейства от Ню Йорк до Чикаго — беше приела правило, че в Невада никой няма право да извършва убийство, освен ако изхвърли тялото в друг щат. Някой от Комисията можеше да реши да вдигне шум заради това, само за да притесни Прици и Прици ще трябва да се оправят само като пречукат някой, за когото решат, че е претрепал Луис.

И така, тя обичаше Чарли повече от всичко, което беше обичала досега, но ако изобщо трябваше да роди деца на Чарли, искаше той да напусне Прици, ако те започнат да се насочват към нея като към единствената връзка с мъртвия Луис и парите.

Припомни си, че те нямаше да гледат на нея като на малката вдовичка на Маркси Хелър, като на домакиня — работен кон, която си е перяла килима, когато Прици намерили половината от парите в къщата на Маркси. Много скоро Анджело Партана щеше да напомни, че тя е част от обкръжението, че те току-що са ѝ платили сто хиляди долара, за да духне на Сал Нетурбино. Те не можеха да ѝ припишат нищо, но знаеха, че тя не е в ред и можеха да тръгнат оттам.

Тя наистина имаше *нужда* от Чарли Партана.

[1] Юношеска организация в САЩ, която тренира умения, ловкост и чийто девиз е „Винаги готов“ — Бел.ред. ↑

[2] Хазартна игра — Бел.прев. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше красива неделна утрин. През реката остров Манхатън изглеждаше чист и свеж, като че ли наистина съществуваше само в календарите на авиокомпаниите. За да присъствуват на църковната служба на работниците, Винсънт Прици взе баща си в 6:45 сутринта с черния Линкълн Седан, шофиран от Фил Витимидзаре, а гъркът Зинго Попалуш се возеше до него. И двамата бяха работници. Семейството на Попалуш емигрирало в Сицилия преди 673 години. Трудно можеше да го вземат за грък, но той беше много горд от ефекта, който предизвикваше името му. Зад Линкълна, на две и половина коли разстояние, се движеше една нова Тойота, която някакъв енориаш беше дал на дон Корадо, регистрирана на името на фирмата за бързи закуски в Рокримън, Кънектикът. Караше я Четриоли Красавицата на разстояние една пушка със скъсена цев от Уили Лесато.

Баща и син бяха облечени за църква с черни костюми, бели ризи и черни връзки. Дон Корадо носеше бяла, мека спортна шапка.

— Знаеш ли какво чух от последните новини снощи? — каза Винсънт.

— Какво?

— Провели са анкета на общественото мнение. Шестдесет и седем процента от американците смятат, че това, което те наричат мафия, било най-добре ръководената търговска организация в цялата страна.

— Това е истински комплимент. Казан от сърце.

— Мога да кажа, че навярно има много глупави американски бизнесмени.

— Тях какво ги интересува? Те не са в играта. Отиват на работа в девет и си тръгват в пет. Получават само една заплата, така че какво очакваш?

Малката религиозна процесия спря пред църквата „Санта Грация ди Трагето“. Винсънт излезе откъм откритата страна на улицата, тръшна вратата и бързо заобиколи колата отзад, за да отвори на баща

си. Той и Зинго помогнаха на възрастния човек да излезе от колата. После, както си беше по традиция, две монахини от ордена „Малките сестри на Светата кръв“ се появиха като че ли по воля божия и застанаха мълчаливо, набожно смръщени пред дон Корадо. Той кимна на Винсънт, който даде на всяка по една банкнота от петдесет долара, утвърждавайки дон Корадо като обикновен, добре познат милосърден човек, свързан с организацията, отправящ молитвите на Малките сестри за облекчение на подаграта на сина му. По време на службата Четриоли и Уили стояха отзад в църквата. Фил и Зинго седяха на запазения ред точно зад дон Корадо и Винсънт. Дон Корадо спа през цялата служба, а Винсънт, дори когато беше сред хора, си тананикаше тихо наум избрани мелодии от някога популярни музикални комедии, за да не мисли дали някой ден ще прибере дъщеря си.

След като службата свърши, Четриоли и Уили се приближиха по пътеката и застанаха като преграда между Прици и енориашите, докато църквата се изпразни. Когато не остана никой, отец Малгараньо излезе от църковната канцелария, за да изпрати дон Корадо до колата. Винсънт вървеше напред, следван от Четриоли и Уили, дон Корадо и изповедника му, после Фил и Зинго.

— Хареса ли епископът питата parmigiano stravecchio^[1], която му изпратих?

— Дон Корадо! Той го яде с червено вино, с бяло вино, а когато е сам и с шампанско.

— Много е хубаво с шампанско. Как е младежкият бейзболен отбор?

— Можем да спечелим професионалното първенство тази година. Имаме двама добри подавачи и трима чудесни нападатели.

— Би трябвало църквата да сформира свой скаутски отбор. Нищо на света не може да се сравнява с уменията, които момчетата получават в организацията на скаутите.

— Отлично предложение, дон Корадо. От известно време мисля за него.

— Искаш ли да спомена за това в епархията?

— Би било от полза, дон Корадо. Нещата могат да се ускорят.

— Ще говоря с тях утре сутринта.

Възрастният, мъж протегна ръце, за да целуне своя свещеник преди да влезе в колата. Двете коли тръгнаха към залива Шийпсхед,

където се качиха на мощен катер, седемдесет и осем фута (дон Корадо беше забранил думата яхта), собственост на „Тарауонга Гълф енд Кънтри Клъб“ в Хилзбъро, Северна Дакота. Дон Корадо имаше затруднения с качването на борда, но волята му победи. Катерът потегли бавно, минавайки покрай любители рибари, скутери и плуващи лодки, и хвърли котва в средата на залива. Екипажът слезе долу. Капитанът остана на мостика. Четиримата бойци играха карти на носа на катера, докато Дон Корадо и сина му седяха върху рибарските столове под раирания сенник на кърмата. Винсънт разви два затоплени сандвича реррегопи^[2], но преди да отхапе първата хапка, наля на баща си петдесет грама зехтин, с който старецът вдигна тост в чест на сина си.

Докато Винсънт унищожаваше сандвича, баща му прошепна:

— Ти беше моят силен, верен син — каза той на диалекта на Агридженто — Ти беше истински лъв.

Винсънт дъвчеше и кимаше с благодарност, заинтригуван от миналото си.

— Никога не си търсил отплата, но получи най-голямата, която твоето семейство може някога да ти даде.

Отхапвайки от сандвича, Винсънт вдигна възпиращо ръка, жест задължаващ и двамата, породен от неговата скромност.

— Ти трябва да получиш признание пред света — каза баща му. — Трябва да бъдеш отличен. Светът трябва да види гордостта на бащата у сина му. Ти спечели наградата за мир.

Винсънт разбра, че става нещо. Баща му се беше разгорещил от намеренията си. Отхапа внимателно мъничка хапка от сандвича, дъвчейки я по-скоро като катерица, отколкото като лъв.

— Какво става, Поп? — попита той.

Дон Корадо го гледаше с влюбена привързаност.

— Имаш подагра, имаш високо кръвно, болни бъбреци, носиш кръста на срама на дъщеря си и всичко това заради гордостта, която показваш в семейството. Ти ми даде всичко, което имаше. Даде ни нещо повече. Добре, нека да ти кажа, Винсънт. Лявата ръка знае какво прави дясната и сега ще се опита да ти върне поне малко.

Винсънт се обезпокои. Когато го прихванеха неговите, никой не можеше да удържи баща му. Беше си наумил и щеше да го направи. Нищо не можеше да се промени.

— Поп, слушай — извика той, ужасен от мисълта, че ако баща му го освободи, Чарли Партана щеше да стане бос, а Винсънт не желаше нищо добро на Чарли Партана.

— Слушай — продължи баща му. — Ти работеше за нас, ти даваше, а сега ние ще ти покажем какво нещо е благодарността. Говорих с Комисията и с някои от основните фигури във Великия съвет. Обясних им какво искам и те с радост ме натовариха да ти предложи мястото на арбитър във Вегас. Ще контролираш трите хотела там, но най-вече ще бъдеш Principe Azzurro^[3] и говорител на националния спортен справочник в тази страна. Какво ще кажеш за това, а, Винсънт? Ще живееш в къща за деветстотин тридесет и пет хиляди долара, с игрище за голф, голям плувен басейн и множество шезлонги. Можеш да вземеш със себе си четирима души, които пожелаеш. — Той стана и се дотътри до сина си с протегнати ръце. — Ти ме направи щастлив, синко, защото заслужи всичко това.

Дълбоко облекчение премина през всяка уморена клетка от тялото на Винсънт. Господ бе го отдалечил от срама на дъщеря му. Господ бе се погрижил да бъде настрана от боричканията в Ню Йорк и същевременно избавен от Мейроуз. Щеше да бъде спокоен. Щеше да ръководи националния спортен справочник на най-печелившата финансова институция в света срещу два процента. Понякога, когато му се приискаше да бъде в течение на работите в Пералнята, можеше да извика Анджели, а може би и баща му щеше да разреши да ръководи Западна Канада оттам. Но, Свети Боже, осезаемото чудо на облекчението се състоеше и в това, че нямаше да му се налага повече да се преструва, че страда за Мейроуз. Беше свободен.

— Това е страхотна възможност за мен, Поп. Никога не съм се вълнувал толкова. Мисля, че ако остана в Бруклин, бих могъл да тръгна надолу. Необходим ми е малко от блясъка, който има там. Аз наистина мога да се справя със спортния справочник. Кой ще ме замести, Поп? Чарли ли?

— За днес толкова — отвърна баща му. — Днес е твоят ден! Няма да мислим за нищо друго и за никого, докато ти не се уредиш във Вегас. Ще дам банкет в твоя чест. Празникът дълго време няма да се забрави.

Винсънт прегърна баща си.

— Работата е там, татко — каза той пресипнало, — че цял живот не мога да ти се отблагодаря. Ти направи всичко за нас, за две хиляди души. Не зная какво щеше да стане с всеки от нас, дори с Ед, Анджелио Партана и Чарли, ако ти не беше се погрижил за всички ни.

Когато се дръпна назад, очите му бяха пълни със сълзи.

— Всичко дължа на вас — каза баща му, — защото всички обичате честта.

От носа на кораба до тях долиташе пискливият смях на Четриоли. Чайките се гмуркаха в мътната вода за отпадъци. Седемдесет и една хиляди осемстотин четиридесет и три тоалетни се изливаха едновременно в залива.

[1] Отлежал пармезан — вид сирене (ит.) — Бел.прев. ↑

[2] С чушки (ит.) — Бел.прев. ↑

[3] Синият принц — от приказката „Синият принц“ (ит.) — Бел.прев. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В 10:00 ч. на онази съботна сутрин Чарли хвана самолета от Ла Гуардиа за Лос Анджелис. Час преди това той целуна Мейроуз за сбогуване, после я целуна отново, защото не можеше да свикне с нея — с женствената ѝ твърдост и изтънчения ѝ вкус. След това чувството за раздяла нарасна неимоверно и той я повали върху килимчето пред входната врата. Тя се изпразни мигновено и зави от удоволствие.

Трябваше да ѝ зададе няколко въпроса. Знаеше, че има готови отговори. Каквито и да бяха, те щяха да му свършат добра работа. Цял живот, мамичката му, беше живял сам, защото слагаше работата на първо място. Е, добре, а сега слага работата, Прици и тяхната чест на второ място — много по-назад. Не беше с всичкия си, когато излъга Винсънт. Знаеше, че Айрин е изиграла Прици. Знаеше, че тя е пречукала Луис Пало. Знаеше, че сигурно Айрин бе организирала цялата работа. Той беше излъгал Прици. Не я уби и не я напъха в багажника на колата заедно с Маркси. Само веднъж може да ти се случи да паднеш толкова ниско — помисли си той. Беше се променил. Не даваше и пукната пара за това, което дължеше на Прици. Всичко, което искаше сега, бе тази лукава жена. Може би възмъжаваше. Беше на четиридесет и две години. Маркси Хелър бе го нарекъл Чарли Точната стрела. Американският Робин Худ, както го наричаха повечето от хората зад гърба му. Много важно! Беше направил всичко за Прици. И какво, по дяволите, представляваше той? Някакъв наперен чиновник, който почти от две години не беше виждал дон Корадо. Нямаше дори осемдесет-деветдесет хиляди долара в Швейцария, които да подплатят тази глупост за точната стрела. Винсънт сигурно имаше петнадесет милиона.

Айрин *значеше* нещо за него. Без Айрин той не желаше да върши каквото и да било. Айрин беше всичко. Това е. Така че той ще ѝ

зададе няколко въпроса и ще приеме всичко, което тя му отговори. Свещена *глупост!* Ама че работа!

Щом влезе в сградата на летището, веднага отиде до телефона.

— Айрин? Аз съм, Чарли.

— О-о, Чарли. Слава богу!

— Трябва да се видим.

— Къде си?

— На летището в Лос Анджелийс. Виж какво, ще те чакам в ресторанта. При пуерториканеца, на открито.

— Кога?

— Ще запазя стая в хотела. Какво ще кажеш за един часа?

— Ще мина да те взема от хотела.

— Не! Просто желая да бъдем навън, когато се срещнем. Как да стигна?

— Чарли, няма да го намериш лесно.

— Добре. Ще взема такси.

Когато пристигна, потърси управителя. Същият келнер, пуерториканец, му каза, че бил в почивка. Чарли му даде петдесет долара.

— Ще седна на онази маса — каза той, посочвайки една маса в дъното на терасата с изглед към океана — Не искам никой да сяда близо до мен. Остави три маси свободни между мен и останалите.

Келнерът се ухили и сви рамене. Чарли седна. Айрин дойде в един без десет. Изглеждаше страхотно. Прекоси бавно терасата, като се усмихваше. Нищо друго не го интересуваше. И двамата направиха нещо смешно. Протегнаха ръце и се здрависаха.

Келнерът дойде веднага, щом тя седна. Заговори му на пуерторикански или нещо подобно.

— Ананас ли поръча? — попита той.

— Да.

— Смазан съм — каза той.

Тя пое въздух, наду бузи и въздъхна тежко.

— Айрин, нека ти кажа. Знам всичко за теб. Знам, че ти си пречукала Нетурбино и съм почти сигурен, че ни измами във Вегас с Луис и мъжа ти.

Тя вдигна глава. Безкрайното й спокойствие му подежда като наркотик. Усещаше как се изпълва с него. Това му се случваше само

когато беше с нея.

Инстинктивно разбра, че лекарят от списанието не е бил прав. Това чувство нямаше нищо общо с онова, което би искал да получи от майка си. То бе точно това, което искаше да получи от тази жена.

— Аз пречуках Нетурбино, Чарли — отвърна тя. — Но нямам нищо общо с Маркси и неговия партньор.

— Нищо ли? А-а? Как така?

— Това не е моя работа и ако аз бях в играта, нямаше да го направя така.

— Знаеш ли, Винсънт Прици дори не си е помислял, че Луис би постъпил по този начин. Той никога не го е смятал за много умен. „Освен това — казва той, — ако са били само двамата мъже, щели са да действат както нареди Луис, защото твоят мъж въобще не е имал възможност да командва Луис.“

— Каквото и да са направили, Чарли, аз нямам нищо общо с него.

— Мислиш ли, че Луис Пало щеше да чака в колата през нощта зад заведение като бара на Престо Чилионе? Мислиш ли, че щеше да извърши всичко през нощта, преди Джак Реймън да се върне в казиното? Смяташ ли, че така лесно щеше да си раздели парите с мъжа ти. Като че ли Маркси беше някой от посветените мъже, или нещо подобно? Ако е чакал някого в колата, това би могло да е само твоят съпруг. Единствено него би пуснал при себе си. Може би защото съпругът ти е носел още пари, но какви пари? Те са си оправили сметките. Луис би трябвало да е опукал мъжа ти и вече да е бил на път към Рено или Сан Франциско, когато е бил убит на паркинга.

— Не знам какво са правили — каза тя с непринудено спокойствие.

— Пистолетът е бил под таблото. Луис беше толкова мнителен, че преди да тръгне и за сладолед винаги проверяваше колата си за бомба. Такъв беше той. Но на тебе щеше да позволи да се приближиш до колата и да се качиш в нея.

Остави го да усети болката в очите ѝ, но продължаваше да го гледа, като че ли се заклеваше над детска главичка. Поклати бавно глава, три пъти, после промълви толкова тихо, че той едва прочете само по устните ѝ:

— Не.

— Трябваше да те запитам, Айрин, не мога да дойда на себе си, докато не поговорим за това.

— Разбирам те — отвърна тя. — Не съм спала, защото разбрах, че голяма част от живота ти е свързана с честта на Прици. Някоя застрахователна компания ще изплати незаконно отнетите ви пари, а ти се чувстваш опетнен от това, което са направили Луис и Маркси. Казваш си, че Прици се доверяват на теб и на никой друг, и вярват, че само ти ще им върнеш парите. Независимо дали ще ги върнеш или не, ти трябва да се разплатиш с този, който е предал Прици.

— Господи! — рече Чарли — Седемстотин двадесет и две хиляди долара са много пари.

— Те получиха половината.

Все пак, триста и шестдесет хиляди са много пари.

— Не можеш да спреш всеки, който бърка в кесията. Хората мамят себеподобните с пари.

— Да — рече Чарли дрезгаво, — нещо такова. Но аз не съм им казал какво е станало с парите. Прикрих те. Излъгах себе си и Прици — все едно, че съм участвал.

— Ти не си ме прикрил, Чарли. Няма значение как ти се е набило в главата, но ти не си ме прикрил, защото нямам нищо общо с тази история.

Тя не се ядоса, нито прояви нетърпение или притеснение. През цялото време беше спокойна и естествена, а Чарли напрегнат.

— Тръгнахме заедно с баща ми след срещата при Винсънт Прици. Бях като полудял или виновен, или нещо такова. Попитах го дали Винсънт мисли, че аз съм пипнал другата половина от парите. Никога няма да забравя израза в очите на татко.

Той вдигна безпомощно ръце.

— Ще се оженим ли? — тихо попита Айрин.

Чарли втренчи поглед в нея.

— Господи, що за въпрос! — рече той.

Цялата суровост се изпари от лицето му. Съмненията изчезнаха.

— Искаш ли? — каза той. — След всичко, което ти приписах?

— О-о, Чарли!

— Добре. Това е. Това урежда всичко. Прици трябва да ми повярват, защото аз ти вярвам.

Тя се изпълни с благодарност към Господа, към Чарли, към майка си, която я беше научила на екстравагантна арогантност, към Маркси, който беше я научил как да лъже. Това я извисяваше. Мислеше си, че може би това е единственият важен момент в нейния живот. Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя се усмихна.

Чарли се изсекна шумно.

— Виж, Айрин, моят баща знае чувствата ми към тебе, така че може би мисли като мен. Но той е мъдър човек. Не се опита да спре Природата. Каза, доведи я в Ню Йорк, живеј с нея, но тъй като семейството знае, че тя работи при нас, не можеш да се ожениш за нея. В края на краищата, ти разбираш какво искам да кажа. Те няма да се съгласят една жена ексекутор да се мотае сред жените от семейството.

— Хайде, Чарли! Жените в семейството трябва да се мотаят сред мъжете в него, а те вършат всеки ден повече мръсни, отколкото добри дела.

— Разбира се. Сигурно. Но ти видя колко много ги е изпреварил Поп. Каза ми, че не мога да се ожения за теб. Но татко през целия си живот, докато мама беше жива, не е имал друга жена. Не смятам да отварям очите на баща си.

— Сигурен ли си, Чарли? Това няма да ти помогне да вникнеш в себе си, нали?

— Това не е работа на Прици — каза Чарли. — Мейроуз ще бъде твоята приятелка в семейството, а когато имаш нея, все едно, че имаш цяла армия. Хайде, отиваме в Мексико. Там ще купим дрехи. Ще се оженим.

Не стана точно така. Айрин беше сигурна, че няма да отиде на първото си истинско венчило с куп дрехи, избрани в крайбрежен бутик. Затова се върнаха в дома ѝ и въобще не мислеха да събират дрехите. Те бяха в леглото, където Айрин се беше любила с Луис Пало и най-вече с Маркси. Но сега любенето беше толкова страхотно, че те все отлагаха опаковането на багажа, докато стана седем без петнадесет.

Айрин приготви вечеря — отчасти полска, отчасти сицилианска и мексиканска.

— Никога не съм ял толкова вкусна храна — похвали я нейният годеник.

След напрежението на деня, олимпийския секс с Мейроуз предишния ден, пътуването, безпокойството за Айрин, страхотния секс

с нея и четирифунтовото ядене с бутилка френско вино „Петрус 70“, което Айрин предложи, Чарли се строполи като пън в леглото. Когато се увери, че е заспал, Айрин отиде в стаята с телевизора, където Маркси обичаше сам да реди пасианси, и се обади по телефона в кантората си в Бевърли Хилз. Беше десет и половина. Апаратът в Южна Калифорния бе записал добре обигран мъжки глас с подчертани високи нотки. Гласът каза: „Би ли било възможно да се срещнем в Далас на девети август? Заплащането ще бъде в пълен размер.“ Айрин се усмихна в полумрака. „Пълен размер“ означаваше сто хиляди долара. „Нека да бъде по обяд, в един часа, в кафенето на «Хилтън Ин» на Централната, Мокингвърд. Търсете ме на шестата маса до прозореца от лявата страна при влизане. Приборите са наши.“

Тя погледна календара. Девети беше шестият ден, броен от утре. По-добре кратък меден месец, отколкото нищо. Тя изтри записа и изгаси лампата.

На следващата сутрин се събудиха в седем и станаха.

— Чарли — каза тя преди да станат от леглото, — има много формалности за тези, които искат да се женят, а не са мексиканци, уреждането им може да отнеме три седмици.

— Така ли? — попита Чарли.

— Преди две години трябваше да проверя за една моя приятелка.

— Е, и?

— В град Тихуана. След това ще се качим на самолета за Акапулко.

— Да тръгваме.

— Докато се обличаха, Айрин му каза, че имат на разположение шест дни, защото тя имала делова среща на девети в Далас.

— По какви въпроси?

— По работа.

— Колко ти плащат за една.

— Сто хиляди за тази. Зависи. По-обикновените, но все пак заплетени случаи вървят по седемдесет и пет хиляди.

— Колко на година?

— Три-четири.

— О-о, толкова много.

— Не чак толкова много, като се има предвид населението на страната.

Те привършиха с багажа и Айрин извика такси.

— Добре — рече Чарли, — колко време ще останеш в Далас?

— Не знам. Може би три дни. Те ще извършат подготовката.

— Свърши носенето на две дини под една мишница, Айрин, нали?

— Ще се оженим. Всичко ще се промени. Ти ще ми бъдеш съпруг. Ще разчитам на теб. Ще живеем заедно.

Той се втурна през стаята, обхвана ласкаво лицето ѝ с две ръце. Целуна я влюбено по лицето, по очите, по нежните бузи и по още по-нежните устни.

— Не мога да повярвам — промълви Чарли.

Ожениха се в Тихуана, ползувайки услугите на двама професионални свидетели и един мирови съдия (Джоузеф Тиърни Мастърз, „Вашият син рай“).

— Господи — възкликна Чарли, — трябваше да има свещеник. Нещо не е наред.

— Така може би е по-законно — отвърна Айрин. — Както и да е, като се приберем в Бруклин можеш да уредиш нещо с твоя свещеник. Малко вълнения от този род траят дълго. Страхотно е да се чувстваш в рамките на закона. Съгласна съм, че трябва да се оженим още няколко пъти.

Те отлетяха за Акапулко. След като се настаниха в хотела, Чарли се обади на домашния телефон на баща си в Ню Йорк.

— Тате, Чарли е.

— Здравей, не си се мяркал тук.

— В Мексико съм.

— А-а. Как е времето?

— Ту е горещо, ту вали.

— Какво правиш в Мексико?

— Ожених се, татко.

— За наемничката ли?

— Да.

— Не казвай на никого, Чарли.

— Просто исках ти да знаеш.

— Обади ли се на Дуай Уилямз?

— Нещо специално ли?

— Не, той ще се погрижи да ви обслужат добре в хотела и ресторантите.

— А кой му е номерът? Може пък да има и някой свободен самолетен билет. Бихме могли да го ползуваме.

— Кога се връщаш вкъщи?

— На девети.

— И тя ли идва с теб?

— По-късно. Трябва да подготви всичко.

— Ако ми потрябваш, ще се обадя на Дуай. А-а, Чарли...

— Да, тате.

— Поздравления.

— Благодаря, тате.

— Да се надяваме на най-доброто.

Чарли слезе долу при Айрин в плувния басейн. Златисто-ламените ѝ бикини, които беше сложила, така я закръгляха, че той се възбуди.

— Хей, Чарли — попита тя, усмихвайки се широко, — с кого се срещна?

— Не се интересувай — отговори Чарли. — И това ще отмине. Познаваш ли Дуай Уилямз?

— Не. Трябва ли да го зная?

— Той движи нещата ни тук в Мексико.

— О-о, *този* Дуай Уилямз. Господи, той беше голям човек!

— Баща ми иска да му се обадя.

— Ще се срещнеш ли с него?

— Вероятно.

— Направи го веднага. Останалото време да бъде само за нас.

— Разбира се. Искаш ли да дойдеш?

— Не. Ще ми бъде много мъчно, докато те няма.

Дуай Уилямз някога беше кмет на Филадельфия. Той беше така добре поставен политически, че дори след като предаде ключа на града на разбойническите шайки, дори след като накара жителите на града да се влачат на колене и да вървят пипнешком в тъмнината, защото безогледно ги беше обрал, за да отърве себе си (своята собствена безопасност и тази на партията от някакво обществено разследване),

той беше изпратен за посланик в Мексико, където прослужи пълния си мандат, винаги пиян до козирката.

Когато новата администрация го помете, Дуай Уилямз се захвана с частна адвокатска практика в град Мексико. Е, не беше юридическа дейност, повече консултантска. Не се върна в страната, защото това бе едно от условията да го измъкнат. Никога не можеше да се върне въкъщи. Бизнесът с износ на кокаин, хашиш и марихуана от Мексико за Щатите вървеше отлично и мексиканските койоти се опитваха да късат парчета от него. Дуай успя чрез официалните си връзки да направи различни висши чиновници от мексиканското правителство пълноправни партньори и реката от наркотици стана океан, който заливаше дългата хиляди мили граница и попиваше направо в ноздрите и вените на американците.

Чарли се обади на Дуай от фоайето на хотела. Дуай настоя да изпрати кола за него. Попита за името на хотела, като каза, че ще се оправи и че колата ще бъде там след десет минути.

Чарли чакаше седнал до входната врата на помещението с климатична инсталация. Ставаше му лошо, като си помислеше за Мексико, защото си спомняше как Водопроводчика и Малкия Фил Дзандзара пребиват момчето и блъскат Мейроуз, като я карат да гледа, защото баща ѝ беше наредил да стане така. Водопроводчика винаги се притесняваше от този факт и се извиняваше на Мейроуз най-малко веднъж в годината.

Чарли не съжаляваше особено за раздялата с Мейроуз. Понякога обаче, особено след онази единствена нощ, прекарана заедно и през безкрайното им годеничество, когато обикаляше на пръсти с подпухнали ташаци, той копнееше за нея, просто да бъде до него, не за да се любят или нещо подобно, а просто да я има около себе си, защото му беше приятел. Айрин и Мейроуз заемаха различни части от съзнанието и живота му. Те не можеха да се слоят, както водата и маслото. Той беше най-щастливият мъж на света, защото имаше Айрин, но изпитваше дълбока благодарност към Мейроуз, която го вкара в правия път. Той нямаше да бъде с Айрин, ако Мейроуз не беше му върнала здравия разум. Господи! Той нямаше да я види вече и това го натъжаваше.

Портиерът дойде да му каже, че колата е пристигнала. Закара го на летището.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Чарли.

— Г-н Уилямз ви чака в бюрото си в град Мексико — отвърна шофьорът с каменно безизразно лице на швед.

— По дяволите, той е откачил — викна Чарли. — Мислех че е тук, наблизо. Петстотин мили! Обратно в хотела. Не ме разкарвай наоколо.

— Да, Мистър.

Пътуваха около две мили мълчаливо.

— Аз и колата сме на вашите услуги. Мистър Уилямз искаше непременно да ви кажа това, след като отказахте да летите до Мексико сити.

— Много добре — рече Чарли. — Остави колата. Нямаме нужда от теб.

— Мистър Уилямз иска да бъде сигурен, че ще ви бъда на разположение, за да отидете, където пожелаете, мистър.

— Това е друго. Добре. Чакай в седем и половина довечера.

Сметнаха, че бяха прекарали най-чудесния меден месец.

— Звучи опияняващо — рече Айрин, — но аз залагам следващия си хонорар едно срещу хиляда, че всички двойки от Ню Йорк, Бруклин, Детройт, Чикаго и Лос Анджелийс, една по една, никога не са го правили петдесет и един пъти за пет дни и никога не са наблюдавали как трима души, теглени от подводното течение навътре в морето, се давят точно под техния прозорец.

— Макароните също не бяха лоши — обади се Чарли нерешително.

Прибраха багажа си, за да тръгнат един ден по-рано, защото Поп се бе обадил да каже на Чарли, че трябва да се върне в Ню Йорк.

— Нещо става, Чарли — каза той. — Съдебният състав ще пусне в ход обвинителния акт срещу теб и дон Корадо иска да излезе от това положение преди да свика срещата.

— Каква среща?

— Семейна, на най-високо равнище и на двете страни.

— На *двете страни* ли?

— Аха.

— За случая във Вегас ли?

— Не мисля, че е заради това. Искам да кажа — какво ли знаят и двете страни за случая във Вегас?

— Да-а.

На летицето Айрин плачеше. Те се сбогуваха набързо. Чарли се изсекна. Той бързаше към летище Кенеди, Айрин се отправи към Далас.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Айрин се регистрира в хотел „Плаца ъф ди Америкас“, а после гледа филм по телевизията. Легна в единадесет часа, след като вечеря в стаята си. Спа колкото можа по до късно, до 8:30. След това се окъпа, изми косата си, заши скъсаната си нощница от бурния порив, с който Чарли я бе повалил в леглото. Закуси бавно и върна приборите. Оплака се, че сервитьорът забравил топлото мляко. В един без четвърт взе такси. Пътува 12 минути до „Хилтън Ин“, в Мокинбърд и Сентръл. Преброи шест маси край прозореца отляво и седна срещу един дебел мъж със зелен костюм, крещящо розова риза и зелена връзка. Той извика с изкуствено приповдигнат глас:

— Здравейте. Не сме разговаряли, откакто бяхте в Колумбия, Южна Каролина.

— Да? — рече Айрин. — Кой е номерът?

Той ѝ каза номера на телефона в левия ъгъл на нейното бюро.

Поръчаха си омлети за обяд — нейния със сирене, неговия с ягоди.

— Какъв е планът? — попита Айрин. След това нещата се развиха от самосебе си за два дена.

Трябваше да бъде ликвидиран някакъв местен адвокат, който плащал твърде малко на бандата, а накрая скрил и нещо от тях. Собственик на бензиностанция и клиент на дебелака дал под съд адвоката за неспазване на договора, немарливост, измама и укриване на факти. Собственикът наел адвоката, за да заведе дело за злоупотреба с доверие срещу две петролни компании, които се споразумели за цените на бензина. Федералният съд издал присъда за 27,2 милиона долара и адвокатът спечелил 2,7 милиона от хонорари. След обжалването обаче било взето решение за сума от 10 милиона. Петролните фирми се съгласили да изплатят веднага 1,5 милиона, а останалата сума — в срок от пет години. Адвокатът не си направил труда да уведоми своя клиент за това решение и отказал да даде отчет за парите. Не споменал нищо и пред момчетата. Бензинаджията го дал

под съд, но адвокатът непрекъснато отлагал делото и по всичко изглеждало, че по-рано от три години ищецът няма да получи парите си. Затова той поиска да убият адвоката. Момчетата се съгласили.

Адвокатът живееше в един от големите централни хотели. Дебелакът искаше Айрин да влезе в апартамента му като камериерка и да подмени хапчетата му за високо кръвно налягане с таблетки цианкалий — същата големина и форма.

Айрин каза, че тексаските съдии проявяват и разбиране, когато за ликвидиране на хора се ползва оръжие, защото това било по американски. При такива случаи съдиите бивали улеснявани да не издават наказателна присъда, но били много стриктни при отравяния и почти винаги признавали подсъдимия за виновен. Тя попита дебелака дали клиентът има нещо против да застреля адвоката. Нямахше възражения и Айрин позвъни на адвоката. Разказа му една историйка за имение от сто милиона долара, което наследила от завещание и заради което „някакъв чешит“ се опитва да я измами. Адвокатът я покани да отиде в кантората му на следващата сутрин в 9:15.

Тя носеше траурно облекло с плътен черен воал. Секретарката я въведе и затвори вратата. Стаята беше голяма, с тежки завеси и кожена тапицерия, за да приглушават шума. Айрин го застреля, държейки пистолета отдолу, насочен през отвора на писалището. Едва се чу някакъв звук. След това тя заобиколи бюрото, приближи се и стреля още два пъти в главата му. После излезе в секретарската стая.

— Помоли ме да ви предам да не го безпокоите, поне петнадесет минути, докато преглежда книгата по моя случай.

Секретарката ѝ кимна с разбиране и се усмихна, Айрин я помоли да я изпрати до асансьора.

Чак след час и пет минути, след като беше провела осем телефонни разговора, секретарката влезе, за да свери нещо с шефа си. През това време Айрин вече беше на път за Лос Анджелийс, за да си събере багажа за Ню Йорк, да затвори къщата и да остави възнаграждението си в сейфа на банката в Бевърли Хилз.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобеда, в деня когато говори със сина си в Акапулко, Анджело Партана направи редовното си посещение, както всеки четвъртък, в дома на Амалия Сестеро на Бруклинските възвишения, за да изпие чаша самбука^[1], да получи обичайните указания, подготвени от дон Корадо през седмицата. Амалия умееше да прави страхотни сицилиански сладки. Това беше най-приятното посещение през седмицата. Той седеше в кухнята на просторната къща с указанията на дон Корадо в джоба, като поглаждаше гладката си загоряла плешива глава, сръбваше вино и хапваше от subaita^[2], когато Амалия го попита как е Чарли.

— Между нас да си остане, не искам да се разчува, поне засега — каза Анджело. — Чарли се жени. Сега е в Мексико.

— Жени ли се? Чарли? О, боже!

— Той е на четиридесет и две години.

— За коя се жени, божичко?

— За едно момиче от Калифорния.

— Наистина е много потаен. Как се казва?

— Айрин Уокър.

— Името не е сицилианско.

— Американка е. Данъчен консултант. Много хубава. Много умна.

— Това е страхотна новина.

— Е, да видим как ще тръгне. Смесен брак.

— И не е от нашите.

— Да-а. Това имам предвид.

Анджело си тръгна след десет минути. Амалия не можеше да таи дълго такива новини. Ако имаше поне един човек на света, който трябваше да узнае, то това беше Мейроуз Прици. Тя се обади на Мейроуз в офиса ѝ.

— Мей, имам новина.

— Да?

— Чарли Партана се оженил.

Мейроуз не отговори. Сложи слушалката на бюрото, отиде до прозореца и погледна навън. След малко чу пращане, върна се, седна и я вдигна.

— Айрин Уокър ли се казва?

— Откъде знаеш?

— Чух, че се срещал с нея.

— Е — каза Амалия, — не зная как гледаш на това, но според мене това е краят на една епоха. Знаеш ли какво имам предвид, Мей?

— Какво?

— Смятам, че ако сега напишеш писмо до Поп, като му съобщиш новината и му кажеш, че е време да ти разреши да се върнеш у дома, той ще накара Винсънт да го направи.

— Благодаря, Амалия.

— Аз ще бъда при него, когато дойде писмото. Ще направя каквото трябва.

— Господи, бих искала да се върна само за да отмъстя на татко.

— Ти знаеш, това не е единствената причина.

Мейроуз отговори троснато, че сега тя е като на война.

— Напиши писмото сега, Мей — настоя Амалия.

Мейроуз взе телефона и отмени двете следобедни срещи. Валеше силно и тя позвъни на централата.

— До края на деня ме няма, който и да ме търси, Едуина — нареди тя на секретарката. — Имам много работа.

Заклучи вратата на офиса и седна с един голям жълт бележник. Дядо ѝ гледаше подозрително на пишещите машини.

„Скъпи Дядо, (написа тя на силициански):

Аз съм на двадесет и девет години и от деветнадесетгодишна трябваше да живея отделно от моето семейство. Чарли Партана, пред когото съгреших, ще се жени за една жена от Калифорния. Той е щастлив. Напълно ме е забравил.

Моля ви да говорите с баща ми и да му кажете, че достатъчно съм страдала за стореното преди десет години. Моля ви да поискате от баща ми да ми прости.

Ваша любяща внучка
Мейроуз“

Анджело Партана действаше много внимателно. Той сподели новината с Амалия, защото тя щеше да я предаде на дон Корадо. Корадо щеше да помисли малко, а след това да извика Винсънт. Анджело беше убеден, че Винсънт трябва да знае преди Корадо да му каже. Така Винсънт щеше да е подготвен, когато баща му му съобщи новината.

Той прекоси хола и надникна през вратата в офиса на Винсънт.

— Какво ще кажеш за една вечеря по-рано довечера?

— Разбира се. Къде искаш да отидем?

Винсънт винаги казваше така, но те всеки път отиваха при Туччи.

— Ами, при Туччи — предложи той.

— Чудесно. Ще ме вземеш ли с колата в шест часа?

В колата, на път за Туччи, говориха за бейзбол. Анджело не различаваше бейзбола от сосомеро^[3], но след многогодишни разговори с Винсънт беше научил жаргона, така че можеше да импровизира отговорите. Щом пристигнаха при Туччи, нещата станаха сериозни. Прегледаха менюто, в което се вторачваха пет вечери всяка седмица.

Туччи имаше бар, шест маси и джубокс. Жена му и снаха му се редуваха да работят в кухнята. Шофьорът на Винсънт, който беше и бодигард, вечеряше отпред пред бара.

Туччи беше неаполитанец.

— Мисля да взема от тази рибена чорба di Pozzuoli^[4] — рече смело Винсънт.

Имаше я два пъти седмично в менюто. Винаги когато я включваха, той си я поръчваше.

— Добре. Същото и за мене.

— Ей, виж! Има peperoni imbottiti^[5]. Какво ще кажеш?

— Чудесно, чудесно.

Взеха бутилка „Сълзите на Христос“ от лоза, расла върху лавата в подножието на Везувий. За Винсънт това беше най-щастливият момент на деня, но той не продължи много. И така, Анджело подхвана въпроса за сина си.

— Винсънт? Знаеш ли какво? Чарли се жени.

Винсънт не можа да схване. Ръката му, с чашата вино, увисна във въздуха и той я сложи на масата.

— Чарли се жени?

Малките му очички се замъглиха. Престана да гледа Анджело. Устата му се изкриви от болка, докато осъзнае каква гледка представлява. Вдигна салфетката към лицето си. След това се насили да пие вино. Анджело кимна леко. Той разбираше мъката на Винсънт, който бе свикнал да предвижда всичко. Почти десет години приятелят му се бе преструвал, че се срамува и съжалява за постъпката на Мейроуз, но с годините все повече и повече винеше Чарли за нещастieto й и за собственото си страдание от развоя на нещата. Как можеше да се надява, че дъщеря му ще се омъжи и ще се върне у дома, при семейството си, когато мъжът, когото беше посрамила, подхранваше още този срам, като оставаше ерген? Дори никога да не се омъжеше, сърцето му подсказваше, че Мейроуз не би трябвало да се омъжи заради стореното от нея. Известната на всички мъка на Чарли, недостойната й постъпка, все още беше пречка за Мейроуз, за да се завърне вкъщи. Почти десет години Винсънт посещаваше различни гадни ресторанти, като този на Туччи, а сърцето му се късаше, защото именно Чарли бе принудил дъщеря му да живее в Ню Йорк, вместо да поддържа домакинството и да му готви.

Чарли беше най-големият виновник за бягството на момичето в Мексико. Сигурно е искал тя да се опетни, а Мейроуз не е издържала и е избягала. Ако преди десет години беше сгодена за когото и да било, освен Чарли, досега щеше да бъде омъжена и той да живее при тях. Той щеше да яде само храната, която стомахът му понася, а не тази неаполитанска помия при Туччи. Чарли Партана беше причината дъщеря му да го опозори пред семейството. Той му е причинил повече болка, отколкото всеки друг през целия му живот. Чарли Партана не заслужаваше да има съпруга — домакиня, готвачка, другар, след като беше причината Мейроуз да постъпи така с него, със себе си и с баща си. Той въздържаше гнева си, доколкото можеше, защото Анджело Партана беше най-старият приятел на баща му.

— За кого се жени? — Гласът му трепна. Не смееше да погледне Анджело. Винсънт знаеше, че Чарли не може да вземе жена от семейството, защото щеше да научи това много по-рано. Тогава? —

Взел е жена от другите ли четири семейства? Това би било добре, но можеше да се окаже и лошо.

— Жени се за жена от Калифорния — отвърна Анджело. — Разбрах, че не е от нашата среда, че е данъчен експерт.

— Не е от нашите ли? Господи, Анджело, за какво могат да говорят жените с нея? За Бога, ще трябва да млъкваме винаги, когато влезе в стаята.

— Е, да, но са се оженили — отговори Анджело. — И сега карат меден месец в Мексико.

Това беше пресметнат риск. Единствен Анджело знаеше кой оправи Нетурбино, защото такава беше системата. В това се състоеше изолацията. Никакви свидетели. Никакво потвърждение. Благодарение на традиционната система на изолация нямаше нужда Винсънт да знае кой е убил Нетурбино. Ако искаше да научи, той щеше да попита, но никога не го стори. Това беше опасна зона. Имаше и още една. Само преди три дни съпругата на Чарли е била съпруга на Маркси Хелър, който беше задигнал седемстотин двайсет и две хиляди долара от семейството. И двете зони бяха взривоопасни. Той не виждаше как Чарли ще оцелее, ако Винсънт разбере за тях. Първата представляваше оскверняване на жените от Прициеви, Сестерови и Гароневе, довеждайки като съпруга в семейството наемна убийца, и никой никога нямаше да бъде спокоен. Втората беше дори още по-опасна и от честта. Почти три четвърти милион долара бяха откраднати от семейството, от които само триста и шейсет хиляди бяха върнати. Всъщност, мислеше си Анджело, като се вземе предвид всичко, за Чарли би било невъзможно да попадне в по-лошо положение от сегашното. Може би, и това „може би“, беше много съществено, ако Чарли се беше оженил за тази жена поне три години след обира, тогава никой не би казал, че той е свързан с него. Но той бе пречукал съпруга на тази жена и след четири дни се беше оженил за нея. И тъй като се знаеше, че жената е наемник и тъкмо у нея са били тези триста и шейсет хиляди долара, които бе върнала на Чарли, излизаше, че тя е убила Луис Пало. Винсънт, изпитвайки чувства към Чарли само каквито той можеше да изпитва към него, ако някога би имал възможност да свърже двете неща, би получил унищожителни доказателства срещу Чарли и жена му за цялата сума от седемстотин и двадесет хиляди долара.

Анджело беше премислил всичко много подробно. По криминалните въпроси разсъждаваше професионално. Той единствен знаеше, че съпругата на Чарли беше видяла сметката на Нетурбино. Беше единственият, който можеше да направи връзката, че съпругата на Чарли е вдовицата на Маркси Хелър. Той беше баща на Чарли, преди да бъде съветник на Прици, така че трябваше да се възползва от възможността да съобщи на Винсънт, че Чарли се е оженил, защото оттук нататък, ако някой повдигнеше този въпрос, Винсънт щеше да каже, че знае всичко и не иска да говори за случая.

На следващия ден в пет следобед, Мейроуз Прици позвъни на вратата в жилището на Сестеро на Бруклинските височини. Беше извикала фризьорката в апартамента си в един Часа, а козметичната дойде в три. Тя знаеше колко много дядо ѝ обичаше да я вижда и затова ги беше накарала да я превърнат в млада девственица, сияеща от красота и доброта. Уго Бустарелла отвори вратата и се зарадва, че я вижда.

— Господи, трябва да има четири години, така ли? Господи, изглеждаш чудесно — възкликна той.

— Уго! Колко си напълнял! Флори сигурно те храни шест пъти на ден.

Той се ухили.

— Три пъти Флори и три пъти госпожа Сестеро. Ела. Ще те заведа при госпожа Сестеро. Тя е в кухнята.

Опря пушката в ъгъла до входната врата и радостно я поведе към стълбището.

— Хей, сама мога да намеря кухнята, — рече Мейроуз. — Тук съм била стотици пъти. Поздрави Флори от мен.

Тръгна надолу по стълбите. Амалия вече я чакаше. Тя изпрати момичето за нещо на горния етаж и каза на Мейроуз:

— Той получи писмото ти и то го зарадва. Помоли Винсънт да дойде тук вечерта. Ще го накара да те върне в къщи.

Мейроуз стоеше изпълнена със задоволство и надежда. Пое дълбоко въздух и го задържа. Въздъхна бавно и каза:

— Ще накарам татко да ми плати. През следващите десет години аз ще се отнасям към него така, както той се отнасяше към мен.

— В отмъщението няма радост — посъветва я Амалия. — Отмъщението е нещо, за което сицилианците говорят, но когато го

постигнат, става безсмислено в устата им.

— Аз съм внучка на Корадо Прици. Когато баща ми се отказа от мен, той също престана да бъде мой баща. Изхвърли ме и ме държа във десет години, наричаше ме уличница. Закани се, че цял живот ще остана стара мома. Гледаше на мен като на боклук и всяка година в малкото случаи, в които дядо ми разрешаваше да се върна, той плюеше на честта ми. Това не е отмъщение. Правя го заради честта.

Корадо Прици заплака, посрещайки внучката си отново в семейството. „Той е толкова стар, толкова стар, — мислеше тя. — Толкова немощен и безпомощен“, а после си спомни кой е той.

— Ще се реши довечера — каза той. — Баща ти ще дойде да ме види тази вечер.

— Аз ти писах не само защото искам да се върна в семейството, дядо — рече тя. — Искам да получа разрешение да заема моето място в бащиния дом. Той е самотен човек. Искам да му готвя, да се грижа за къщата. Искам да ми бъде разрешено да изкупя вината си пред баща ми за болката, която му причиних.

Когато напусна дома на дядо си, Мейроуз Прици забърза към Санта Грация ди Трагетто. Тя запали три свещи — една за баща си, една за Чарли и една за нея, пусна двайсет долара в кутията за помощи отиде до втория ред от дясната страна на църквата, където прекарваше неделите и светите дни още от детството си. Помоли Богородица, а след това Свети Дженаро да я подкрепят, нея и нейния план. Тя щеше да отмъсти на баща си, болка за болка. Точно така, както той беше наложил Чистилището спрямо нея, щеше да съсипва баща си дотогава, докато той се изтощи, докато се разболее и умре. А когато умреше, Чарли Партана щеше да наследи мястото му на Бос на семейство Прици и Мейроуз щеше да стане негова съпруга. Това беше радостта от плана ѝ. Щеше да си върне Чарли завинаги. Това никога нямаше да се случи, ако той не се беше оженил за Айрин Уокър. Нейните молитви сутрин и вечер бяха постигнали целта. Тя страда в срам почти десет години, но накрая, справедливостта ще възтържествува и честта ще бъде възстановена. Скоро ще погребете дядо си, баща си и до Чарли тя ще бъде главата на семейство Прици, а не изгнаница.

[1] Вид ракия от бърз — Бел.ред. ↑

[2] Вид сицилиански сладки (ит.) — Бел.прев. ↑

[3] Диня (ит.) — Бел.ред. ↑

[4] Град, близо до Неапол (ит.) — Бел.ред. ↑

[5] Пълнени чушки (ит.) — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След краткия меден месец, който Чарли и Айрин успяха да удължат с цяла седмица в Ню Йорк и над петнадесет месеца след самия инцидент, Чарли бе призован пред Бруклинския съд за убийството на двамата самосиндикални контрабандисти на наркотици Каурико Грифоне „Пъпчивия“ и Сам Фанфароне „Хубавото време“. В предявеното обвинение фигурираха като „собственици на гараж“. Семейството отложи заседанието на съда, докато Ед Прици успее да оправи Чарли. Той незабавно беше привлечен под отговорност за криминално престъпление. Бяха внесени двеста и петдесет хиляди долара като гаранция за неотклонение. След това съдията нареди да го освободят поради липса на достатъчно доказателства. Чарли си отиде направо вкъщи, където Айрин вече беше приготвила вечерята. Те се целуваха и прегръщаха три-четири минути, после Айрин каза:

— Чарли, имаш ли нещо против, ако променя това жилище?

— Така ли? — рече той — Какво ще правиш?

— Е, като начало ще сложа няколко дузини книги. Както и да е, целият апартамент прилича на подредена площадка от летен базар. Нека си поиграя малко.

Чарли изпита остра болка при мисълта, че вероятно Мейроуз нямаше да види никога новата подредба.

— Разбира се. Щом искаш, направи го — каза той. — Само не кани Мейроуз тук, нали?

— Защо не?

— Тя е декоратор в Ню Йорк. Подредила е това жилище.

Лицето му просветна.

— Знаеш ли, тя би могла да ти достави всичко на едро.

Айрин застина за миг.

— Никога не купувам на едро или рекламирани боклуци — заяви тя. — Тебе какво те засяга, Чарли? Имам девет обзаведени стаи в Калифорния, с красиви неща. С най-хубавите. Ще полудееш по тях. Много ще ти хареса, като подреда.

— Така ли? Какво има за вечеря?

— Мъча се да сготвя нещо ново. Специално задушено с вино, по френска рецепта, разбираш ли, френско провансалско.

— Без макарони?

— С това ядене, което се нарича La daube de beuf Provançale^[1] се сервират малки farfallini^[2] точно както е по рецептата.

— Повярвай, те вървят с всяко ядене.

Телефонът иззвъня. Беше Татето.

— Хей, Чарли, Ед Прици е уредил всичко. Това е добре. Слушай, довечера в десет трябва да отидеш у Бен Сестеро. Повече не могат да чакат.

— Разбира се, Поп. Кога ще дойдеш тук, за да се срещнеш с булката?

— Вече съм я срещал, спомняш си, нали? Както и да е, тя е не е от сантименталните. В зависимост от развитието на нещата довечера, помисли си за една вечеря в неделя.

— Чудесно.

Затвори телефона едновременно.

— Тази вечер са насрочили важна среща в десет часа — събщи той на Айрин. — Същата, за която спомена Поп, когато се обади в Мексико.

— Важните срещи носят много пари — отвърна Айрин, като бъркаше бавно яденето.

— Ако всичко върви гладко, Татето ще дойде за вечеря в неделя.

Айрин сложи капака на тенджерата.

— Добре. Сензационно. Тогава довечера ще вечеряме навън. Задушеното ще престои два дни и в неделя ще го поднеса на баща ти, ще бъде най-разкошното ядене, изнесено някога тайно от Франция.

— Седни и пийни чаша вино — предложи й Чарли. — Ще ти приготвя вечеря. Уверявам те, ще признаеш, че е по-добре от яденето навън.

— Как? Какво ще правиш?

— Ще ти приготвя нещо страхотно.

— Какво?

— Ще направя pasta con le Sarde^[3] от Палермо, които са най-хубавите спагети със стриди около един фунт, запечени със сардина, малко накълцана аншоа, копър, стафиди и шам фъстък, задушени в

масло и подправени с шафран. След като те напия, ще се любим цяла нощ.

— Е, поне до девет и половина, когато ще тръгнеш за срещата.

— А, по дяволите яденето — каза той, като я награби. — Всякога можем да ядем. Така и така няма да мога да ям тази вечер, като те гледам.

Чарли пристигна за срещата на Бруклинските хълмове пет минути по-рано. Охраната, Сам Фалконе, едно ново момче от Агридженто, отвори вратата. Амалия Сестеро го поздрави, целувайки го по двете бузи.

— Всички са тук — каза тя. — Сега ще доведе Поп долу.

Заведе Чарли до плъзгащите се врати, отвори ги и той влезе вътре. Тя ги затвори след него.

Столтът на дон Корадо начело на масата беше празен. Винсънт седеше отдясно. Ед Прици — отляво, наредени според възрастта, а не според материалното им положение. Това дразнеше Ед. Анджело седеше отдясно на Винсънт, а вдясно от него беше празният стол на Чарли — срещу Бен Сестеро и Хари Гароне, които седяха вляво от Ед. На другия край на масата седеше един непознат — мрачен мъж с нос като въже и голям корем. Две златни верижки за часовник бяха закачени на сивото му сако от каша. Докато Чарли заобикаляше масата край него, никой не му го представи, затова той не му обърна внимание.

Чарли току-що седна на стола и плъзгащите се врати се отвориха. Амалия въведе дон Корадо в стаята, настани го в стола му, с лице към тях. Всички станаха. Дон Корадо даде знак с лявата си ръка на Амалия да напусне стаята и когато тя излезе, каза на сицилиански, че е щастлив да види Чарли, оправдан от отправените му обвинения. Чарли му благодари.

— Господинът в края на масата е Алвин Гомски — обясни дон Корадо на английски с глух, пресипнал глас. — Той е касиерът на нашата банка. Поканих мистър Гомски, за да чуете от неговата уста какво става.

Погледна го кротко, очаквайки да заговори.

Мистър Гомски можа да разбере само някоя и друга дума, защото дон Корадо говореше със силен акцент, но Ед му беше съобщил защо е поканен.

— Президентът на банката краде — започна Гомски — и ако му се позволи да използва неговата система на неизгодни сделки с чужда валута, банката ще фалира след около девет или може би четиринадесет месеца.

— Благодаря ви, мистър Гомски.

— Документите ще разгледаме утре сутринта — рече Ед.

— Ще поговори за това. — Благодаря ви, мистър Гомски. Ариго, изпрати мистър Гомски — обърна се дон Корадо към най-младия си зет.

— Едуардо ще ви разкаже подробно — каза дон Корадо на сицилиански, когато Гомски напусна стаята.

Едуардо заговори с висок глас на търговец, привличайки вниманието на останалите присъстващи, стреснати от скандално чудовищната новина. Дон Корадо затвори очи, може би за да се съсредоточи по-добре.

— За мен банката винаги е била като родина — заяви Ед Прици на агридженски диалект. — Всичко постигнахме благодарение на банката и не само с натрупаните в нея пари. Човекът, който закупи седемдесет и пет процента от банката, е неаполитанец — Розарио Филарджи. Приел е името Робърт Финли, но този Филарджи — Финли, трябва да е много глупав, ако мисли, че ние няма да защитим нашите двадесет и пет процента. Касиерът на банката, мистър Гомски, когото видяхте тази вечер, ни каза и вие го чухте, че Филарджи измъква големи суми от банката и я води към фалит, като прави тъмни сделки с чужда валута, и че ако не защитим банката, след една година тя ще фалира.

— Какво ще кажете за такъв мръсник? — рече Анджело. — Трябва да му откъснем ташаците, гаден тип.

— Имаме ли достатъчно доказателства, за да направим това, Еди? — попита Винсънт брат си.

— Поп е изработил план — отвърна Едуардо. — Трябва да чуете цялата история.

— Добре — съгласи се Винсънт.

— И така, откъде идват парите на Филарджи, за да купи осемнадесетата най-голяма банка в Съединените щати? Е, в Италия има една голяма банда крадци. Най-горе, в правителството, както е и тук. Големите пари идват от големия бизнес. В сравнение с тях ние сме

жалки бандитчета, ограбващи бензиностанции по време на депресията. В сравнение с тях сме само една ротативка, с всички останали във Вегас.

Той наля до половина изпотената чашка пред него с мастика и подаде шишето на Винсънт, който само намокри дъното на чашката си заради подаграта и го предаде на Анджели. Ед Прици мълчеше, докато шишето не се върна в неговия край на масата.

— Тези хора изнасят по някакъв начин парите от Италия в Швейцария, без да плащат данъци, и ето, че Филарджи открива две банки в Киасо зад Комо. Хората му получават на ръка от италианците купища пари и ги прехвърлят в швейцарските банки на Филарджи. Той им е вършил работата толкова добре, че е успял да ги убеди; държат да запазят всичките яйца в една швейцарска кошница, и те са му дали пари, за да закупи седемдесет и пет процента от нашата банка. Но името на Филарджи отново трябва да се промени — мошеник на дребно, той никога не може да открадне достатъчно. Сега краде от техните седемдесет и пет и от нашите двадесет и пет процента, но безчести повече нас, отколкото тях, защото това ние го схващаме по-добре.

— Загубата на парите или на честта? — попита Ариго Гароне.

Чарли го погледна така свирепо, че Гароне пребледня.

— Хари искаше да изтъкне, че ние чувстваме загубата и на двете много повече, отколкото всичко друго — добави меко Ед Прици.

Анджели побутна Чарли по крака под масата.

— И така, честта и парите на баща ми са застрашени, затова ще ви запозная с неговия план как да се справим с Филарджи. Някои хора страдат когато им отнемеш живота, защото той е най-сладкото нещо за тях. Моят баща реши, че за Филарджи най-сладкото нещо са парите, затова точно тях ще вземем. Ще го оставим да живее без пари, няма да му позволим и да ги изкарва.

Дон Корадо отвори очичките си. Той поглеждаше всеки от седящите около масата и кимаше с глава:

— Така Филарджи ще си плати — каза той. — Успях да измисля това, защото Чарли ми подсказа пътя за справедливото му наказание.

— Аз ли? — попита Чарли тъпо.

— Той ми подсказа, че застраховката за похищение не се облага с данъци. Едуардо ще ви обясни.

Дон Корадо затвори очи. Всички погледнаха към Ед Прици.

[1] Телешко задушено по провансалски (фр.) — Бел.ред. ↑

[2] Вид юфка (ит.) — Бел.ред. ↑

[3] Макарони със сардини (ит.) — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Съвсем неотдавна — продължи Едуардо — мистър Гомски убеди своите приятели директори от банката да изтеглят два милиона и петстотин хиляди долара за застраховка срещу отвлечане, която да осигури всички служители в банката. Сумата на застраховката представлява дванадесет процента от нашето двадесет и пет процентно участие в печалбите на банката. Естествено, ще трябва да делим по двадесет и пет процента от разноските за високия курс на застрахователната вноска на полицата, но, както Чарли ни отвори очите, тези разходи не се облагат с данъци, както и откупът, който банката ще трябва да плати. И така, в случай, че служител на банката бъде отвлечен и това например е Филарджи, самите похитители ще получат чисти два милиона и петстотин хиляди като откуп и застрахователната компания ще трябва да ги изплати.

— Благодаря ти, Едуардо — рече Дон Корадо. — Благодаря ти, Бениамино. Благодаря ти, Ариго. Можете да си тръгвате. Моля, като излезете, кажете на Амалия да дойде да ме вземе.

Тримата мъже напуснаха стаята.

— Мисля, че имам язва — каза Винсънт. — Какво ли чудо ще е на тези години.

— Недей да пиеш мляко — посъветва го Анджели. — Млякото раздвижва киселините и това дразни язвата.

— Кой ти пие мляко — отвърна Винсънт, когато Амалия влезе в стаята, за да изведе навън Дон Корадо. Тя тихо затвори плъзгащите се врати.

— Баща ми има страхотен план — съобщи Винсънт на двамата Партана. — След като го отвлечем, ще оставим на негово име гаранционна сума от два милиона и петстотин хиляди и ще подхвърлим следата на ченгетата. Те ще докажат, че Филарджи е организирал сам отвлечането си, за да измами застрахователната компания с тази сума. Исусе, това си е криминално престъпление. Ще

му дадат десет доживотни присъди за кражба на толкова много пари от една авторитетна застрахователна компания.

— Страхотно! — извика Анджело, като млясна връхчетата на пръстите си и изпрати въздушна целувка. — Сега, Чарли, ще разбереш как трябва да се отнасяш с един истински *pagugnutu*^[1].

— Баща ми е измислил и още нещо за Филарджи — каза Винсънт. — Когато го приберат заради организирането на собственото му отвлечане, нашите хора в Италия и Швейцария ще натиснат *paraveri*^[2], които са му били партньори при закупуването на седемдесетте и пет процента от банката, и ще им каже колко много Филарджи е крал от тъмни сделки с чужда валута. Те ще притиснат тяхното правителство да изиска Филарджи за процес в Рим, така че ако изобщо излезе от пандиза тук, ще получи най-малко двадесет и пет годишна присъда в някой гаден италиански затвор. Междувременно, щом го пипнат тук, нашите хора ще накарат притежаващите акции в банката да го притиснат за всеки цент, който той има на този свят. И това, което те няма да получат, италианските *rezzo-cannonati*^[3] ще измъкнат от него. Повярвайте, следващите петдесет години той ще бъде в затвора тук или в Италия и ще има достатъчно време да размисли и разбере, че не е бил с всичкия си, когато е решил да пикае на честта на Прици.

— Чудесно изпипано. Друго не мога да кажа — рече кротко Чарли.

— Добре — каза Анджело, — кога мислиш, че ще можем да си откупим от италианците поне петдесет процента от банката, след като всичко излезе наяве. Наистина, това е чудесно изпипано.

— И ти, Чарли, ще получиш проценти от това — отвърна троснато Винсънт.

Имаше предвид, че ще бъдат дадени пари от фамилията. Чарли започна да протестира деликатно, но Винсънт вдигна ръка.

— Баща ми иска така. Ти подсказа трика, който ще оправи това момче. Ще получиш пет процента. Пет върху два милиона са добри пари.

— Хей, Чарли — удиви се Анджело, — сто и двадесет хиляди долара. Какво ще кажеш?

— Какво мога да кажа — рече Чарли. — Много щедро.

— Е, сега ти си женен — подхвърли Винсънт. — Има за какво да използваш парите.

Настана многозначителна тишина. Анджело се изкашля леко. Чарли си помисли: „Лайно, пак ме подбъзиква заради Мейроуз.“

— Добре, както и да е — продължи Винсънт, — след като най-сетне се ожени, дано сега Мейроуз се оправи.

— Бог да я благослови — рече Анджело. — Сега да се върнем към случая Филарджи.

— Тази работа би трябвало аз да я свърша — заяви Винсънт, — като син на баща си. Трябва да оправя Филарджи, но проклетата подагра, шибаната язва... А и баща ми смята, че и молитвите на Малките Сестри към Свети Джерардо няма да ми помогнат в скоро време.

— С такава подагра наистина си зле — каза Анджело.

— Как искаш да действам — почтително попита Чарли.

— Ти си знаеш. Подбираш си хората, ние не искаме да ги знаем. Ти ръководиш спектакъла. Развихме работния план на операцията. Спипай Филарджи в хотела му в понеделник следобяд, защото вторник и останалата част от седмицата са дни за добри новини. За обяд, мамичката му, си ходи вкъщи. Той, шефът на осемнадесетата най-голяма банка в страната се връща в хотела в най-горещото време, за да си изпържи сам едно яйце.

— Кога?

— Скоро. Ще ти дадем подробна информация. Баща ми ще помисли как ще стане вземането на откупа.

— Имаме скица на етажа на Филарджи в хотела — каза Анджело. — Вземи я вкъщи и я разучи. Всичко е отбелязано с цифри в кръгчета за действията, които трябва да предприемеш. След като всичко ти стане абсолютно ясно, ще дойда при теб и ще го обсъдим.

[1] Мошеник (сицилиански диалект) — Бел.ред. ↑

[2] Големите клечки, силните хора (ит.) — Бел.ред. ↑

[3] Хвалипръцковци (ит.) — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Чарли и Айрин разстлаха плана на етажa върху кухненската маса, като го опряха върху един стол, и двамата внимателно започнаха да го изучават.

— Ако забележиш някакъв недостатък, казвай, нали? Това е четиридесет и първият етаж от хотела на Филарджи. На него има само три апартамента. Така, това е апартаментът на Филарджи — точно срещу асансьора — той постави пръст върху плана, където се намираще цифрата „едно“ в кръгче.

— Всеки ден, когато Филарджи е готов да се върне в офиса си, бодигардът му излиза пръв от тази врата и натиска бутона, за да извика асансьора. Когато асансьорът дойде, той го включва на изчакване, връща се обратно и почуква леко на вратата на Филарджи.

— Филарджи винаги ли изчаква почукването? — запита Айрин.

— Така прави. Това е техният сигнал. В понеделник, когато бодигардът тръгне, за да натисне бутона на асансьора, моят втори човек ще напусне апартамента от южната страна през хола откъм апартамента на Филарджи, но до асансьорите, и когато бодигардът натисне копчето за изчакване, моят ще го притисне на пода вътре в асансьора. Щом като бъде обезвреден, аз ще изляза от апартамента откъм северната страна, направо през хола до асансьорите и ще почукам на вратата на Филарджи. Той излиза. Завеждам го до асансьора, където чака вторият човек с бодигарда, и натискам бутона за гаража в сутерена, както и бутона, осигуряващ непрекъснат ход. Ал Мелвини ще чака долу. Завеждаме Филарджи до колата, където Занзара ни чака, и го закарваме на Острова.

— Какво ще стане с бодигарда?

— Вторият човек го качва на покрива на непрекъснат ход и го убива.

— Много нескопосано — отвърна Айрин.

— Много нескопосано, ли?

— Чарли, за бога, ако бодигардът види човек, излизащ от онази врата, той дори няма да извика асансьора. Ако вторият човек излезе, докато той чака асансьора да дойде, бодигардът ще извади пистолета си и може би ще стреля. Това е нещо нормално. Той има съответното разрешение и застрахователната агенция му е наредила да бъде неотлъчно с Филарджи, където и да отиде. Казала му е да не разчита на случайности.

— Смяташ ли, че трябва да свършим с него веднага и да изведем Филарджи?

— Ами, определено мисля, че не бива да го разкарвате до мазето и после да го връщате на покрива, за да го пречукате. Но най-нескопосаната част е вторият мъж. Това трябва да свърши жена.

Те бяха в разгара на сложните препирни, когато се позвъни и пристигна Поп. Той изслуша аргументите на Айрин и сви рамене.

— Права е, Чарли — рече той. — Трябва да бъде жена.

— Слушай — каза Айрин. — Жената излиза с фалшиво бебе от южния апартамент след като бодигардът е натиснал копчето, за да извика асансьора. Усмивва му се мило, суети се с бебето, докато той натисне бутона за задържане, оставя го да чукне на вратата на Филарджи и да го поведе през хола. Когато двамата са вън, тя изпуска бебето до бодигарда, който естествено се опитва да го хване и докато той прави това, тя насочва пистолета си към него. После ти излизаш от северния апартамент, докато жената вкарва бодигарда обратно в апартамента на Филарджи и там го пречуква. През това време ти си влязъл вече с Филарджи в асансьора и отивате към сутерена.

— Това е добре — съгласи се Поп.

— За бога — рече Чарли, — къде ще намерим жена за такава работа?

— Къде ли? — учуди се Айрин. — Ето ме.

— Ти ли? Слушай, чакай малко, аз не се ожених, за да продължи жена ми да работи.

— Чарли, изслушай ме, Айрин е права — прекъсна го Поп. — Независимо как гледаш на това, ние и друг път ще имаме такива случаи. Дон Корадо ще се съгласи с мен, когато му обясня защо е необходимо участието на жена.

— И така, вие двамата се доизяснете — каза Айрин. — Страхотната ми манджа е в опасност. Излезте на терасата и се

наслаждавайте на гледката.

Тя ги изгони от кухнята.

Двамата мъже отидоха на терасата. Чарли внимателно затвори стъклената врата и много нетърпеливо се обърна към баща си:

— Поп, какво става с теб? Ти трябваше да я принудиш да се откаже. За Бога, Поп!

— Чарли, тя е права и ти го знаеш. Това е тъкмо работа за жена. Там, край асансьора. Трябва да е жена, а изпускането на фалшивото бебе е нещо страхотно.

— Поп, слушай. Рано или късно Прици ще разберат, че аз и Айрин сме женени. А след това ще открият, че съм използвал собствената си съпруга за мъжка работа. Това действително ще ги разстрои. Ще излезе *наяве*, Поп. Семействата в Ню Йорк ще се пръснат от смях, че Прици използват *жените* си за работата си. Знаеш как държи Прици на честта. Могат да ме убият за това. Най-малкото, могат да убият жена ми.

— Чарли, седни за малко. Не ме прекъсвай, нали?

Чарли седна. Поп придърпа стола близо до него и седна, като го гледаше в очите.

— Първо, кой ще разбере? Бодигардът ли? Тя ще го пречука. Филарджи дори няма да разбере, че тя е в играта. Ще се изплаши. Второ, а то трябва да е първо, тази работа е най-важна. На нея дон Корrado гледа като на свой паметник. Чел ли си някога някой изпълнител или някой *sarogegime* да е получил пет процента от два милиона и половина възнаграждение за дадена работа? За каквато и да е работа? Сто двадесет и пет хиляди долара? Признай си, че не си и сънувал. Работата трябва да се свърши. Това е *банката*, покровителствана от дон Корrado. Банката, създадена от него, когато идва тук за първи път. Банката, която доведе мен в тази страна. Банката, която допринесе за развитието на целия този бизнес. Той счита, че няма много време и е правилно да приключи последния цикъл от живота си като върне банката срещу десет цента за долар и даде възможност на Едуардо да я направи отново такава, каквато е била. Чарли, послушай ме. Това не е сделка за откуп срещу два милиона и половина. Какво е то? Нищо! Това е само, за да бъде разорен Филарджи. Истинските пари в случая според нас се крият в процеса срещу Филарджи, който ще разори банката до такава степен,

че италианците няма да искат да имат нищо общо с нея и ще бъдат щастливи да я продадат отново на нашите подставени лица срещу десет цента на долар. Това означава някъде шейсет-седемдесет милиона долара за Прици, Чарли. Никой никога няма да разбере, че жена ти е била в играта. За Бога, тя няма да напусне четиридесет и първия етаж, докато ти не закараш Филарджи някъде към моста Куинсбъро! Дори другите семейства да научат, че жена ти е участвала в тази работа, майната им. Хората забравят. Така че това няма да има особено значение за честта на Прици. Какво е честта в сравнение със седемдесет милиона долара, нали?

— Добре звучи, Поп. Но на Айрин са длъжни да ѝ платят за това.

— Разбира се. Тя е *специалист*. Когато изясня въпроса с дон Корrado, че без участието на жена операцията не може да се осъществи, не само ще се съгласи, защото това е разумно, но ще знае, че една жена специалист, една жена, която е дала идеята да изпусне бебето до бодигарда, трябва да получи максимално възнаграждение.

— Колко, Поп?

— Сто хиляди долара.

— Мисля повече. Кълна се в Господа, Поп, струва си сто и петдесет хиляди.

— Не казвам нито да, нито не, защото не зависи от мен. Нека ти се обадя утре вечер.

Айрин почука на стъклената врата към терасата, като им посочи стаята, мърдайки с устни. Поп отвори вратата.

— Господи, та аз имам страхотна манджа за вас — каза тя.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Винсънт седеше с баща си в дома на Сестеро на Бруклинските височини и го слушаше с нарастващо вълнение. Бяха сами. В стаята беше горещо, защото дон Корrado обичаше камината да гори през цялата година.

— Доста дълго страда дъщеря ти. Ах, знам! Ти също страда, но състраданието ни учи, че трябва да издържим докрай. Исус ни учи така. Божията майка е Олицетворение на това. Всяко нещо има край. След почти десет години скитане в немилост, изгонена от семейството, дъщеря ти — моята внучка — поиска прошка, защото мъжът, когото тя озлостети, символично сложи край на ритуалното ни наказание, като се ожени за друга. Сега Мейроуз е свободна и ти си свободен. Аз съм свободен, Честта е запазена. Извиках те, за да те помоля на колене да простиш на дъщеря си и да ѝ разрешиш да се върне у дома. Виж, ето писмото ѝ. Прочети го, Винсънт. Виж колко те обича детето. Може би заради наказанието, което ти ѝ наложи за извършеното прегрешение към честта, и защото знаеше, че трябва да бъде наказана. Иска да се грижи за теб, а ти имаш нужда от това, Винсънт. Твърде дълго живя в самота. Разтвори обятията си. Приеми я. Нека се обичаме един друг. Дните ни са преброени.

Когато свърши, сълзите се лееха по набръчканите му бузи. Винсънт хълцаше. След като се наслаждаваха продължително време на пречистващото и щастливо чувство, Винсънт каза:

— Изпрати ми я, Поп. Заедно ще наваксаме изминалите години. Тя отново е моя дъщеря.

Докато в Бруклин баща ѝ и дядо ѝ обсъждаха загадките на състраданието Мейроуз седеше в офиса на Престо Чилионе, в големия бар, който беше и салон за танци, и старомодна зала за хазартни игри, отвъд западното крайбрежие на Лас Вегас. Тя внимателно постави три снимки върху бюрото пред Чилионе, — класически тип на престъпник от ранните филми, който говореше на безупречен сиенски диалект.

До снимките Мейроуз наброи десет стодоларови банкноти.

— Знаеш коя съм, нали?

— Да, мис.

— Нали ти е ясно, че тези хиляда долара са за теб?

— Да, мис.

— Виждал ли си някога тази жена?

— Беше тук два пъти. Сама. Пи нещо, поогледа и си отиде.

— Кога?

— Преди няколко седмици, може би преди три.

— Когато беше убит Луис Пало, ли?

— Да, мис.

— Престо, слушай. Ще слеза долу за десет, петнадесет минути.

Извикай хората си, един по един. Попитай ги дали изобщо са виждали тази жена тук в нощта, когато убиха Луис.

— Разбира се, мис.

Мейроуз излезе от офиса и слезе в бара. Седна на една уединена маса далече от стълбите и си поръча Шърлей Темпъл.

— Какво?

— Чу какво казах. Искаш ли да повикам мистър Чилионе, за да ти обясни?

— Добре. Ще видя.

— Не много сладко — рече Мейроуз.

След двадесет минути барманът дойде до масата:

— Мистър Чилионе иска да ви види, мис.

Мейроуз остави десет долара на масата.

— Това е за тебе — рече тя и тръгна към стълбите.

Мистър Чилионе я чакаше с една хубава млада жена в сервитьорски костюм.

— Разкажи на дамата за нощта, в която беше убит онзи човек — нареди ѝ той.

— Добре, щом си сигурен, дадено.

Той ѝ кимна мрачно.

— Използвах една Тойота Селика като тайно място за срещи на паркинга с един тъпкач, шофьор на камион. Като вдигнах глава, видях жена в шорти да притичва в светлината на фаровете от една кола. Там беше мъжът, когото пречукаха. Шофьорът, с когото се бях любила, бе много пиян, затова не обърна никакво внимание. След около три минути жената излезе от предната врата и влезе отзад. След около три

минути излезе, отиде до багажника и извади една чанта. После се върна в колата, с която беше дошла. Мисля, че беше същата кола, от която тя излезе и замина. Бях забравила всичко това, за което г-н Чилионе току-що ме попита.

— Разгледа ли внимателно снимките? — попита Мейроуз.

— Тя е. Същата курва.

— Благодаря.

Мейроуз кимна на мистър Чилионе. Той извади пачка банкноти от джоба си, отброи две по петдесет и ги даде на момичето.

— Купи си пура, сладурче, — рече той.

— Добре — каза дон Корrado. — Въпросът е уреден. Ще кажа на внучката ми, че може да се прибере вкъщи. Сега трябва да решим въпроса с банката, за да може Чарли да действа. Моля те, помоли Едуардо да влезе.

Когато Ед Прици седна на стола, Дон Корrado му подаде мексиканска пура и заговори.

— Ще накараме банката да плати откупа за Филарджи в чужбина, Едуардо. Нека твоите хора да уредят въпроса.

— В чужбина ли?

— Първо, юридически отвлечането не е от компетентността на властите в чужбина — местната полиция не може да направи нищо. Интерпол, така или иначе, е само една телеграфна агенция, която уведомява местната полиция какво е станало, но, разбира се, само за заблуда Гомски, упълномощеният за разплащанията в банката, ще уведоми ченгетата, че банката ще изплати парите на похитителите в Щатите, например в Сентрал Парк или някъде другаде, и докато те се мотаят и чакат тук, ние ще си приберем парите там.

— В коя страна, Поп?

— Мислех за Панама, Лагос в Нигерия, а може би Аруба, една в Хонг Конг и може би една в Сао Паоло. Вземи по две банки във всяка страна. Гомски ще уреди с една банка да изплатят петстотин хиляди долара на куриер, който ще подпише чек с името Филарджи, а не Финли, както е новото му име, разбираш ли? Когато дадем гласност, издирванията на полицията ще покажат, че куриерите на Филарджи след това са внесли петстотин хиляди долара във втората банка на

същия град и са ги превели по сметката в Лихтенщайн, която искам да откриеш чрез нашата банка в Цюрих. Повярвай ми, дори и да успеят да установят криминални мотиви — а това е невъзможно — следите винаги ще водят до Филарджи. След няколко години банката в Лихтенщайн ще поиска от цюрихската банка да преведе парите в службите за сигурност на САЩ и тогава, когато вече ще сме готови, ще си ги вземем, заедно с лихвите.

— Това е много добре, Поп — каза Едуардо.

— Страхотно! — рече Винсънт — Сензационна идея! Най-големият проблем при всяка кражба, независимо каква е, си остава изплащането на парите. Винаги те пипват, когато посегнеш към парите за откупа. С такъв съвет бихме могли да превърнем това в един много, много добър бизнес в тази страна.

— Не, Винсънт — каза тъжно дон Корадо. — По-добре да се придържаме към безопасния рекет, който доставя на хората удоволствие и това, което искат. Почнеш ли да правиш големи удари, пресата започва да гърми, хората се вълнуват, политиците веднага разбират, че не могат да ни защитават, защото хората не искат подобно нещо, и така ще си навлечем много главоболия. Освен това номерът с откупа на Филарджи може да се приложи само веднъж.

— Прав си, Поп — съгласи се Винсънт съкрушено.

Онази вечер, в шест часа, Анджело Партана седеше със стария си приятел в затопления кабинет на Бруклинските височини и изчерпателно му обясняваше защо Чарли е решил, че вторият човек на четиридесет и първия етаж в хотела на Филарджи трябва да бъде жена. Когато стигна до момента, в който жената хвърля бебето-кукла към бодигарда, дон Корадо кимна одобрително за хубавата идея.

— Това наистина е професионално — възхити се той. — И много по-добре, отколкото аз го бях измислил.

— Тогава всичко е наред?

Дон Корадо кимна.

— Тя е жена — добави Анджело, — но е специалистка.

— Дай ѝ колкото поиска, приятелю — каза дон Корадо. — Това ще бъде моят паметник.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Осем дни преди понеделника, когато Филарджи щеше да бъде отвлечен, Прици наеха на чуждо име северния апартамент на четиридесет и първия етаж. Анджело Партана изпрати на жената, която живееше в южния апартамент, билети за дневно театрално представление и покана за обяд за двама души в един от най-реномираните ресторанти на града като голямата награда от конкурс на някаква асоциация. Тя не си спомняше да е участвала, но беше доволна, че е спечелила. В деня, когато щяха да отвлекат Филарджи, Айрин се качи в южния апартамент в един и двайсет и пет. Чарли зае мястото си в северния в 1:37. Бодигардът щеше да излезе от източния апартамент, този на Филарджи, между два и две и два и шест минути.

Айрин действаше както винаги хладнокръвно. Тя наду гумената кукла и я пови в пелените, които носеше под палтото си. Когато вързопът стана достатъчно голям, тя го постави в специалната бебешка чанта. Остана да се осигурят звуковите ефекти, за да е убедително, че това е бебе. Тя се усмихваше, докато приготвяваше пакета, мислейки си за израза на лицето на бодигарда, когато му подхвърли бебето. Зае мястото си в южния апартамент. Чарли чакаше зад вратата на северния.

Бодигардът излезе точно по разписание в два часа и три минути. Беше среден на ръст, як мъж със синьо-черен нагръдник и връзка в яркочервено, мораво и бяло. Натисна копчето на асансьора. След деветдесет секунди вратата на асансьора се отвори и той пристъпи навътре, за да натисне бутона за задържане на място. Остави асансьора отворен, пресече хола обратно към вратата на апартамента на Филарджи и почука. Вратата веднага се отвори. Филарджи, мъж на около шейсет и три години, нисък, дебеличък и нервозен, с папийонка и панамена шапка, се появи незабавно. Щом автоматичната ключалка щракна след него, Айрин отвори вратата и държейки бебето, излезе в хола. Бодигардът и Филарджи се полуобърнаха, за да я погледнат. Тя

беше на три крачки от бодигарда, с отворена чанта зад бебето, за да може да грабне пистолета, когато каза:

— Дръж — и подхвърли бебето на бодигарда.

Бодигардът отстъпи встрани и остави бебето да падне на пода. Посегна за оръжието си. Айрин извади нейното от чантата. Чарли излезе от северния апартамент с пистолет в ръка. Когато тя и бодигардът изваждаха пистолетите си, вратата на втория асансьор точно до Айрин се отвори. Около 50–60 годишна жена тръгна да излиза от асансьора точно когато Айрин застреля бодигарда. Гледайки я втренчено, жената каза много ясно:

— Трябва да съм сбъркала етаж.

Айрин я застреля в лицето.

Вратата на втория асансьор започна да се затваря. Айрин скочи да я задържи. Чарли изтича зад Филарджи и опря пистолета в гърба му, после го притисна към отвора за писма между двата асансьора, докато Айрин влезе, натисна задържащия бутон, изтегли от асансьора за краката тялото на жената, което беше полегнало назад от удара на куршума. Роклята ѝ се вдигна до ханша и разкри края на чорапогащника и мъртвешки бялата кожа на корема ѝ. Когато тялото беше вече навън, Айрин освободи блокиращия бутон и натисна „партер“, за да върне асансьора във фойето.

— Няма кръв — каза тя на Чарли.

— Господи — рече той. — Помислих, че асансьорът ще я свали долу на улицата.

Чарли грубо сграбчи рамото на Филарджи и го тласна към стената.

— Хайде — нареди той. — Трябва да измъкнем това лайно от тук.

Филарджи, пребледнял от шока, гледаше как Чарли хвана бодигарда под мишниците и го повлече през прага на южния апартамент, като му каза да вкара и жената.

— Не мога — проплака Филарджи. — Нямам сили.

— Хвани я за едната ръка — нареди Айрин. — Аз ще я хвана за другата.

Двамата повлякоха тялото на жената към южния апартамент. Рамото се закачи в пощенския улей и Айрин трябваше да дръпне ръката, за да освободи тялото.

— Трябваше да я убия, Чарли — обясни Айрин. — Гледаше ме право в очите.

— Добре — съгласи се той. — Трябваше да я убиеш.

Излязоха от южния апартамент, като заключиха секретата на вратата. Оставиха нещастната жена просната неприлично върху краката на бодигарда и натикаха Филарджи в асансьора. Чарли натисна бутоните „мазе“ и „бърз ход“ и кабината напусна четиридесет и първия етаж.

— Той остави бебето да падне на земята — възмути се Айрин. — Ами ако беше истинско? Щеше да умре, копеле такова.

— Какво правите? — попита Филарджи. — Какво смятате да правите с мен?

— Слушай — каза Чарли, ще вървиш с нас. Като слезем долу в гаража, ще легнеш на пода отзад в колата. Това е всичко, което трябва да знаеш.

— Вие отвличате ли ме? — попита Филарджи. — Луди ли сте?

— Е, добре. Стигнахме — каза Чарли.

Вратата се отвори и Ал Мелвини стоеше, дъвчейки дъвка.

— Какво направихте? — попита той. — Кафе ли пихте?

Те бързо преведоха Филарджи по късия коридор към гаража, преминавайки въртящата се врата, и го вкараха през отворената задна врата на буика.

— Качи се отпред, Айрин — помоли Чарли.

Той и Водопроводчика натикаха Филарджи на задната седалка, влязоха и затвориха вратата. Филарджи легна на пода. Водопроводчика напои една носна кърпа с хлороформ. Силна, сладникава, противна миризма изпълни колата. Опря кърпата в лицето му. Той леко се съпротивляваше, после Мелвини го покри с едно одеяло.

— Готово, Дом — рече той и колата потегли бавно към изхода на гаража. Дом Баголоне беше шофьор и втори помощник. Както и Водопроводчика, той беше от „посветените“ мъже. Караха на изток през града към моста Куинсбъро. Никой не проговори, докато не стигнаха в Лонг Айлънд Сити. Тогава Чарли попита:

— Какво си приготвил за обяд?

— Мислех си за пилешко *sacciatore*^[1] — отговори Мелвини.

— Това е Айрин.

— Приятно ми е да се запозная — каза Водопроводчика.

— И на мене! — добави шофьорът.

Настаниха Филарджи в мазето на къщата в Брентууд. Чарли се обади на баща си в единадесет вечерта.

— По график — докладва той.

— По-добре да дойдеш — рече Поп.

— Кога?

— Утре в десет, в бюрото — Поп затвори.

— Искат аз и Айрин да отидем в Ню Йорк — каза Чарли на Водопроводчика. Той спомена и Айрин, защото според първоначалния план не бяха предвидили, че тъпата курва ще натисне погрешно бутона.

— Какво ще правим с колата? — попита Водопроводчика.

— За какво ти е кола? Ще ходиш ли някъде?

— Ще се върнеш ли?

— Ще се върна довечера.

— Чудесно. Тогава ще имаме кола. Иначе се чувствам безпомощен.

— Чарли, донеси една кутия с домати. Когато сме зареждали къщата, сме забравили доматиите.

Чарли им направи внимателно забележка.

— Някои трябва да са откачили — каза той. — Не гответе нищо, докато не се върна. Не искам Филарджи да има каквито и да е оплаквания.

Те се засмяха.

Напуснаха Брентууд в три часа сутринта и потеглиха към града. Чарли закара Айрин в апартамента им на брега. Те се изкъпаха заедно, а след това се любиха. После, докато лежаха прегърнати голи върху чаршафа в стаята с климатична инсталация, Айрин каза:

— Не мога да си избия от главата, че това копеле се дръпна от бебето. Помисли си, ако беше истинско бебе? Можеше да осакатее за цял живот.

— По дяволите, Айрин. Мислиш ли, че го е взел за истинско?

— Какво друго, по дяволите, е можел да помисли?

— Както и да е. На него не са му плащали, за да бъде бодигард на бебе — рече Чарли.

В десет часа Чарли беше в кабинета на баща си в пералнята на хотел „Свети Габрионе“.

— Имаме малка неприятност, Чарли — каза Анджело Партана. — Жената, която сте убили в хотела на Филарджи, е съпруга на полицейски капитан.

— О-о, човече! — провикна се Чарли. — Лошо. Какво да се прави, тъпата курва сгреши етажа.

— Те все още не знаят, че сме отвлекли Филарджи. Жената, на която дадохме билетите за театър, се върнала и намерила двамата на купчина един върху друг в стаята си. Бебето в хола — куклата, де — както обикновено помага на вестниците да объркат всичко, затова едва ли някой ще забележи до утре, че Филарджи го няма.

— Този приятел въобще не посегна към бебето. Айрин го хвърли, а той просто се дръпна встрани.

— Много професионално — рече Анджело.

— Кога ще депозирате първото искане за откупа в банката?

— Ами! Смятаме да го направим три дни след като вестниците разберат, че Филарджи е изчезнал. Сега това не може да стане, защото утре, когато се разбере, че Филарджи го няма, е сряда, после идва краят на седмицата и банката е затворена. Така че, предполагам, първото писмо ще изпратим в петък, а те ще го получат следващия понеделник.

— Мисля, че трябва да изпратим още един човек в Брентууд, за да могат да се сменят три пъти през осем часа, а не през дванадесет.

— Зарежи това — каза Анджело. — Те само си седят на задниците. Нека си го изработят. Ще вземат добри пари. Как бих могъл да оправдая такива разходи за още един човек? Така или иначе, ти ще ходиш там през ден. За тях това ще бъде малка почивка.

— Да-а каза Чарли, — ще видим много зор заради това, че тъпата курва е жена на полицейски капитан.

[1] Пилешко по ловджийски (ит.) — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мейроуз смирено се обади на Амалия и помоли за среща с дон Корадо, за да му благодари, че беше я върнал към истинския живот, като убеди баща ѝ да ѝ позволи да се прибере вкъщи. Не беше минал и час, когато Амалия — нейната добра приятелка — ѝ звънна, за да ѝ каже, че дядо ѝ ще я приеме в пет следобед.

Мейроуз пристигна облечена в черно и коленичи пред стола на дон Корадо, за да целуне ръката му. Той поруменя от деликатно засвидетелстваната към него почит в стила на старото време, помилва я, каза ѝ да седне до него и подържи ръката му.

Жените около дон Корадо Прици знаеха, че той обича да държи женски ръце, не от любов, във всеки случай вече не, а заради непосредственото усещане на пухкавината, мекотата или очертанието на ръката, или защото вярваше, че чрез ръцете им би могъл да проникне в телата и съзнанието им, така както той самият някога, като малко момче, беше почувствал да се влива в него силата на *Caro di tutti Carì* на цяла Сицилия.

Той държеше ръката на Мейроуз и с мъничките си ледени очи на гадател пронизваше съзнанието ѝ. Отвъд широкия прозорец Манхатън лежеше в краката му като поле от аспарагус, а зад него се простираше Америка — безкраен океан от бетон.

— Амалия ми каза — рече той с глухия си глас, — че си искала да ми благодариш за това, че те върнах вкъщи. Аз съм главата на семейството. Кой друг трябваше да отиде при баща ти и да моли за твоето единствено място в света, към който ти принадлежиш. Ти си кръв от кръвта ми, плът от плътта ми и докато мога, ще се грижа за твоето благо.

— Благодаря, дядо — каза Мейроуз, негово копие в блестящо изпълнение. — Ти ме извади от Чистилището. Аз съм отново част от теб и семейството. Само това може да запълни живота ми.

— Бих искал да си момче. Имаш деликатността и силата да устояваш. Искаш ли курабия?

— Аз трябва да ти подаря нещо, дядо.

— Обичам подаръците. Мисля, че винаги съм им се наслаждавал.

Тя отвори портмонето си и извади един плик. Отвори го и извади три снимки. Подаде ги на дон Корадо.

— А-а. Коя е тази красива жена?

— Това е съпругата на Чарли Партана, дядо.

— Неговата съпруга ли? Кога? Защо не са ми казали? Сватбите, ражданията и погребенията са най-важните събития, които едно семейство може да сподели.

— Станала е неочаквано, дядо. В Калифорния.

— Добре, добре.

— Дядо, това е моят подарък за теб. Не само снимките, но и това, което те означават. Спомняш ли си, че Луис Пало бе убит?

— Да.

— Той бе застрелян в една кола на паркинга при заведението на Престо Чилионе, извън Вегас.

— Спомням си.

— Занесох снимките на Чилионе, един почтен човек. Помолих го да ги покаже на хората, които работят при него — които са били там в нощта, когато Луис е бил убит. Едно момиче е било в една от колите на паркинга. Каза, че е видяла жената от тези снимки да излиза от една кола и да отива към колата, в която бе убит Луис. След няколко минути се чуло някакво припукване. Тя излязла от колата на Луис, отворила багажника, взела от там една чанта, после отишла до колата си и отпътувала.

— Жената, която се омъжи за Чарли ли?

— Да, дядо.

— Това е сериозен разговор, дъще.

— Тя е откраднала седемстотин и двадесет хиляди долара от тебе. Върнала е половината, за да се спаси. Твоите триста и шейсет хиляди са все още у нея.

— Какво искаш да направя?

— Пречукала е Луис и е откраднала пари на семейството. Тя ни опозори. Затова трябва да си плати, нали?

— Но как ще се отрази това на Чарли?

— Чарли се е оженил за нея. Оженил се е щом тя върнала половината от парите. Не казвам, че е знаел за това, което тя е направила, но е знаел, че е замесена, защото мъжът ѝ е бил помощник на Луис в цялата сделка. Чарли трябва да я прати в гроба. Това трябва да бъде неговото наказание. Лично той да я убие.

— Сега си негов изповедник. Ти разкри греха му, ти ще го накажеш.

Той я гледаше с възхищение.

— Ти си като мен — рече той, безразличен като истукан. — Ние нищо не прощаваме.

Тя сведе очи.

— Трябва да помисля за това — каза дон Корадо. — Трябва да задам няколко въпроса. Като глава на семейството, мой дълг е да не допускам несправедливост.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато Мейроуз се върна в дома на баща си след почти десет години изгнание, тя положи доста усилия, за да изглежда наистина като злочеста стара мома. Прибра косата си на тила в стегнат кок. Не носеше никакъв грим, но внимателно напудряше лицето си и слагаше сенки под очите с черен молив. Носеше черен шал и черна рокля и се правеше, че не може да го погледне в очите.

Винсънт втренчено я гледаше, спомняйки си жизнената, красива млада жена, която насила беше прогонил от живота си. През годините, в които я нямаше, той непрекъснато мислеше за нея. Представяше си, че живее в апартамент под наем, в какъвто беше живяло неговото семейство, когато като малко момче, застанал пред вентилационната шахта, беше слушал бърборенето на съседското бебе, но никога не бе допускарал, че това ще я промени физически. Той зарида, когато я зърна. Протегна ръце, сълзите се стичаха по бузите му, притегли я към себе си. Главата му стигаше до брадичката ѝ. Студените ѝ очи сияеха от удоволствие. Тя се чудеше колко ли време ще трябва да стои в тази дупка преди да си свърши работата. Беше си запазила апартамента на Матсония в Ню Йорк и договорила отсъствието си от работа. Надяваше се, че ще съсипе баща си, ще унищожи Айрин и ще си върне отново Чарли до три месеца — може би два, може би четири.

През следващата седмица тя работи тихо и непрекъснато като послушница в бащината си къща. Той не можеше да ѝ каже да престане, защото смяташе, че жените са за това. И в най-хубавия си ден Винсънт не беше човек, с когото се общува лесно.

Той виждаше дъщеря си как става при изгрев слънце, за да търка пода, да пере чаршафи, да готви ядене, да оправя легла и да лъска мебели (след като старателно всяка сутрин си слагаше от грима „Чарлс Адамс“). И той вярваше, че красивото момиче, което някога беше светъл лъч в живота му, сега е съсипана жена. И тъй като според

сицилианските закони не можеше да се кори за случилото се на дъщеря му, от момента, когато ѝ беше простил и напълно оневинил, Винсънт обвиняваше Чарли. По дяволите, Чарли се беше държал, като че ли го бяха насилили да се сгоди с нея. Сега, когато Винсънт трябваше да вижда резултатите от този годеж, да гледа как ден след ден тази толкова жизнена и красива някога жена, се беше превърнала в старица, която той никога нямаше да може да откъсне от себе си, той можеше да мрази Чарли открито: тайно пред хората, явно за себе си, по сицилиански.

Това не беше просто отнемане на красивата му дъщеря, връщайки му в замяна тази безлична повлекана, това беше оскверняване честта на Прици. Той беше Винсънт Прици. Нямаше нищо друго, което един Прици би могъл да цени, да обича така силно и защитава повече от честта. А Чарли я беше погазил, като си свали гащите и се изпика върху единството свято нещо за Винсънт. Докато Чарли беше жив, Винсънт щеше да се задушава в срама си.

Започна да крои планове. От деня, в който Чарли пречука Макси Хелър, Винсънт беше убеден, че нещо не е в ред. Някой беше убил Луис Пало, за да вземе всичките пари. Половината за Макси Хелър! Добре. Половината за Луис! Добре. Чия половина беше донесъл Чарли и къде беше другата? Той трябва да е свил парите. С всеки изминат ден Винсънт си внушаваше това. Какъв бос щеше да бъде той? Когато Винсънт отидеше във Вегас, Чарли щеше да е Босът — бос, който започва, отмъквайки от семейството си триста и шейсет хиляди долара!

Откакто Мейроуз се беше върнала вкъщи, Винсънт не беше излизал вечер. Седеше с дъщеря си във всекидневната, непроменена през всичките двайсет и една години от смъртта на жена му, и тъй като тя почти не приказваше, той започна да говори все повече и повече срещу Чарли, а с мълчанието си дъщеря му насърчаваше омразата му към него.

Започваше от самото начало и разнищваше отново и отново всичко, което беше превърнало честта му в благо.

Мислила ли е Мейроуз, че Чарли някога я е обичал? Тя не отговаряше, нито пък той очакваше отговор. Опитвал ли се е Чарли да я види отново, откакто тя се беше върнала от Мексико преди около десет години? Тя не отговаряше. Той казваше, че е сигурен, че Чарли

никога не се е опитвал да я види, защото не му е била нужна. Той беше приел честта да се ожени вътре в семейството на Прици, но не я е желал. Първите няколко пъти, когато той ѝ говореше за това, Мейроуз протестираше. Всяка вечер започваше отново и отново и тя му даваше възможност да вижда нарастващото ѝ вълнение малко по малко всеки път. На петата нощ, след като беше прекарал целия ден, мъдрейки как би могъл да докаже, че Чарли е отмъкнал триста и шестдесет хиляди долара от семейството, той се нахвърли върху дъщеря си като изтощен вол, какъвто и беше, изплаквайки срама си, че заради една глупава грешка на деветнайсетгодишното момиче, Чарли Партана беше изфабрикувал извинение, с което обърна гръб на дъщерята на Винсънт Прици и внучка на Корrado Прици, защото тя не му е трябвала.

— Бях му необходима, татко — каза Мейроуз. — Той дойде при мен в Ню Йорк в нощта преди да се ожени за жената от Калифорния, той ми се натрапи и спа с мен.

— Спа с тебе? — каза Винсънт объркан, неможейки да разбере смисъла на това, което беше убеден, че е чул.

— Той ме облада, татко — каза Мейроуз. — Три пъти. Може би четири. Не мога да си спомня.

Винсънт я зашлеви силно през лицето, поваляйки я от стола.

— Иди си измий мръсната уста, чуваш ли? На кого говориш? Говориш на баща си.

Тя седна отново на стола, държейки лицето си.

— Ами, така беше, все пак.

— Мръсното копеле! — изкрещя Винсънт. — Той ти направи това? Чарли Партана? Сигурна ли си?

— Дали съм сигурна? Тате, трябва да видиш колко му е голям, трябва...

— *Престани!* Как можеш да говориш такива неща на баща си! Къде е честта ти?

— Чарли Партана унищожи моята чест, татко. Будалкаш ли ме? Аз нямам чест.

Винсънт изскочи от стаята, излезе от къщата. Закръстосва из улиците. Кроеше планове.

На следващата вечер отново седяха във влажната всекидневна. Мейроуз плетеше, а Винсънт седеше навъсен. След двадесетина минути той каза:

— Знаеш ли, че Чарли ни е предал и по друг начин? Той ограби от нас триста и шейсет хиляди долара.

— Слушай, татко. Не Чарли. Съпругата му ви е обрала. Тя е зад цялата работа, след това е убила Луис Пало, за да вземе парите. Чарли няма нищо общо с това.

— Какво говориш? Разбира се, сигурно съпругата му е била замесена в тая работа, но и Чарли. Съпругът Хелър им е бил необходим, защото той беше на касата във Вегас, но щом като са докопали парите, Чарли го е пречукал. По дяволите, той се е оженил за жената преди мъжът ѝ да изстине. Чарли е убил мъжа, за да може да вземе съпругата.

— Не.

— Какво искаш да кажеш? Престани да казваш *Не!*

— Слушай, татко. Знаеш ли за касетата? Тази, която Паули направи на Терезината сватба? Накарах ги да направят снимки на жената от касетата.

— Снимки ли?

— Да, снимки. Много хубави снимки станаха. Занесох ги на Престо Чилионе във Вегас...

Когато тя млъкна, Винсънт я гледаше втренчено.

— Утре ще говоря с Дон Корrado.

Но той не каза нищо, с което да потвърди, че е съгласен Чарли Партана да остане свободен и да се счита за невинен.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин, точно преди обед, Винсънт се обади в дома на Бруклинските височини. Амалия каза, че баща му е в чудесно настроение и може да го приеме в пет часа. Той излезе през задния вход на Пералнята. Не каза на Анджелио Партана, нито на някой друг, къде отива. Това беше работа между него и баща му.

Те седнаха на два стола в стил Морис в просторната странична стая, превърната в апартамент за дон Корrado. Тя беше едновременно всекидневна и спалня, боядисана в различни нюанси на синьото; приятни за очите, отморяващи и успокояващи. Проектът, мебелировката и подреждането бяха дело на Мейроуз Прици, но поради принудителния разрыв между нея и дядо ѝ навремето, бяха осъществени от нейни колеги.

Столовете стил Морис напълно се различаваха от останалите мебели в стаята. Те си бяха там, откакто Винсънт се помнеше, от времето, когато майка му беше жива, а баща му — млад мъж.

— Какво искаш да направиш, Винсънт? — попита баща му.

— Ами, казвам, че Чарли трябва да си получи заслуженото. Оженил се е за жената, която е участвувала в обира на парите ни. Чарли е измислил всичко това и трябва да плати.

Дон Корrado присви устни и стисна пръстите на ръката си.

— Слушай ме, Винсънт. Никой няма да се измъкне, докато не си получим триста и шейсетте хиляди обратно. Дори и тогава. А сега ще се спра на нравствената страна на въпроса. Ако убием и двамата или единия от тях, това ще създаде прецедент — няма да бъде морално. Чарли е нашият най-добър изпълнител, нашият палач, твойт sottocapo, страхотен, надежден човек. Баща му е моят consigliere. Това са много важни съображения. Мисля, че ако парите бъдат върнати, налага се да проявим снизхождение, освен ако решим, че Анджелио Партана и много негови приятели трябва да бъдат убити. Дори ако видим сметката само на жена му, ние няма да имаме работа единствено с тях. *Разбираш ли* какво могат да направят от това Партанови в Комисията и какво петно

би било за нашето име сред *fratellanza*-та, ако причиним зло на съпругата на някой от братството. Тя е съпруга на Чарли. Не можем да си го позволим. Да не забравяме, че такива неща се решават в Комисията.

— Какво ще правим? — попита Винсънт. — Ще ги оставим да се измъкнат просто така ли?

— Първо трябва да се задържи и съди Филарджи. Това е най-важното, Винсънт — каза дон Корадо. — След това ще поискам съпругата на Чарли да върне парите, но няма да говоря за това с Чарли.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Издигането на брат му Ед като основен стълб в семейство Прици дразнеше Винсънт. Естествено, Корадо, бащата, беше силата в семейството и Винсънт никога не го оспорваше. Но той считаше, че Ед беше придобил властта си с непочтени към брат си средства; Ед беше настоявал да получи образование.

Винсънт, доста грубовато яко момче, напусна училище на дванайсет години, за да работи с баща си. Той запечата в съзнанието си момента на клетвата за вярност; бе на двадесет години и Анджел Партана стана негов кръстник. Винсънт беше приел всяка клетвена дума към *fratellanza*-та субективно, сякаш тя защитаваше лично него. Това означаваше: взаимна помощ за всеки член на обществото, в случай на нужда, каквато и да е тя; пълно подчинение на висшестоящите; обидата срещу един от тях е обида срещу всички и трябва да получи възмездие на всяка цена; никога не разкривай имената или тайните на обществото и не се обръщай към правителствените институции за справедливост. Винсънт безкомпромисно спазваше тези правила, защото беше един Прици, и то от върха, а те, правилата, бяха създадени да го защитават.

Но Ед никога не беше проявявал какъвто и да е интерес към „Посвещението“. Завърши университета като един от първите в курса си. Винсънт му се подигра, когато Ед поиска разрешение от баща си да отиде в колеж. Изненада се и се срамуваше, когато Ед влезе да учи право. Според Винсънт брат му се беше измъкнал от задълженията си, защото и Винсънт поддържаше старата сицилианска поговорка, че колкото по-малко се променят нещата, толкова повече те си остават същите. Ед се опитваше да променя всичко. Какво, по дяволите, му беше хубаво на едно образование по мошеничество? Когато приятелите му от детинство Бен Сестеро и Хари Гароне отидоха да учат някакви си там науки, дори имаше моменти, в които Винсънт се тревожеше, чудейки се как семейството ще я кара занапред.

Той се обнадежди, когато след две години следване Чарли Партана прояви здрав разум и напусна университета, но горчиво се засегна, защото Чарли се върна във вечерен факултет, за да го завърши след като беше „посветен“.

Винсънт ненавиждаше училището от времето, когато Ед се върна и пое деловата работа на семейството. Поп нямаше никакви възражения, казваше, че Ед, Бен и Хари щели да утроят бизнеса, а може би да спечелят и повече. Винсънт така и не разбра защо Поп толкова залагаше на закона. Но когато Ед си дойде, вече адвокат, започна да вижда и дълбоко да се възмуцава, че тази *негова* дейност, *същинският* бизнес на семейството, който финансираше всичко останало с освободения от данъци капитал, се ръководеше от загубения Едуардо.

Неочакваното надмощие на Едуардо беше за него удар с чук по главата. Ед беше в крак със закона. Той знаеше как да направи всичко. Ходеше и се връщаше от Вашингтон, Кемп Дейвид, беше приятел на президентите. Водеше сенатори, конгресмени и министри от кабинета на лов или на разходки с яхта из Карибите или в имението си в Палм Спрингс, където Винсънт отказваше да ходи. Но никога не посещаваше Вегас. Беше твърде чист за Вегас.

Ед дори не се ожени. Вечно беше „сгоден“ за разни жени, а трите, които се задържаха покрай него най-дълго, наричаше свои „извънбрачни“ съпруги. Беше приятел на Кардинала! На Били Граъм! На Раби Кахан! Ед се оправяше с всичко. Като че ли никога не работеше. Беше винаги на телефона или в самолета. Въртеше страхотен бизнес, но това беше най-малкото, което непрекъснато засенчваше Винсънт. Ед беше от хората, които управляваха страната, мама му стара. Имаше такава голяма власт, че когато някое семейство от *fratellanza*-та, от еврейските сдружения или от чернокожите, които се бяха навъдили така бързо, искаха да им се свърши нещо на федерално ниво, отиваха при Ед. Той знаеше цената на всеки, така че беше Човекът.

Какво беше Винсънт? Направляваше хората и времето. Беше движещата сила. В пресата го наричаха гангстера, а Ед — водещ индустриалец. Собствената му дъщеря не го уважаваше, защото го беше посрамила пред техните среди в Съединените щати, постъпвайки като долнопробна курва. Това ѝ струва бъдещето като съпруга на

човека, който със сигурност един ден щеше да заеме мястото на баща ѝ във фамилията. Сега Чарли Партана — син на човека, на когото Винсънт, баща му и дори Ед вярваха най-много на света — му беше показал, че не изпитва и капка уважение към него. Чарли беше предал семейството си, но това беше насочено срещу Винсънт. Беше поискал да го опозори. И това той правеше непрекъснато, ето защо Винсънт бе обладан от мисълта, че Чарли трябва да бъде убит.

Позвъни на Каско Вагоне, consigliere на семейство Бока в центъра на Ню Йорк.

— Здравей, Каско! Винсънт е. Как я карате?

— Здравсти, Винсънт.

— Днес идвам в Ню Йорк. Има нещо, за което трябва да поговорим.

— Къде да се видим?

— Какво ще кажеш да хапнем заедно?

— Дадено. При „Павоне Азуро“^[1]. Един часа.

Каско беше стар приятел. Може би шест години по-възрастен от Винсънт. Бяха се заклели през една и съща година, 1935. По време на обяда си разказваха стари спомени, припомняйки си подробностите за хората и делата, които мислеха, че вече сигурно са забравили. Когато си пиеха кафето, Винсънт сподели, че четири от неговите момчета са ограбили магазин за кожени изделия на територията на семейство Бока и поиска разрешение да дели плячката.

— Ами, щом казваш. Това е наша територия, Винсънт. Така че би трябвало да постъпим както обикновено.

— Разбира се. Дадено. Лично ще се разпоредя.

След като уточниха подробностите за разпределянето на плячката от обира, Винсънт заяви:

— Искам да се свържа с най-добрия наемен убиец. Дай ми телефонния му номер.

— Анджело Партана им има телефоните.

— Зная — каза Винсънт.

— Добре, ако искаш най-добрия, ще струва пари.

— Колко?

— Около седемдесет и пет хиляди долара.

— Трябва ми номера, Каско.

— Имаш го. Номерът е в Канзас сити. А, и изпълнителят е жена.

Вагоне го надраска от вътрешната страна на кибрита.

— Жена, но тя е най-добрата.

Винсънт влезе в една телефонна кабина в хотел „Рузвелт“, на сред града, и набра номера в Канзас сити. Автоматичното реле прехвърли повикването на апарата в Бевърли Хилз. Чу се глас: „Това е телефонен секретар. Моля оставете вашето съобщение след като чуете сигнала.“ Сигналът се чу и Винсънт каза: „Елате на среща, ъ-ъ, в малкия парк, Парк Пейлей, на Петдесет и пета улица от Пето авеню в Ню Йорк. Пълен хонорар. До себе си на пейката ще имам, ъ-ъ, един брой «Попюлър Меканикс»^[2], така че ще ме разпознаете. Вторник, девет и двайсет сутринта на първи септември.“ Той затвори.

Винсънт отиде в Парк Пейлей в 9:05 часа, за да бъде сигурен, че ще намери пейка. Всички бяха свободни. Айрин влезе в парка в девет и петнадесет. Поколеба се само за миг, когато видя кой беше клиентът, след това си спомни, че Винсънт никога не беше я виждал, така че не можеше да я разпознае като съпруга на Чарли.

Тя отиде направо до пейката и седна.

— Някой да е чувал за „Народен занаятчия“? — попита тя учтиво.

— Ти ли си наемникът? — попита Винсънт.

— Да.

— Добре. Колко?

— Зависи. Някои са лесни, други са трудни. На кого искаш да видя сметката?

— Едно приятелче от Бруклин, на име Чарли Партана. Познаваш ли го?

Айрин го погледна с насмешка, повдигайки вежди.

— Това може да се окаже много рискован удар — каза тя и не си губи времето да мисли за Чарли. Това беше бизнес. Първо цената, а след това щеше да разсъждава.

— Колко?

— Чарли Партана е твърде опитен — отвърна Айрин. — И е опасен. Петдесет на петдесет е възможно да ме пречука той, преди аз да свърша тази работа.

— Колко?

— Не мога да поема риска за по-малко от сто хиляди.

— Шегувате се, мадам. Искам да кажа, това е невероятна сума.

— Ако можете да си наемете някой за по-малко, платете по-малко.

— Казаха ми седемдесет и пет бона.

— Ти ми спомена Чарли Партана.

— О-о, по дяволите! — извика Винсънт. — Давам деветдесет.

— Не забравяй, че аз съм на мушката. И никой не може да ми помогне, освен аз самата. Затова трябва да бъдат сто хиляди.

— Добре.

— Кога?

— Веднага.

— Необходимо ми е време да го отработя, да наблюдавам човека, да открия най-подходящото място. А може би изобщо не трябва да го убивам. Ако ми се стори, че не е редно — няма да го направя.

— Кога ще решиш?

— Каж ми къде мога да те потърся. Ще ти позвъня до две седмици.

— Слушай, това не ме устройва. Ти прие съобщението. Дойде в Ню Йорк, защото знаеш каква ти е работата. Може би това е нищо. — Той извади един плик от вътрешния джоб на смачканото си тъмно сако и го хвърли в скута ѝ. — Ето петдесет хиляди долара. Първата вноска. Да не сме ученичета, че да играем на „може би“? Предполага се, че ти си най-добрата в занаята.

Айрин взе плика и повдигна незалепения край. Погледна петдесетте хиляди долара в банкноти. Бяха ползвани дълго. Тя ги извади и размаха.

— Кога е следващото плащане? — попита тя.

— Като свършиш работа.

— Добре. След две седмици, ако искаш. Впрочем, точно сега той ту е в града, ту го няма.

Винсънт извади една картичка. На нея някой беше написал двата адреса на Чарли — вкъщи на крайбрежието, а под него — на Пералнята в хотел „Св. Габрионе“. Тя обърна картичката. Беше цветна снимка от плажа на Кони Айлънд. Имаше толкова много хора, че не можеше да се види дори пясъкът.

— Горният адрес е домашният. А този долу — служебният. Това ще ти помогне при планирането на удара.

Айрин пъхна плика в чантата, казвайки си, че ще преброи парите по-късно.

— На следващото плащане — рече тя, — ми дай половината в стодоларови банкноти.

— За бога, ще ми е нужен цял куфар.

„Каквито и да бъдат, петдесет хиляди долара са си петдесет хиляди“ — каза си тя. Дълбоко в себе си помисли, че преди да направи удара, ще види сметката на тоя селяндур и всичко ще бъде наред, защото вече има петдесет хиляди в аванс.

Като че ли чу гласа на Чарли. Привидя ѝ се как се храни, усети го до себе си, сякаш се любеше с него. Никой не можеше да има такива спомени срещу петдесет хиляди долара.

Айрин обядва сама в „Шрафт“ и обмисли цялото предложение. Плюсът беше многото пари. От вчерашното отвличане на Филарджи тя също щеше да спечели много пари. Тази година беше спечелила повече, отколкото президентът на Съединените щати. Минусът — не си струваше да убива Чарли нито за тия пари, нито за каквато и да е друга сума, защото той беше незаменим. Искаше ѝ се така да завърти нещата, че да ѝ предложат сто хиляди долара да закопае Винсът Прици, но по никакъв начин не можеше да убие Чарли. Е, по дяволите, ще върне по пощата депозита и ще се прости със стоте хиляди. Може би, след като Винсът си е наумил да очисти Чарли, тя би могла да убие Винсът. Но винаги съществуваше възможност на някой друг да му хрумне да убие Винсът и ако замислеха това, имаше шанс да ѝ предложат на нея да свърши работата и може би да си спечели отново стоте хиляди.

Яде салатата от пиле и размишлява върху любовта. Как е възможно някой да струва повече от сто хиляди долара, мислеше си тя. Какво можеше да си купи с Чарли? Той беше разкошен. Тя тръгна по пътя на разкоша от първия ден, когато това ѝ се удаде. Купуваше си луксозни предмети. Не се беше отказала и сега от огромната бала пари само заради привилегията да ги има. Заради разкоша да бъде с Чарли, тя плащаше с тялото си всяка нощ. Беше страотно, такова нещо никога не беше изпитвала. Помисли, че това беше част от любовта, получена срещу тази цена. И я плати, когато изработи онази история. Плати, като напусна Калифорния, за да живее в Бруклин; плати, лишавайки се от своето Гози, така че луксът да има Чарли беше изцяло платен. Стоте

хиляди долара бяха нещо друго. Божичко! Сети се за майка си, просната в един ъгъл на онзи вонящ склад в Чикаго, след като баща ѝ беше впивал зъби в нея, а тя Айрин, се беше чудила какво, по дяволите, е любовта, след като майка ѝ можеше да се примирява с животно като баща ѝ в продължение на години. Можеше ли да се откаже от сто хиляди долара, защото любовта донякъде беше впила зъби и в нея.

[1] Синият паун (итал.) — Бел.ред. ↑

[2] „Народен занаятчия“ — вестник — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На другия ден след срещата на Айрин с Винсънт в Манхатън Мейроуз ѝ се обади по телефона и съобщи, че Корадо Прици желае да я види в пет следобед. Беше два часът. Айрин чистеше с прахосмукачката и искаше да изпере сенника, защото сутринта Чарли беше казал, че не е пран вече цял месец. Айрин обаче знаеше, че не може да не отиде, и попита как да стигне до мястото на срещата. Мейроуз ѝ предложи да я вземе с колата. Тя отговори, че е невъзможно, затова Мейроуз ѝ предложи да вземе такси до хотел „Пийк“ на Възвишенията и така те биха могли да се срещнат във фойето в пет без петнадесет.

В четири часа Айрин се обади на Чарли и му каза къде отива.

— Защо, по дяволите? — извика Чарли. — Не разбирам.

— Вероятно за да ми каже добре дошла в семейството — рече Айрин.

Качи се в таксито изплашена, че Винсънт Прици може да е при баща си. Беше го виждала само два пъти в живота си — веднъж на сцената по време на сватбеното празненство на Тереза Прици и веднъж в Пелей парк, но те бяха достатъчно за нея, защото тя можеше да си има неприятности, ако той я зърнеше отново до някого, който би могъл да му обясни коя е тя.

Когато стигна в хотела, Мейроуз вече я чакаше: красива и безгрижна. Беше най-приятелски настроеното момиче, което Айрин познаваше. Вървяха нагоре по хълма към къщата на Сестеро, бърбейки си за Чарли. Когато стигнаха до вратата, Мейроуз ѝ заяви, че тя е дотук и че ще я чака в хотела, за да я закара вкъщи. Айрин ѝ благодари и обясни, че ще телефонира на Чарли след посещението при дон Корадо, защото ще отидат да вечерят в Ню Йорк.

Въоръжената охрана я предаде на Амалия, а тя я отведе на горния етаж във всекидневната на дон Корадо. Възрастният мъж се зарадва, като я видя. Той помоли Амалия да сложи стола ѝ близо до

него, за да може да ѝ държи ръката, докато разговарят. След като подпъкна одеялото на дон Корадо, Амалия излезе.

— Ти си хубава жена — каза дон Корадо. — Как ни изненада с този неочакван брак с Чарли.

— Като че ли стана точно навреме — отговори весело Айрин. — Бяхме пленени един от друг.

Той я потупа по ръката.

— Разбирам — отвърна той. — И аз някога бях млад. Но женитбата ме разтревожи.

— Защо?

— Знаеш как могат да повлияят някои неща на доверието, скъпо дете.

Той говореше на английски бавно, добре и внимателно, с подчертан акцент, но се изразяваше правилно.

— Хората от заведението на мотела на Престо Челионе в Невада видяха твои снимки и ни казаха, че ти си убила Луис Пало.

Той здраво стискаше ръката ѝ, гледайки я право в очите. Усмихна ѝ се.

Тя мълчеше. Като на удавник, през главата ѝ минаха картини и случки от нейния живот. Ужасена, тя стисна силно ръката на стария човек и впери поглед в него.

— При нормални обстоятелства — говореше той благо — трябваше да те предам на хората на Винсънт, защото такива неща се наказват и този, който краде, си плаща.

Тя не можеше да контролира тялото и ръцете си, които трепереха. Не можеше да отдели погледа си от студените му, малки очички.

— Но сега ти си съпруга на моя кръщелник — син на най-стария ми приятел, ето защо сред тишината на тази стая аз потърсих състраданието у себе си, за да мога да бъде снизходителен към теб.

— Какво да направя? Само ми кажете какво мога да направя? — попита Айрин.

— У теб е другата половина от парите, които Чарли ни върна — рече той сухо.

Въпреки цялото си благоразумие, Айрин кимна с глава.

— Заедно ли направихте това с Чарли?

— Не. Той ми повярва, когато му казах, че това беше номер на Маркси. Дори не знаеше, че бях в играта с Маркси и Луис. Няма и представа, че аз убих Луис и взех всичките пари от него и че Маркси въобще не ги е видял. Той помисли, че сама съм го завела до мястото, където Маркси си държеше парите, каза ми, че ме подозира, призна ми го в деня, когато ме помоли да се омъжа за него. Каза, че чувства, че съм участвувала в целия номер, но след това реши, че не съм, че не бих могла да бъда, иначе няма да може да се ожени за мен.

Знаеше, че говорейки всичко това, защитава живота на Чарли, защото, по един или друг начин, нейният вече беше решен. Чувстваше как се изпотпява под мишниците и по бедрата.

— Чарли е добър човек. Чарли е честен — въздъхна дон Корадо. — И така, детето ми, до пет дни трябва да донесеш триста и шейсет хиляди долара, които да сложиш в ръцете ми заедно с петдесет процента глоба за това, което си ни направила. Ще ти стигнат ли пет дни? — попита той загрижено.

— Да, о, да.

Искаше ѝ се да изкрещи от облекчение.

Пет дни. Петстотин и четиридесет хиляди долара.

Тя се срещна с Чарли в хотел „Пийк“ в шест часа и заедно тръгнаха с колата към Манхатън, за да вечерят.

— Чарли, хайде да сменим италианската кухня тази вечер.

— Дадено. Но къде има добър полски ресторант?

— Утре сутринта трябва да отида в Лос Анджелийс.

— Защо?

— Трябва да уредя освобождаването на офиса, а има и неща, които искам да изпратя за апартамента ни тук. Ще се върна в петък вечерта.

— И без друго утре ще бъда целия ден на Острова с Филарджи.

— Как е той?

— Страда. Какво искаше дон Корадо?

— Ами, да ми каже добре дошла в семейството, нещо такова.

— Това е страхотно. Не мога да повярвам. Това е висока чест да бъдеш приветствана в семейството на fratellanza-та и то от главата на цялата фамилия. Имам предвид особено за жена, която не е сицилианка.

— Прици са наистина сплотени, нали?

— Какво имаш предвид?

— Ами, начинът, по който скроиха номера на Филарджи.

Той беше изненадан.

— Бейби, такава ни е работата. Прици са най-добрите в страната, защото пипат здраво. Хората не забравят с кого си имат работа.

— Господи, все си спомням за оная жена, която сгреши етажа. Ей, богу, наистина нямаше късмет.

— Айрин, хайде! Тя беше свидетел.

— Какъв късмет! Натиснала е погрешно бутона и умря.

— Къде ще вечеряме?

— Не съм много гладна.

— Искаш ли да отидем преди това на кино. Можем да вечеряме после, тъкмо ще огладнееш.

— Кино ли?

— В някой от салоните на Трето авеню — предложи Айрин. — Но дори и по-късно, мисля че няма да огладнея.

Чарли я закара на летището в 8:30 следващата сутрин. Преди да тръгнат, той попълни един откраднат билет — отиване и връщане, първа класа, който беше задигнал от офиса на Ед Прици. Успяха само да си купят вестници преди да съобщят да полета и тя замина.

След като самолетът излетя, Айрин отвори първия вестник.

Обърна на една статия на страница втора:

ВСЕ ОЩЕ НИКАКВИ СЛЕДИ ЗА УБИЙСТВОТО НА СЪПРУГАТА НА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАПИТАН

Имаше снимка на тялото на жената, грижливо поставено на полицейската носилка. До нея в малко квадратче, беше снимката на офицер от полицията.

„Полицията съобщава, че все още няма никакви следи за убийството на Виктория Калхейн, съпруга на капитан Мартин Б. Калхейн, директор на сектора за организираната престъпност от полицейския отдел в Ню

Йорк. Мисис Калхейн е била намерена мъртва в луксозен апартамент на четиридесет и първия етаж на хотел «Вангард» в Ню Йорк в понеделник вечерта от наемателката. Тялото на Мисис Калхейн е било проснато върху тялото на Юджийн Гормли, четиридесет и шест годишен частен детектив и професионален бодигард.

В коридора, до апартамента, където е било извършено убийството, полицията намерила гумена кукла, повита в бебешки пелени, но до този момент не може да даде обяснение за случая.

Мисис Елиът Шенкър, наемателката на апартамента, където е станало убийството, заяви: «Беше ужасно. И двамата бяха застреляни в лицето.» Мисис Шенкър се върнала от сутрешно представление на пиеса в Бродуей и намерила труповете.

Капитан Калхейн отишъл незабавно на местопрестъплението. Каза, че жена му отишла в хотела, за да присъствува на благотворителната томбола в панорамната градина, намираща се на четиридесет и третия етаж.“

Айрин остави вестника. Глупавата кучка е отивала на четиридесет и третия етаж, защо е натиснала бутона за четиридесет и първия? Свещена глупост! Облегна се и затвори очи. Тя не само беше пречукала жената на ченге, но това ченге се занимаваше с престъпниците. Този път наистина щеше да се разчуе. Взе отново вестника, защото нещо в написаното не беше наред, но не можеше да разбере какво точно. Тогава ѝ просветна. Там нямаше нищо за Филарджи. Един голям банкер беше отвлечен, а и след три дни все още никой не знаеше нищо!

Прииска ѝ се да смени самолета в Лос Анджелийс и да замине направо за Хонконг.

Когато Чарли отиде в офиса, намери бележка да се обади на Амалия Сестеро.

— Амалия, здравей!

— Той иска да дойдеш и да обядваш с него днес, Чарли.

— Разбира се. Чудесно.

Чарли усещаше, че няма да бъде чудесно. След толкова години неочаквано започна да се среща с дон Корадо твърде често.

След всяка среща нещата се влошаваха.

— Той обича да обядва късно. В два часа, нали?

— Разбира се, чудесно. Много добре, Амалия.

Айрин взе такси от летището в Лос Анджелийс до хотел „Бевърли Уилшър“. От там тя отиде пеша до офиса си и провери телефонните секретари. Нямахме никакви обаждания. Приблужи се до прозорците и дръпна завесите. Беше блестящ слънчев ден и тя се запита как може да се живее в Бруклин, в една дупка с две стаи, когато разполагаха с такава разкошна къща като нейната, сред такава чистота и толкова слънце. В един прекрасен ден беше открила, по дяволите, какво е любовта и когато я откри, на любовта на момчето тя отвърна с любов. Никога не беше изпадала в такава беда. Най-големият бандит в страната посягаше на парите ѝ. Полицейският отдел в Ню Йорк я търсеше, като че ли беше бубонна чума. Нямахме да ѝ бъде лесно да отговаря, ако я хванат, нито пък адвокатите на Прици биха могли да я измъкнат. И всичко това заради някаква мръсотия, наречена любов. Тя беше зарязала приятна, лека работа, великолепна къща в най-хубавия климат на света, заради тази любовна глупост. Искаше ѝ се Маркси да се върне. Той беше бита карта и безполезен, но с него живя в безопасност седемнайсет години. Те успяха, а сега трябваше да извади петстотин и четиридесет хиляди долара от нейните собствени пари и да захвърли договор за сто хиляди. Всъщност да ги връчи на един от най-богатите хора в страната. И защо? Защото той иска така и защото ще я унищожи, ако тя не го стори. Законът искаше да я изиграе. Лошите приятели искаха да я изиграят. Господи, шестстотин и четиридесет хиляди долара!

Извади едно куфарче от килера. Струваше ѝ близо хиляда долара, на дребно. Беше красива вещ, приятна за докосване. Излезе с него от офиса и отиде в банката на булевард „Уилшър“.

Дадоха ѝ самостоятелна кабина в сводеста стая и ѝ донесоха касетките. Това беше целият ѝ живот, нейният труд. Това беше кръвта ѝ, смесена с галони студена пот. Мислеше, че няма да издържи.

Спомни си бельото на мъжете, с които лягаше, когато проституираше в Чикаго, преди да срещне Маркси. Спомни си пъпките по слабините им, грубите косми по гърбовете им, дъха им. Прилоша ѝ. Спомни си как се опитваше да се стопли през първите четиринадесет зими от своя живот, докато баща ѝ пухтеше като локомотив, а майка ѝ хълцаше, после пиеше и пак хълцаше, и пак пиеше. Трябваше да даде на този старик петстотин и четиридесет хиляди! Повече от половин милион долара! Хората, които плащаха данъци, трябваше да работят осемнадесет години и да печелят по 127 хиляди годишно, за да съберат тези петстотин и четиридесет хиляди. Захлупи лицето си с ръце и заплака горчиво. Защо, по дяволите, въобще беше срещнала Чарли. Ако си беше вървяла по начертания път, тя и Маркси сега щяха да са в Сингапур или някъде другаде — на Южния остров в Нова Зеландия, където крадяха само овце, а те не бяха интересни за бандата. Сега тя и Маркси можеха да бъдат в някоя клиника в Швейцария, подлагайки на операция лицата и пръстите си. Можеха да имат нови документи и да отидат навсякъде, но тя трябваше да попадне на Чарли и на цялата любовна глупост.

Знаеше, че като изпразни всичките касетки на масата, може незабавно да тръгне за летището. Да прелети полюса до Цюрих и там да направи връзката. След десет дни с ново лице и отпечатъци, нови документи тя щеше да бъде в безопасност, а парите ѝ щяха да бъдат у нея.

Но без Чарли. Дори и за петстотин и четиридесет хиляди долара тя не мислеше, че може да мине без Чарли.

След като напусна офиса си, Чарли отиде в Бентууд. Водопроводчика беше на смяна, четеше някакво порнографско списание, а наоколо цареше хаос.

— Момчета, вие животни ли сте? — попита Чарли възмутен, минавайки през кухнята, затрупана с чинии ѝ отпадъци, към всекидневната. Навсякъде се въргаляха чинии с огризки от сандвичи и мръсни чаши от бира. — Какво искате? Да ви цапардосам по главите ли? Това не е само детинско, но и вредно за здравето.

— Чарли, какво става?

— Добре, де. Къде е прахосмукачката? Къде е кофата за боклук?

— Знам ли?

Чарли хвана Мелвини за яката и го събори върху канапето.

— Ти ще изчистиш всичко тук, чуваш ли? Къде, по дяволите, е Дом? Доведи го тук.

Той ритна Мелвини.

— И не ми разправяй твоите глупости, как ще ме натикаш в гадния кенеф, защото там ще отидете ти и Дом, ако след един час не е почистено.

Дон се появи на стълбите.

— Хей, какво, по дяволите, става тук? — кресна той — Опитвах се да поспя.

— Сапунената фея те иска тук — каза Водопроводчика.

— Слез тук, долу, простако — изръмжа Чарли.

Дом забърза по стълбите.

— Хайде, изчисти цялата мръсотия наоколо — той бутна Водопроводчика по рамото, — после пусни тази прахосмукачка, където намериш килими или завеси. Ти, ти, малък негоднико, иди и измий чиниите. Когато свършите, изтъркайте пода. Чувате ли ме? Действайте!

Двамата се втурнаха да работят. Чарли слезе по стълбата в мазето, където държача Филарджи. Използува два различни ключа за двете брави. Филарджи пишеше писмо.

— Как е? — попита Чарли.

— Хората са внимателни. Храната е добра — рече Филарджи.

— Изглеждаш добре.

— Доста добре. Все мисля за жената, когато понечи да излезе от асансьора. Може би ще ми мине. Сънувам кошмари — тази страшна жена, която дойде да ме отвлече. Не мога да прогоня образа ѝ от съзнанието си. Тя дори не трепна, когато застреля беззащитна жена в лицето.

— Убитата бе ужасна тъпачка — отвърна Чарли, — натиснала е погрешно бутона.

— Какво ще стане с мен?

— Изгледите за теб са добри, мистър Филарджи. В понеделник банката ще извърши операцията за откупа. Знаеш, че банката е застрахована. Плащат откупа и ние те пускаме. Това е цялата работа.

— Кога?

— Може би след две-три седмици.

— Наистина ли ще ме пуснете да си отида?

Чарли кимна сериозно с глава, мислейки за онова, което дон Корадо кроеше на този беден кучи син.

— Не се ли безпокоите, че мога да ви разпозная, вас, жената и двамата горе?

— Виж какво, мистър Филарджи, ти беше там, когато убихме твоя бодигард и жената. Ние ще те пуснем. Но, ако се намесиш в мърсотията и съобщиш на полицията, че можеш да ни разпознаеш, ще умреш. Където и да отидеш, ще те ликвидираме. Няма друг изход. Искаш ли да ти донеса нещо от Ню Йорк?

— Ами, имам един малък списък от книги. Ако можете да ми осигурите, бих искал да имам и телевизор.

— Разбира се, защо не?

Чарли отиде да търси Поп, за да говори с него и да му каже, че дон Корадо го вика, но Поп беше на среща със закуска с двама баскетболни тренъори. Чарли се качи в пикапа и отиде до ъгъла. Там нямаше никой. Мисис Латучи се усмихваше широко.

— Кафе? Заведението черпи — предложи тя. — Знаеш ли колко платиха за лейди Керът? Дванайсет на един. Бях заложила десет по три различни начина. Господи, беше страхотно. Какво ще кажеш за днешните надбягвания, Чарли?

— Днес няма нищо — рече Чарли. — Обзалагам се, че в цялата страна няма нито едно надбягване.

— Кой смяташ, че ще вземе приза?

— Още е рано. След две седмици ще ти кажа.

Влезе Фил Витимидzare. Поръча си един „Датски“ и отиде към машината за пинбол.

— Хей, Чарли — обърна се той, — какво става с Водопроводчика? Не го виждам напоследък.

— Представи си, бие ме — рече Чарли.

— Не дойде на службата в неделя — каза Витимидzare. — Отец Донигър ме попита за него.

— Ще дойде — отвърна Чарли, — знаеш какъв е Водопроводчика.

Излезе от закусвалнята. Отиде в едно от централните бруклински кина. Трябваше да убие два часа. Даваха някакъв военен филм. Седна в ложите. След около двацет минути един крадец се промъкна до него. После сложи ръка върху бедрото на Чарли, а Чарли я натисна през коляното си и я счупи. Смени мястото си в другия край на салона. „В какъв скапан свят живеем, — мислеше си той, — щом могат да те закачат разни дегенерати даже в Бруклинското кино.“

Отиде с колата на Бруклинските височини. Паркира на забранено място до ъгъла на къщата на Сестеро и натисна звънеца на Корадо Прици.

Дон Корадо беше известен на Източния бряг като най-големия лакомник в братството. Той пиеше по една малка чашка зехтин за закуска и още една за вечеря. Ядеше само веднъж на ден, но заради количеството храна, която той без никакви усилия натъпкваше в крехкото си тяло, със стомах колкото шапката на кукла и черва не по-дълги от въженце за скачане, човек оставаше с впечатлението, че присъства на изкуството на голям илюзионист. Никога не канеше повече от един гост на обяд и никога повече от един път в месеца. Защото не можеше да понася да дели с някого дори и малка част от храната на масата си.

Той поздрави грубо и разсеяно Чарли, защото мислите му бяха ангажирани изцяло с предстоящото ядене. После го заведе до масата.

Започнаха обяда с чаша сицилианско вино — Мамертино — полусладко, много силно, златисто на цвят, със силен аромат.

— Чарли, как така убихте жената на ченгето?

— Падрино! Никога не си си представял такова нещо. Курвата натиснала грешен бутон в асансьора. Вратата се отваря точно в момента, когато вторият човек застрелва бодигарда. Жената просто стои там. Тя вижда всички ни. Налагаше се да изчезне.

— Предполагам, че е станало нещо такова. Но Ед казва, че това причинило истинска буря. Отделът е побеснял, че са пречукали жената.

— Как така? Защо?

— Чарли, ти не ме чу. Това не е просто жена на ченге, а жената на капитана, който ръководи поделението за борба с организираната престъпност и когато накрая разберат, че Филарджи е отвлечен, ще

организируют акция срещу бандите и господ знае каква пара ще се вдигне.

Сервираха супата, беше *Le virtue*^[1] — в нея имаше свински кренвирши, топчета месо, спанак, зеленчуци и фиде. Въпреки че още от детството си Чарли беше чувал за обедите на Дон Корадо, погрешно взе гигантската порция супа за великан за основното ястие, но скоро се усети. Дон Корадо погълна четири купи, както бетонобъркачката поглъща цимента. Поливаше всяка от купите с чаша червено вино — Корво ди Костелдача, сухо и приятно, докато Амалия им донесе навити на спирали макарони от Аbruци, *ricci di donna*^[2], върху които беше изсипала задушени раци с домати, чесън и хапки препържен хляб, силно подправени. Чарли бързо я стрелна с очи, когато се приближи да му сервира, след като беше обслужила Дона. Тя сведе очи, кимна леко и му даде само по лъжица от всичко, което имаше на подноса. Дон Корадо не забеляза това. Той изяде две големи порции преди да проговори отново.

— Амалия, скъпа моя — рече той, — днес имам ищах за спагетите. Може би ни очаква ранна зима. Има ли някакъв начин да ни приготвиш и други спагети? Би ли направила?

— Приготвила съм *panzerotti*^[3], татко.

— Не си ги спомням. Какво е това?

— Ти ги обичаш. Пържени *sappiddi d'Angilu*^[4], гарнирани с *cannaruozzoli*^[5] и с *mozzarella*^[6], шунка, яйца, домати, лук и аншоа.

— Звучи толкова хубаво! — изпя дребният старец, пляскайки с ръце. — От Бари е, родното място на Урбан Шести.

Изведнъж Чарли се почувства отпуснат от хубавите аромати, великолепната храна, от всичко, което дон Корадо погълна, и от удоволствието, доставяно от всяка хапка. Почувства се в безопасност. Той вече не се страхуваше от гладния, малък човек, чието име или присъствие беше толкова ужасяващо — като чесъна за върколака — през целия живот на Чарли. Това бяха мили картини и звуци от кухнята на майка му, небесния рай. Това беше разкошната кухня на неговото детство и на целия му живот. Той започна да диша спокойно като голям *goloso*^[7], като гаргантюански *ghiottone*^[8], взети заедно, сякаш Светият дух беше седнал на рамото му със салфетка, завързана под брадичката му. Чарли даде знак на Амалия с нетърпеливи очи, натрупа щедро

хлебчета в чинията си и се нахвърли върху тях. Дон Корадо кимна весело, дъвчейки с огромен апетит.

Чарли си представяше как самият той щеше да изглежда на възрастта на дон Корадо, наслаждавайки се на такава храна, докато се изнасят вътрешностите му; всеки италиано-американец, който чуеше легендата за него, щеше да му завижда. Храната беше като парите или властта. Взимаш я, но не позволяваш на друг да вземе от нея. Достатъчен беше само един обяд с дон Корадо, за да разбере това.

Внезапно си помисли, че поради работата му в бизнеса можеше да не доживее толкова дълго, колкото дон Корадо. Всъщност, според статистиката, можеше да не изкара и до края на годината.

Като продължаваше да се храни, той разсъждаваше върху своята тленност. Реши, че когато изпълни договора си с дон Корадо за Филарджи, както искаха от него, и дон Корадо снизходително му връчи неговия дял от откупа, докато старецът е в добро настроение заради седемдесетте милиона, които щеше да спечели, връщайки си банката срещу десет цента на долар, той щеше да сложи край на грубата работа с всичките предимства, предлагани срещу сегашния му рискован живот. Щеше да помоли дон Корадо да му разреши да поеме националния спортен справочник на семейството във Вегас, Маями, Атлантик Сити, Далас, Ню Йорк и Лос Анджелийс, носещ годишен приход от петдесет милиона за Прици, и да получава своя твърд дял от пет милиона годишно, а нека онзи приятел да си чука главата.

Айрин щеше да се гордее с него, че е измислил такава хитрина. Без съмнение сигурно щеше да има още трудности, докато се установят. Никой нямаше да му поднесе всичко това ей така, но всяко семейство имаше своя спортен справочник и това позволяваше развихрянето на американската спортна мания. Това трябваше да се поеме от Чарли Партана, подпомаган от съпругата си, която наистина разбираше от пари. Непрекъснато поднасяната храна, която го беше омаяла, сега го събуди отново. Пристигна следващото ястие.

След panzerotti-то ядоха варена прясна риба тон и баница, наречена pitaripiena^[9], направена от ред извара, ред свинско пържено, ред кашкавал, ред кренвирши и твърдо сварени яйца. Чарли мълчаливо отказа.

— А сега, Чарли — започна дон Корадо, дишайки лекичко, като си наливаше чаша вино „Елоро“, — основното ястие, за което си

направих труда да поръчам тази сутрин, скъпи Чарли, защото ти щеше да бъдеш мой гост за обяд. Това е специалитетът от нашето родно Агридженто — *congilio in agrodolce*^[10], стотвен по знаменитата рецепта на Спина, семейството на скъпата ми съпруга. Такъв сос няма в цяла Италия — сос със сини домати, целина, маслини, *caperi*^[11], бадеми, мед и лимон. Ще се почувстваш като Бог.

Завършиха с различни сладкиши, плодови торти и бонбони „Nipitiddata“, „Nfasciatelle“, „Scursunera“^[12] и сладолед с жасминов аромат.

— Трябва да поговорим за работата — каза дон Корадо на Чарли — или да вземем един истински десерт. Освен ако не искаш да опиташ от знаменитата *cassata*^[13] на Амалия, от двата вида.

— Не, благодаря, падрино. Сладкишите и бонбоните са ми достатъчни за десерт.

— Тогава аз ще опитам сладоледа, Амалия, изстуден, но не замразен, направен така, както само ти можеш — с *micotta*^[14], захаросани плодове и шоколад. И, разбира се, ще прием по чаша „Малвазия“.

След обяда двамата мъже се настаниха в столовете „Морис“ във всекидневната на дон Корадо и се загледаха в настръхналите пера, които се издигаха от шията на града в Долен Манхатън. Пиха кафе и пушиха големи мексикански пури *matturo*^[15], дон Корадо каза:

— Чарли, знаеш, че винаги си бил любимецът ми.

— А ти беше мой настойник, когато ме заклевах Падрино. Страх се да живея достойно за тази чест — отговори Чарли на хубав сицилиански диалект.

— Така е, Чарли. Много добре си спомням. Закле се в абсолютно подчинение и опази клетвата.

— Благодарение на теб, Падрино.

— Чарли, нека ти кажа, че много от успехите на семейството се дължат на тебе. Ти си най-добрият ни ексекютор. По-добър от Винсънт и баща ти. Никога не си провалял договор. Винаги си прибирал и последния долар.

— Исках да се отплатя за доверието ти.

— Все повече ти вярвам. Повече от всякога, а и синът ми Едуардо също ти има доверие.

Лиричното отклонение на Боса се стори странно на Чарли. Защото веднъж не спомена Винсънт. Нали той беше заместник на Винсънт, защо тогава дон Корадо трябва да говори за доверието на Ед в него? Ед Прици винаги беше стоял съвсем настрана. Не бяха имали преки разговори по време на редките срещи и единственият контакт на Чарли с него беше чрез групата на адвокатския колектив по криминалните дела.

— Чарли — проговори Дон Корадо, навеждайки се напред, за да докосне леко коляното му и да подчертае тяхната близост, — Винсънт е болен човек. Кръвното му е много високо, опасно високо. Лекарят му ми довери, че болката от подаграта разстройва ума му, но най-зле са бъбреците му. Това е тайна, запомни това, бъбреците на Винсънт няма да издържат дълго.

— Ами — сви рамене Чарли, — съвременната медицина...

— Ще прехвърлим Винсънт във Вегас. Трите хотела могат да ползват услугите на един общ съветник със съответната власт. Винсънт ще поеме работата. Трябва да утвърдим линия на твърди спортни залагания за цялата страна, без да дразним правосъдието. Работата на казиното е нищо в сравнение със спортния справочник.

— Знам — отговори Чарли. — Господи — помисли си той, — защо винаги загрявам толкова късно?

— Навярно се чудиш защо ти казвам всичко това, Чарли? — попита дон Корадо, усмихвайки се.

— Да.

— Ами ти ще заемеш мястото на Винсънт тук.

Чарли премигна.

— Така е — потвърди дон Корадо, лапвайки синьозелено зърно грозде. — Ти ще ръководиш всичко. Ще бъдеш Босът.

— Аз ли? — учуди се Чарли.

— Ти, аз и баща ти ще се договорим какъв процент ще получаваш. Разбира се, по-малък, докато Винсънт бъде освободен от задълженията си и се установи, но все пак трябва да изкарваш четиридесетте хиляди долара на седмица. Ще притежаваш най-голямата организация в този бизнес — две хиляди и сто души на улицата, работещи за теб. Какво ще кажеш, Чарли?

Чарли помълча няколко секунди, най-малкото за да може да се наслади на мисълта за тези пари и власт, които ще бъдат негови. Но

той знаеше, че няма да бъде тъкмо така. Винсънт беше най-големият син на дон Корадо. Това беше бизнес на Прици. Те заедно ще решат дали Винсънт ще направи невъзможното и ще се откаже от всичко, което има, за да отиде да си убива времето във Вегас заради чифт проклети бъбреци. Ако станеше такова чудо и останалите приемеха, че това е най-добрият вариант, Винсънт щеше да извика Чарли, да му изложи всичко и да му съобщи от колко процента той трябва да се откаже, за да поеме работата. Чарли нямаше да получава всичко, докато Винсънт е жив. А после, когато му дойдеше времето да предава длъжността, той щеше да въведе следващия.

— Нямам думи, падрино — каза Чарли на дон Корадо. — Не съм сънувал такава чест и привилегия. Как мога да изразя благодарността си? Как мога да ти се отблагодаря?

Малките очички на дон Корадо се изпълниха със сълзи. Извади снежнобяла кърпа и избърса дълбоко хлътналите си очи.

— За мен този ден е още по-голям, отколкото за тебе, Чарли — отвърна той с треперещ глас. — Възможността да усетиш как синът на моя най-стар и скъп приятел в света поема задълженията на собствения ми син, ме изпълва с радост и вълнение.

— Кога ще стане всичко това, падрино?

Чарли имаше мрачни предчувствия. Кражбата на Айрин във Вегас запълваше мислите му. Дон Корадо никога не можеше да прости и да забрави за каквато и да е сума, загубена чрез предателство или кражба, а сега сумата беше голяма, солидна.

— Не Казвай дори на баща си. Нека това остане между нас!

Издигнаха го! Очакваше го! Внезапно чувство на увереност обзе Чарли. Новата работа беше за триста и шестдесет милиона долара. Дон Корадо не би предприел нищо, без да се застрахова солидно по каквото и да е въпрос, без да е обсъдил и огледал всичко от всяка страна със своя съветник Анджело Партана, а той току-що бе споменал, че Поп не трябва да знае.

— Разбирам, падрино.

— Винсънт ще бъде готов да се премести, като приключи работата с Филарджи. Няма да трае дълго. Ще трябва да минат три седмици преди да приберем откупа и ти ще можеш да пуснеш Филарджи на свобода, за да отиде в полицията и неочаквано да се

намери в затвора. В деня когато Филарджи бъде изправен пред съда, Винсът ще се изнесе от Пералнята и ти ще се нанесеш.

- [1] Добродетелите — вид супа (ит.) — Бел.ред. ↑
- [2] „Женски къдрици“ — вид макарони (ит.) — Бел.ред. ↑
- [3] Препечени хлебчета — сиц. диалект — Бел.ред. ↑
- [4] Вид миди — Бел.ред. ↑
- [5] Вид макарони — Бел.ред. ↑
- [6] Вид сирене (ит.) — Бел.ред. ↑
- [7] Лакомник (ит.) — Бел.ред. ↑
- [8] Чревоугодник (ит.) — Бел.ред. ↑
- [9] Баница с пълнка, пълнена пита (ит.) — Бел.ред. ↑
- [10] Заешко задушено (ит.) — Бел.ред. ↑
- [11] Пъпки от средиземноморски храст, използвани като подправка (ит.) — Бел.прев. ↑
- [12] „Nipitiddata“, „Nfasciatelle“, „Scursunera“ — Сицилиански сладкиши — Бел.ред. ↑
- [13] Плодов сладолед (ит.) — Бел.ред. ↑
- [14] Извара (ит.) — Бел.ред. ↑
- [15] Отлежал, узрял (исп.) — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Лейтенант Хенли позвъни на Анджело Партана по телефона. Той беше представител на бюрото на главния инспектор и искаше бърза среща с него.

— Разбира се, Дейви — съгласи се Анджело. — Където кажеш.

Определиха си среща на следващия ден на обичайното място — „У Ханс“, един ирландски ресторант близо до Проспект Парк. Когато Анджело отиде с Чарли като негов придружител, Хенли беше довел един капитан от полицията на име Кийли, от отряда на Полицейския корпус. Кийли беше с един ранг по-старши, но Хенли водеше разговора.

Всички бяха възторжени и сърдечни. Пристигна уискито, но и двамата с Партана го оставиха недокоснато. Поръчаха си солено говеждо със зеле — единственото ястие, предлагано от Ханс. Говореха предимно Хенли и Кийли, най-вече за спорт и национална политика.

След като Анджело ги почерпи с мексикански пури, Хенли пристъпи към въпроса.

— Не знам, момчета, дали сте в течение на нещата — започна Хенли, — но не може да не сте чули за убийството на жената на капитан Калхейн.

— Прочетох — отвърна Анджело. — Наистина, такова нещо трудно може да се пропусне. Ужасно. Изпратихме цветя на погребението. Какво повече?

— Да, това ни разтърси, Анджело. Повярвай ми. Ние го възприемаме така както и вие. Това е семейна загуба, целият отдел го чувства. Всеки един — имам предвид полицаите — редовите и шефовете. Необходимо е да направим нещо. Трябва взаимно да се уважаваме, Анджело.

— С вас сме, Дейви. За всяко нещо. Ако знаеш как да постъпиш, можем да подскажем на другите, за да открием човека, който го е извършил. Искаме да помогнем.

— Разбира се, че търсим помощта на всички. И ще я оценим, защото сме уверени, че вие разбирате притеснението ни. Но това не е всичко. Дошъл съм, за да предупредя теб и Прици, както и другите в този град, че всички дейности трябва да се замразят, докато не заловим убиеца на Вики Калхейн.

— Как си представяте това, Дейви?

— Налага се да ви притиснем здравата, Анджели. Например от днес, в продължение на една седмица, половината от местата за залаганията на коне в Бруклин няма да работят и хората ще се държат под строг режим.

— Ще ударим и вас, момчета, с наркотиците — потвърди Кийли. — Сега, конфискуваме ли нещо, няма да можете да си го върнете. Всеки рекет ще бъде наказван.

В погледа му се четеше отмъщение. Усмихна се изкуствено, казвайки:

— Бизнесът ви ще закъса доста, момчета.

Кийли имаше много силен североирландски акцент. Хенли беше червенокос, имаше белег от куршум на челюстта. Очите и на двамата бяха спокойни. Дължеше се на дългите години добър живот.

— Дейви — добави Анджели, — още като двадесетгодишен имах работа с човека, който заемаше твоята длъжност в бюрото на шефа. През тези години работих и с полицейския корпус, както и с неговите подразделения и с кварталния. Спазвахме само едно правило, и то много просто, и работата си вървеше.

— Знам — отвърна Хенли, — но обстоятелствата променят нещата. Какво можем да направим?

— Ако посегнете на парите ни — заяви Анджели, — оставяте ни сами. Нашите, които работят на улицата, имат договореност, гаранции от вашите. Ние им плащаме, за да работят, а вашите хора им дават разрешително за работа. Всички поделения в районите следват тази практика.

— Постави се на наше място, Анджели. Това е въпрос на чест за нас, както и за вас, за всички хора. Трябва да разберете.

Анджели въздъхна:

— Добре. Колко време ще имаме? Можете ли да ни дадете три дни?

— Слушай, Анджели, нямате нито един ден. Нас ни притискат за резултатите сега. Днес преобърнахме първите банки, утре следват проститутките, залаганията — в събота, и така нататък...

— Обществеността няма да хареса това, Дейви. Ако затворите всички места за комар и спрете наркотиците, лихварството, проститутките — ще изпаднете в много по-сериозна криза, отколкото тази, причинена от бейзболната стачка. Да лишиш големите лъвовете от кокаин е все едно да лишиш работника от хамбургера му — каза Чарли. — Ще се паникьосат и ще си го изкарат на вас.

— За колко време може да свърши всичко това — запита Хенли. — Честно, Чарли?

Чарли сви рамене.

— При съвместна работа между вас и всички фамилии можете да пипнете човека за една седмица.

— Така да бъде — съгласи се Хенли. — Давам една седмица.

— Ще кажа само, че ако продължи повече от една седмица, Дейви, вие, момчета, ще загубите повече отколкото ние. От днес спираме това, което сме ви давали. Човешко е да изпаднеш в зависимост от такива пари, получавани в продължение на изминалите осемдесет, деветдесет години.

Кийли се надвеси над масата. Гласът му беше твърд и суров.

— Разбира се, че ще пострадаме, Анджели. Но ще хванем мръсния негодник, който уби Вики Калхейн.

На път за Пералнята, прекосявайки Проспект Парк с колата на Чарли, те дъвчеха пурите си и мислеха за станалото. Чарли проговори:

— Колко време мислиш, че могат да издържат без подкупи?

— Слушай, мразя да броя колко седмици държаха похлупака над нас и получаваха само заплатите си на ченгета, когато беше убит Арнолд Ротщейн и те трябваше да вземат досиетата му преди реформаторите. Мисля, че сега случаят е по-тежък. Ченгетата си имат свой род omerta^[1]. Те не се различават от нас освен по това, че носят еднакви униформи. Когато онази глупачка е натиснала погрешно бутона на етаж и е била пречукана, за тях всяка от съпругите им е била изправена срещу куршума. Това е тяхната чест, Чарли. Трябва много да се внимава, когато се подиграваш с честта на някого.

— Много ми е познато — рече Чарли. — Този натиск е много опасен.

— Ние имаме нашата чест, Чарли, никога не го забравяй. Ние защитаваме жените си. Ако е необходимо, можеш да убиеш Водопроводчика и Дом, защото освен мен и теб, никой не знае кой пречука жената.

— Водопроводчика и Дом мислят, че аз съм я свършил — каза Чарли. — Но Филарджи знае. И ако бъркам, поправи ме. Никой няма да убие Филарджи, когато става въпрос за седемдесет милиона долара.

— Слушай — рече Анджели, — ние говорим за честта на Корадо Прици. Никой не може да пипне Айрин.

[1] Взаимопомощ, солидарност (между престъпници) ит. — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

В деня след разговора с дон Корадо Чарли все още беше обхванат от страх. Дон Корадо го беше отписал, но се нуждаеше от него, за да се грижи за Филарджи, докато го освободяха.

Чарли благодареше на Бога, че го беше направил изпълнител, а не просто рекетър. Ако се опитаха да го притиснат, те може би щяха да притиснат себе си, защото два дни преди да освободи Филарджи Чарли — може би с малко помощ от Айрин — щеше да унищожи Дон Корадо и Винсънт и Ед Прици.

Беше 3:40 ч. Самолетът на Айрин от Крайбрежието щеше да пристигне в 6:20. Той реши да отиде направо на летището и да я чака. Карайки покрай Белт Паркуей, той си мислеше да отиде до вкъщи, да вземе непопълнените самолетни билети, след това да излети от летище Кенеди за Цюрих, за да си вземе парите, и да продължи до Нова Зеландия, но знаеше, че и той, и Айрин ще трябва да имат повече сили, отколкото просто да избягат. Подвоуми се дали да обърне колата, но много-много не вярваше на програмата на правителството за защита на свидетелите. Ед Прици беше много важен фактор в организирането на голяма кампания за набиране на средства за новия президент и той веднага зае мястото си в нея.

Караше бавно, за да мине времето. Паркира колата на Ла Гуардия и отиде до една будка. Купи си вестник и влезе в кафенето.

ОТВЛЕЧЕН ПРЕЗИДЕНТ НА БАНКА

„Пряка връзка с убийството на Калхейн“ пишеше на първата страница. Камериерката в хотела открила, че Филарджи не е спал в леглото си две нощи поред, а от банката се обадили сутринта на втория ден, за да проверят в апартамента му дали е там. През това време били открити документите на мъртвия бодигард в една еднолична фирма в Лонг Айлънд сити и от бележника му се разбирало, че е бодигард на Филарджи. Това беше в сряда. Ченгетата се бяха опитали да запазят случая в тайна, но в петък Гомски вече се беше погрижил някой да го

подшушне на вестниците. Комбинацията от съпруга на полицейски капитан и президент на банка щеше да държи историята на първите страници на вестниците през останалата част от седмицата и Чарли знаеше, че никакви инструкции за откупа няма да бъдат изпратени в банката, докато силният натиск не спадне и докато вестниците не бъдат готови да придадат на случая друга страхотна окраска.

Трябваше да минат поне още пет дни преди банката да получи искането за откупа. Може би дори повече, защото не хората, а банката и застрахователната компания трябваше да направят крачката. Щяха да минат около три седмици преди да се договорят с ченгетата как да стане плащането. Щеше да има серия от писма до застрахователната компания, уведомяващи ги да изплатят сумата в Сентръл Парк — където зад всеки ъгъл ще има по двама полицаи — докато истинското писмо стигне в банката при Гомски, нареждайки му да уреди изплащането на откупа в Лагос, Хонконг, Аруба, Панама и Сао Паоло. Така че ще има още цял месец, докато му кажат да пусне Филарджи.

До 6:10 ч. Чарли пи бирата си и чете спортната страница. След това тръгна да търси информационно табло, за да види номера на изхода, където щеше да кацне самолетът на Айрин. Отиде нататък, за да чака близо до него.

Самолетът пристигна по-рано. Айрин излезе, като викаше и махаше с ръка. Те се прегърнаха и притиснаха един към друг. Тя каза:

— Изглеждаш отвратително, Чарли. Какво се е случило?

— По-добре да говорим за това в колата.

Той грабна малкия ѝ куфар. Тя се опита да го задържи, но не успя.

— Какво носиш тук? — попита той. — Семейните ни скъпоценности?

Тя се усмихна лекичко.

Тръгнаха с червения очукан шевролет към изхода на паркинга и Айрин попита:

— Какво е станало, Чарли?

— Готова ли си?

— Да.

— Вчера Дон Корrado ме извика да обядваме заедно. Тази Амалия е невероятна готвачка. След като се нахранихме, той ми каза колко болен е Винсънт и че ще го преместят във Вегас, за да ръководи трите

хотела, а аз ще поема работата на Винсънт и ще получавам неговите проценти.

— Чарли! Това е страхотно!

— Да-а?

— Защо не?

— Те ме издигат.

— Защо те издигат?

— Е, не знам. Това има нещо общо с триста и шестдесетте хиляди долара. И Луис Пало. Няма значение откъде, но Дон Корадо сигурно знае за случая.

— Знае. Не можах да измисля как да ти кажа, но той знае.

— Кой ти каза?

— Той. В деня, когато отидохме да вечеряме в града, в деня преди да замина за Лос Анджелийс. Когато ти казах, че ме е викал, за да ме поздрави с „добре дошла“ в семейството.

— Свещена глупост, Айрин. Тогава защо трябва да ме издига? Той знае. Той те е сплашил, ти си моя съпруга и двамата трябва да се справим с това положение.

— О-о-о! Чарли! — Айрин заплака кротко.

— Бейби, аз те обичам. Разбираш ли? Любовта е като храна за мен. Няма да позволя нищо да те нарани. Ти си моя жена.

— Исусе Христе, Чарли. Колко те обичам.

— Слушай, имаме време. Дон Корадо каза, че всичко се блокира, докато ченгетата спипат Филарджи — рече Чарли нетърпеливо. — Той има нужда от някой, за да пази Филарджи, а после ще действат. Имаме три седмици, месец, за да се подготвим. След това ти и аз ще се справим с тях преди да са ни хванали.

Айрин въздъхна дълбоко и бавно се отпусна.

— Чарли — каза тя, — знаеш ли как получавам поръчките си?

— Не.

— Клиентите се обаждат на телефон в Канзас Сити или Южна Калифорния, а след това разговорът се прехвърля на моя телефонен секретар в Лос Анджелийс.

— И това става по телефона?

— Да, да. И така — преди няколко дни получих обаждане, което гласи: пълен хонорар, среща в Пелей Парк на Петдесет и трета в Ню Йорк.

— Парк ли? На Петдесет и трета ли?

— Да. И кой мислиш, че е клиентът?

— Кой?

— Винсънт Прици.

— Какво-о?

— Да, така е.

— Какво, по дяволите? Ако Винсънт иска да пречука някого, то аз го правя.

— Този път не. Това би било самоубийство. Той ми предложи договор за теб.

— Винсънт? За мен?

— Да! За тебе.

— Чакай малко. Винсънт ти дава поръчка за мен? Той наема жена ми, за да ме убие?

— Чарли, за бога! Той не знае, че съм твоя жена. Обадил се е на номера в Канзас Сити. Казва, че струва седемдесет и пет хиляди. Казах му, че ще бъде трудно. На края се договорихме за сто хиляди.

— Това е лудост. Водопроводчика щеше да го свърши без пари. А което и да е от моите момчета щеше да го стори без нищо.

— Миличък! Не се засягай! Той иска специалист. Не ме питай защо.

— Ще ти кажа нещо — рече Чарли. — Той не иска семейството да знае, че сключва договор, за да ме убият. Дон Корадо ме издига, но когато помислят, че вече са ме хванали, той няма да похарчи сто хиляди долара, да са осъществили замисъла си. Има си изпълнители, които пречукват хората срещу нищо. Обаче това е глупаво. Ако Винсънт плаща сто хиляди долара на един специалист да ме очисти, тогава — първо, той трябва да е полудял, искам да кажа, побеснял за нещо, което счита, че съм му направил — и второ, той използва свои собствени пари, не че ги няма, но плащайки сто хиляди долара, него ще го боли повече, отколкото мен, когато ме убива.

— Едно е сигурно — добави сухо Айрин, — ние сме на нож със семейството ти. Какво ще правим? Знаеш ли какво ми каза Луис Поло? Че дори да отидем в Рио или където и да било, ти ще ни намериш, защото никой не може да избяга от тебе. Имат ли Прици друг като теб? Има ли друг, който няма да се откаже да ни търси?

— Какво им липсва? Имат дон Корадо, който не забравя. Те са сицилианци. Дон Корадо ще каже на петима други да помнят и ще ги накара да се закълнат, че ако той умре, те няма да забравят. Те са навсякъде в този скапан свят. Дори да си в ресторант в Уганда, някой педераст ще съобщи на чиновник в италианската легация, който ще предаде в Палермо, а те — на дон Корадо в Ню Йорк и работата е готова — еди-каква си сума за нашите палци. Може би две хиляди души в Африка ще хукнат за палците ни, освен ако не им поискат главата ми. Ако ще бягаме, трябва да изменим лицата си. Трябва да имаме нови отпечатъци и документи. Трябва да станем съвършено нови и въпреки това всяка минута ще мислим, че ни следят.

— Какво ще правим тогава?

Той отби колата в една странична улица и спря до бордюра.

— Ще използваме Филарджи, за да ни измъкне по някакъв начин. Дон Корадо няма да разреши да ни докоснат, докато Филарджи е с нас.

— Мислиш ли, че можем да го изтъргуваме?

— Прици имат нужда от мен. Не знам доколко, но нещата така са се объркали, че и ние имаме нужда от тях.

— Ти не знаеш, Чарли. Въобще не ме попита колко реши да ме глоби за измамата старият глупак.

— Какво имаш предвид?

— Каза ми да избирам — или да те убия, или да извадя петстотин и четиридесет хиляди от моята сметка в банката. Би трябвало да ги дам. Господи! Гледах парите си в един от сейфовете ми в банката и почти щях да се разплача. Колко много работих, за да получа тези пари, наливайки в главите на Маркси и Луис какво и как да направят. Трябваше да се боря за това по всякакъв начин, защото съм жена, следователно те знаят повече.

— Но защо петстотин и четиридесет хиляди? — попита Чарли.

— Прици си иска неговите триста и шейсет хиляди плюс петдесет процента глоба — петстотин и четиридесет от моята кръв. И аз трябва да им ги дам, защото тази банда сицилианци са затъвали до гуша в патологични престъпления в продължение на седем века. Трябвало е да мамят, покваряват, крадат и убиват всеки, който е заставал между тях и парите. Това е селски манталитет, Чарли, не мога да го понеса.

— Айрин, слушай, майната им на Прици.

— Чарли!

Тя беше напълно шокирана, чувайки го да казва това.

— Аз съм твой и ти си моя. Прици не могат винаги да побеждават.

— Но какво ще правим сега?

— Само едно — да говорим с баща ми.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лицето на Анджелио Партана внезапно промени обичайното си любезно изражение, изпълвайки се с гняв, който нарастваше и застрашаваше да избухне като бомба, чийто фитил догаря. Когато Чарли разказа как дон Корrado го издига, а Винсънт готви удар срещу него, Анджелио рязко се изправи, излезе на терасата, затвори вратата и остана там десетина минути, гледайки залива. Когато се върна, беше в нормалното си състояние.

— Няма защо да се горещим — каза той. — Всичко е просто бизнес, с изключение на Винсънт.

— Добре де, какво става с Винсънт? — запита Чарли.

— Откакто дъщеря му се върна, тя го съсипва. Това изостря подаграта му и повишава кръвното му и той те обвинява, че не си се оженил за нея преди десет години.

— За кого да се ожени? — попита Айрин.

— За Мейроуз — отговори й Чарли.

— Мейроуз ли?

— Така мислим. Какво ще правиш сега? — запита Анджелио. — Най-забавното в цялата игра е, че Винсънт се опитва да сключи договор със съпругата на този, когото трябва да убие. Това вече е нещо.

— Какво ще правим? — попита Айрин.

— Ти сама си си виновна. Сега няма мърдане — каза Анджелио. — Убийството на Луис Пало беше много неприятен случай. Той беше един от посветените мъже в нашето семейство и ако си е заслужил да умре, ние трябваше да го убием. Но да откраднеш триста и шейсет хиляди от Прици — той вдигна ръцете си, — никой не може да остане безразличен към това, Айрин.

— Татко, ние с Айрин сме приключили със случая. Знаем всичко. Така че какво ще правим сега?

— Преди всичко, тя трябва да върне триста и шейсетте хиляди, а ако дон Корrado поиска петдесет процента лихва, трябва да даде и нея. Това е като начало.

— Добре. Вече съм го решила за себе си — каза Айрин, — а след това?

— Първо дайте парите. Никъде няма да ходите, докато дон Корадо не ги получи. Той няма да повярва в нищо, докато не му върнете парите. В противен случай не бихме могли да обсъждаме този въпрос. Вие с Чарли ще хвърлите голям дюшеш през следващите няколко дни. Единственият начин да постигнете успех това е да не смесвате двете сделки, за да може той да разбере, че сте сериозни, когато ще преговаряте по сделката, която ще гарантира живота ви.

— Каква сделка? — запита Чарли.

— Ще трябва да му отнемете единственото нещо, което дон Корадо иска. Това е Филарджи. Златният Филарджи, от когото той се нуждае, за да си върне банката за десет цента на долар и да спечели шейсет, а може би и седемдесет милиона долара. Трябва да отвлечете Филарджи отново, този път от Прици. Разбирате ли ме?

Чарли кимна.

— И аз мислех нещо такова.

Анджело погледна Айрин. Тя кимна и тъжно се отдалечи. Отиде до нишата в хола, извади оттам малка пътническа чанта и я остави в краката на Анджело.

— Ето петстотин и четиридесетте хиляди — каза тя. — Дай му ги за малко, но преди да му върнем Филарджи, си ги искам отново.

— Сега да ви разкажа историята на Филарджи — рече Анджело, сядайки на най-близкия стол. — Преди около година дон Корадо и Ед Прици се срещнаха с Филарджи. Те му изложиха плана на Ед как да издоят банката чрез далавери с чужда валута. Дори казаха на Филарджи, че ще взимат само петдесет и пет процента от всичко, което той успее да задигне от банката. Той им отказа. Нарече ги с обидни епитети и се закани, че ако някога отново се мернат при него, ще се погрижи да отидат в затвора. Каза им, че ще запише целия разговор — просто в случай, че решат да изпратят някой да го следи и ако бъде убит, разговорът ще попадне в бюрото на районния съдия. Всеки друг, освен Корадо Прици, щеше да го зареже и да потърси друг негодник. Но Корадо Прици си купи човек от банката — Гомски. Уговори го да върши тази работа само срещу двайсет и пет процента от далаверата — добро спестяване. Корадо ми каза, че по този начин не само баницата става по-дебела, но за Филарджи ще бъде по-зле,

отколкото да бъде убит, защото ще го премахнат като свидетел срещу Прици. Трябва да му дадете парите. В този бизнес няма друг като него.

— Господи, ще ги дам — каза Айрин.

— Какво ще правим с Филарджи? — попита Чарли.

— Първо ще го задържите. Колко души го пазят?

— Двама, но те са мои хора. Ще направят това, което им кажа.

— Мислиш ли, че дон Корадо се доверява на някого? — запита меко Анджелино — Къде си бил досега? В този бизнес използваме подозрителността вместо мозъка си. Винсънт е казал на всеки, свързан с този случай, че той отговаря за изправянето на Филарджи пред съда. Плащат им допълнително, за да се следят взаимно.

— Е, това е много лошо — каза Чарли. — Тогава ще трябва да изчезнат.

— Какво ще правим с Филарджи, когато го вземем и заведем на друго място? — запита Айрин.

— Ще преговаряме — заяви Поп. — Ще изпратите писмо на дон Корадо, че сте отвлекли Филарджи и искате да преговаряте, но само чрез трета, приемлива за вас страна. Корадо ще ме попита кой би трябвало да бъде третата страна и аз ще му кажа, че съм най-подходящ, защото вие няма да се доверите на друг.

— Ще трябва да ти вярваме — каза Айрин.

— Така е — рече усмихвайки й се широко Анджелино. — Точно така. Но това е по-лесно, отколкото цял живот да бягате или да ви пречукат, нали?

Тя го гледаше втренчено. След това се усмихна.

— Така е, да — съгласи се тя.

— Филарджи струва шейсет-седемдесет милиона за Прици плюс целия контрол върху, може би, осемнадесетата по мощ банка в Съединените щати, но ще спечелят, ако имат Филарджи. Най-голямата печалба обаче ще бъде да го тикнат в затвора тук или в Италия до края на живота му, докато си откупят банката от италианците за десет цента на долар. Какво сте вие в сравнение със седемдесет милиона долара? Нищо.

— Така е — отвърна Айрин, — но те са сицилианци — без присъстващите — поначало те са тъпаци, които мислят с онази си работа. Те са взели един — удари друг, най-големите глупаци, които някога са забогатявали, така че какво им пречи да ни откажат?

— Защо да ви откажат — рече Анджело невъзмутимо, разпервайки ръце. — Ако ви откажат, Филарджи ще свидетелства срещу тях. Ти и Чарли ще ги зарежете и ще се опрете на Програмата на правителството за защита на свидетелите и ще свидетелствате срещу тях. Дон Корадо, Еди, Винсънт и всички останали ще бъдат затворени за съучастничество в измама, за убийство, за, о-о, по дяволите, кажи го, не само че никога няма да могат да преживеят условията в затвора, но това ще бъде и краят на фамилията Прици.

Той отиде до прозореца и се загледа в залива.

— Мисля, че мога да накарам ченгетата да упражнят по-голям натиск върху пласьорите, а това ще попречи на Прици да мислят как да ви духнат под опашката.

— Как? — попита Чарли.

— Може би стана по-добре, че Айрин затвори устата на курвата, която натисна погрешния бутон.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След като поправи няколко от баскетболните схеми за залаганията през следващата седмица и подготви доставката на загражденията за националната професионална тенисверига, Анджело се обади на Дейвид Хенли в бюрото на главния инспектор. Той каза, че се обажда Честър Фейнщейн, и Хенли отговори, че ще му се обади веднага. Трябваша му двадесет минути, за да стигне до обществен телефон на улица „Бруум“, който трябваше да има подслушвателно устройство през последните трийсет години, но нямаше.

— Анджело, аз съм.

— Здравей, чудесно, че се обаждаш. Знаеш ли, хайде да те взема на обичайното място в дванайсет, става ли?

— Ще бъда там — каза Хенли и затвори.

Караха бавно из Проспект Парк шестгодишния Форд на Анджело.

— Мисля, че попаднах на някаква следа за убийството на Калхейн. Нищо конкретно. Но, доколкото знам, ако вие, момчета, засилите натиска върху всеки вертеп в петте района, мисля, че някой може да ви посочи убиеца — рече Анджело.

— Господи, не знам, Андж. Едвам кретаме с половината, която взимаме сега. Блокирането на половината дейност ни коства стотици хиляди долара на седмица.

— Това е идея, Дейви. На някои им е писнало да се боричкат и мисля, че биха проговорили пред други. Прици се интересуват само от едно — отделът да получи това, което иска — убиеца — и всички да се върнат към бизнеса, както е било досега.

— Нека да поговоря с момчетата. Сигурно имаш информация, а твоята е винаги добра. Хората ми ще ускорят нещата, ако това помогне да открием мръсника, който застреля тази чудесна жена.

— Това би могло да ускори нещата за всички нас, Дейви.

Четири дни по-късно полицията извърши масови арести във всички контролирани от нея хотели в града, включително в Стейтън Айлънд. Полицията удари и по хазартните заведения. Проститутките бяха изгонени от улиците и масово прибрали от публичните домове, закриляни от подкупите в продължение на трийсет години. Това, което Дюи направи с проституцията през трийсетте години, сега до голяма степен тройно повече правеше полицейският отдел в Ню Йорк с всеки, който носеше много пари на мафията. Отрядите задържаха наркотици на стойност шестнадесет милиона долара на дребно. Те така стегнаха обръча около букмейкърите, улиците и телефоните, че никой не можеше да изчисли загубите. Войната засегна седемнадесет национални спорта, които бяха направили жокеи и тенисисти милионери, десетки хиляди игрища за голф, хокейни площадки, стадиони, цяла армия от шумни представители на пресата и рекламни агенти, чиято зависимост от спорта се изчисляваше на милиарди долари. Тук се включваха пистите за надбягвания, игрищата „Джай Алай“, баскетболните площадки, състезанията по спринт, скокове, подавания, хвърляния, шейнички, хвърляния с различни уреди на определени разстояния, ветроходство, надбягвания с тежкотоварни коне, специални видове борби и допингирани хрътки — всичко това водеше до продажбата на телевизионни апарати за милиарди долари, както и на стотици милиони галони бира. Всяка седмица само залаганията струваха на гражданите повече, отколкото воденето на една война в чужбина. Когато нюйоркската полиция ги закри, това бръкна в джоба на медиите, на производителите на спортно оборудване и климатични инсталации, на собствениците на отбори, на стотиците състезатели по спортове, превърнати в промишленост. Този ход на полицията отклони покровителството и интереса на търговската мрежа в Ню Йорк към тези спортове, защото щом не можеше да се залага, спортовете не съществуваха за хората. Но най-много бяха засегнати обиращите каймака от печалбите на цялата тази хазартна индустрия — полицейският отдел в Ню Йорк, клоновете на мафията и техните синдикати.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Всички отпуски в полицията бяха спрени. Извършени бяха внезапни арести на богати мошеници. Държаха ги по двадесет и четири часа преди да ги регистрират и веднага щом адвокатите им успяваха да ги освободят, ги арестуваха отново. Най-тежък беше ударът върху Прици. Полицията беше направила бързо връзката между Филарджи и семейната банка, продадена на хората на Филарджи. Хенли тайно подшушна на Анджело, че всички телефони на Прици се подслушват. Телефонната връзка с къщата в Брентууд беше прекъсната. Когато трябваше да провеждат някакви разговори, Винсънт и Анджело се обаждаха от различни обществени телефонни кабинети.

Винсънт беше арестуван два пъти. Тримата му сари^[1] и около двеста от подчинените му бяха привиквани непрекъснато.

— Какво става? — попита той един сержант от градската гвардия на име Кейфитц. — От два дни вече трети път съм тук за едно и също нещо.

— Кой уби мисис Калхейн, Винсънт? — попита Кейфитц.

— Коя е тя?

— Жената, която беше убита, когато са отвлели Финли.

— Как мога да зная? Всеки мен пита! Аз нищо не знам.

— Винсънт, ще ти кажа нещо. Само между нас. Чуй, твоето семейство притежава двадесет и пет процента от банката на Финли. Това е. Никой друг няма пряка връзка. Вашите хора са отвлели Финли и по пътя са убили мисис Калхейн.

— Кейфитц, слушай. Какво знам аз за похищението? Луд ли съм? Имам си бизнеса. За какво ми е тази каубойска история?

Не само в Бруклин полицията не се церемонеше с хората. Така грубо се държаха и в Ню Йорк, и в Бронкс. Щом разгромяха някоя трафикантска база или спипваха бойци и изпълнители, те им внушаваха, че някога Прици са продали тяхната банка на Робърт Финли.

След осем дни разпавии семейство Бока свика среща на петте семейства в Ню Йорк в една зала под наем на третия етаж в надеждна банка на Петдесет и първа улица. Присъстваха Босовете и съветниците им. Срещата беше открита от Куарико Бока, който, между другото, контролираше около шейсет и осем процента от проституцията в страната.

— Те не само се будалкат — каза той, — но ни струват и пари и ще продължат да ни натискат, докато не им предадем убиеца на съпругата на ченгето. Ще кажа само едно — ченгетата непрекъснато набиват в главите на моите хора, че приятелчето, отвлечено в деня, в който е пречукана и онази курва, е въртяло голям бизнес със семейство Прици. Между другото, това го знаят всички, включително и Прици. Сега искам срещата да е кратка. Искам да гласуваме Винсънт Прици и съветникът му да излязат и да си поговорят, след това да се върнат тук и да ни кажат какво ще правят. Съгласни ли сте? Които са съгласни, да гласуват.

Той седна.

— Не гласувайте! Все още няма нужда от това — нареди Винсънт, изправяйки се на крака. — Анджели и аз си отиваме вкъщи сега. Няма да излизаме навън, за да се съвещаваме. С кого мислиш, че говориш? Аз съм Винсънт Прици. Когато повечето от хората ти ходеха със скъсани на задника панталони, а ти обираше газостанциите, ние бяхме най-голямата фамилия в страната. Сега, когато някои от вас се научиха да командват курвите и да напиват хората, ние все още можем да ви купим и продадем. Когато ченгетата се развихрят, ние губим повече от всеки от вас. Това не ни харесва и на нас. Но, не сте вие, които ще ни казвате как да си гледаме бизнеса, какъвто и да е той, и аз не бих казал, че това, за което говорите, е част от него. Ние ще решим какво да направим. Ако на някого тук това не му харесва, елате и ни убедете. Няма да слушаме глупости от външни хора за семейните ни работи. Ако искате война, ще я имате. Ако не, измислете нещо поумно. Не учете Прици как да си въртят бизнеса. Имам предвид най-вече теб, нищожна, сводническа измет, синьор Фаталоне — каза той право в очите на Бока.

Той стана. С него се вдигна и Анджели. Те излязоха от залата бавно и спокойно, докато осемте мъже около масата гледаха в пурите си. Пътуваха към Бруклин в малкия Додж на Анджели.

— Да знаеш, че ще измислят нещо — каза Винсънт, пътувайки през тунела Мидтаун. — Кой се нуждае повече от помощ, ние или ченгетата? Ние даваме подкупите, те лапат най-тлъстия кокал, така че ще продължат да спипват момчетата по улиците още няколко седмици. Още колко време? Мислиш ли, че няма да удържат на обещанието си и ще живеят само на заплатите си, след като осемдесет и пет години са получавали подкупи? Всяка монета, която на нас ни струва десет цента, на тях им струва трийсет. Сигурен съм, че сърцето им се къса заради тъпата курва, която сгреши етажа. И така трябва да бъде. Това е семеен въпрос. Но през цялото време си мислят за бизнеса. Те ни преследват, а ние не им плащаме. Те не си получават парите и ги боли. Всички разбират, че трябва да забравят, за да се върнем към работа. Мисля, Анджело, че Бока си беше загубил ума на тази среща. Искане да се изкара герой пред ченгетата, които поддържа. Искане да нарани честта на Прици, за да си върне на всички ченгета, на които пуска в джоба. Забеля за ли, че никой друг не искаше да ни притиска днес, освен Бока? Какво мислиш за това, Анджело?

— Бока много пъти показва, че е малко истеричен — каза Анджело. — Прилича на човек, който е преживял много нещастия. В крайна сметка, по всичко изглежда, че той не разбира това и иска да му се случи още нещо. Ето защо Бока прекарва толкова време във федералните затвори. Собствените му хора не го зачитат и не го обичат.

— Защо някой ще иска да прекарва времето си в пандиза? Хей, погледни този кучи син! Жена! Господи, всеки път, когато видя луд шофьор, се оказва жена. Както и да е. Защо Бокса иска да го пратят в затвора?

— Той има ужасен късмет с жените. Отнася се с тях като с някакви животни — каза Анджело. — Замеря ги със столове в присъствието на други хора. Кара ги понякога да спят на пода. Чупи чинии. Никоя жена не може да понесе такъв живот. И затова правят живота му ад. Жена му, дъщерите му се крият от него. През цялото време го оставят сам. Някой ден някоя от тях ще подпали колата му. Така мислят и неговите хора.

— Може би ние трябва да го направим вместо тях — предложи Винсънт.

— Повярвай ми, Винсънт, той има да пати още много.

— Кой беше вторият от похитителите на Филарджи? — запита Винсънт.

— Само Чарли знае. Ти каза на Чарли да си свърши работата с негови хора. Защо, Винсънт?

— Защо ли? Та за какво беше тази среща днес — затова.

— Винсънт, тук трябва да действваме много внимателно. Отвлечането е федерално престъпление от първа степен. За това слагат на електрическия стол. ФБР се е заело със случая. Ако продължим да се будалкаме и да угаждаме на ченгетата, като им предадем втория човек, ние се насаждаме сами като замесени преди и след отвлечането. Това, което за полицаите от Ню Йорк е дреболия, може да се раздуха във федерален въпрос.

— Така е.

— Чарли знае, Чарли свърши работата. Може би Водопроводчика знае, ако вторият човек е излязъл с тях. И Дон. Но, ако се случи нещо, те ще го отнесат. Ние няма да имаме нищо общо със случая. Ако ченгетата получат втория човек от нас, те ще изтръгнат от него кои са били другите. Другите, освен Чарли, могат също да проговорят. Те биха могли също да ни създадат проблеми. Ето защо най-искрено ти казвам, Винсънт, че единственото нещо, което можем да направим, е да забравим за каквото и да било сътрудничество за разкриването на убийството на съпругата на полицейския капитан.

— Разбирам какво имаш предвид.

Те продължиха мълчаливо през Куинс и навлязоха в Бруклин.

— Мисля за това, какво ще направи баща ми — проговори Винсънт. — Знаеш как той се отнася към честта на фамилията. Какво ли смята той, че ще направи полицията? Жената на един от тях е убита. Те реагираха остро и сега не могат да дадат заден ход. Трябва да се измъкнем. Имам предвид, че Ед може да говори с тях. Може да им обясни защо никой няма да издаде кой е застрелял тъпата курва, тъй като това ще се свърже със случая Филарджи и ще се превърне във федерален проблем. Ед може да им каже, че ще им дадем трупа на убицеца във вид, начин и форма, както те искат — заедно с пълно саморъчно подписано признание в гърлото, когато го получат. Когато върнем Филарджи, той може да го идентифицира. От там ще го поемат телевизията и вестниците. Те ще се разберат какво да кажат; как са водили престрелка с мръсника, убил жената, която натисна погрешния

бутон, как си е признал и се е опитал да избяга, а те са били принудени да го застрелят. С цитати от отдела и всичко, както му е редът. Ще имат това, което им е нужно, и всичко ще тръгне по старому.

— Това би могло да стане. Чисто и изпипано — каза Анджело. — Ще трябва да говоря за това с баща ми и после да извикаме Чарли, за да ни доведе втория човек.

Тази нощ Анджело намери Чарли в Брентууд.

— Чарли, слушай. Най-късно утре до обяд трябва да имаме втория човек. Прибери се довечера и доведи Айрин. Трябва да обмислим всичко.

Анджело затвори телефона.

[1] Шеф, главатар (ит.) — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В края на месец юли бяха разпратени осемстотин двадесет и шест луксозни покани за банкета в чест на Винсънт Прици, който щеше да стане в „Градините на Палермо“ през септември и който предизвика вълнения и спекулации във фамилията. „Градините на Палермо“ изглеждаха винаги величествени в съзнанието на Винсънт, защото всъщност той не ги беше виждал повече от петдесет години, от времето, когато беше на четиринадесет и извърши първия си голям рекет. През онази нощ се беше любил за първи път и все още смяташе, че това беше станало, защото баща му беше великият маршал. Сам по себе си, актът не представляваше нищо особено за Винсънт. След този *първи път* той го вършеше къде ли не, но първият път се случи в гардеробната с четиридесет и една годишната гардеробиерка, която правеше всичко възможно, за да продължи договора си. Винсънт смяташе, че тя сега трябва да е деветдесетгодишна — ако е жива — една щастливо устроена жена с чудесен задник. В съзнанието му всичко беше свързано с великолепието на „Градините на Палермо“.

Петдесет години по-късно „Градините на Палермо“ представляваха една дупка, но все още съществуваха, защото Прици го желаеха. „Градините на Палермо“ бяха неговият спомен, където той събираше хората, за да изпита невидимото си влияние върху тях, позволило съществуването на банката, а след това на лотарията и на всичко останало. Моралното влияние на „Градините на Палермо“ върху хората, танците и забавленията, които беше организирал за тях, за да са доволни и чийто резултат бяха многото сватби и деца, го утвърдиха естествено и непринудено като техен кръстник. „Градините на Палермо“ го превърнаха в център, където се стичаха парите му, а тяхното доверие в него — възможно съществуването на семейство Прици. Хората все още възприемаха „Градините на Палермо“ така, както и той. Банкетът в чест на Винсънт беше голям успех, но не по-голям от онзи спомен. През последните двадесет години градинската

управа се бе опитала да обяви сградата за негодна, но всеки път дон Корадо казваше на Ед решенията да бъдат променени.

Анджело Партана доведе на приема Мейроуз и жените на двата от тримата сароregime. За посещението на дон Корадо бяха взети специални мерки. В Брентууд Чарли и Айрин Партана подготвиха плановете си за Филарджи и всички бяха учудени, че Чарли го няма. Тримата сароregime — Сал Прици, Роко Сестеро и Таркуин Гароне, съставляваха почетната гвардия, която щеше да доведе Винсънт на банкетата в черна лимузина Линкълн, с регистрация в щата Каролина. Шофираше Зинго Папилуш. Всички носеха черни фракове с бели ризи и черни папийонки; никакво цветно облекло. Група от квартала, около четиридесет души, поздравиха Винсънт, когато излезе от колата. Хората на Роко Сестеро бяха организирали посрещането му като малък спонтанен израз на уважение.

— Стой тук и чакай — нареди Роко на Папилуш. — Босът иска щом излезе, колата да е тук.

Тримата мъже заобиколиха Винсънт, двама отпред и един отзад, разчиствайки пътя му към банкетната зала. Поведоха го към пътеката между масите с насядали около тях хора — под висящите вимпели, знамена и слабо осветление. Поздравяваха го шумно — мъжете свиркаха оглушително с пръсти, а жените се втурваха да го докоснат. Винсънт се опита да се ръкува с няколко души, промъквайки се през възбудената тълпа като световен шампион от тежка категория след успешен нокдаун. Благодарение на силата на сароregimi-те, той стигна до мястото си на подиума, където Анджело Партана беше завел Мейроуз Прици и съпругите на сароregimi-те.

Една бригада от седемнадесет готвачи, наета от Болоня и Венеция, се трудеше от сутринта в кухните на „Градините на Палермо“, приготвяйки възхитителни сицилиански ястия. Повечето от гостите предпочитаха сицилианската кухня. Прици определено я обичаха домашно приготвена. Но от 19 години, когато Чарли Партана наби всички в кухнята, за това че бяха развалили любимото ястие на майка му, focaccia di Fioridi Sambuco^[1], колкото пъти отиде на ресторант, където можеха да проверят кой е готвачът, винаги подбираха най-добрия. За банкетата на Винсънт трябваше да се

сготви за 735 големи чревоугодници. На масите имаше 203 души повече от допустимия според Правилника на противопожарната охрана от 1927 година брой.

Гостите бяха елитът на фамилията Прици: сароregimi-те, техните най-смели бойци, известни счетоводители, „инкасатори“, пласьори на наркотици, неколцина дилъри, посредници, висши профсъюзни ръководители, опитни администратори от порнографския бизнес, знаменитости, издатели, реномирани лъжесвидетели, най-големите лихвари, посредници в нечисти сделки от най-висш ранг, горилите, приятели от нийоркския полицейски отдел и техните съпруги. Въпреки че не можеше да присъства на банкета, Ед Прици беше запазил долу, пред подиума, две маси за шестима конгресмени, петима съдии, юридическия съветник на губернатора на щата, които ги бяха почели с присъствието си. Гостите седяха от двете страни на дълги трапези, поставени върху дървени подпори. Върху тях имаше цветя, бутилки вино, блестящи бели покривки и взети под наем сребърни прибори и посуда. Изглежда всички се бяха вманиачили от идеята, че щяха да видят легендарния дон Корадо Прици, Цезаря и Кръстоносеца на тяхното време, който щеше да мине под прожекторите и да отиде на сцената. Шумът беше ужасяващ. Стари приятели се поздравяваха, като крещяха през масите, тичаха с викове, за да се прегърнат и целунат. Смееха се на глас, защото бяха щастливи.

Хората седяха под огромните тъмнокафяви портрети на личностите, които Корадо Прици уважаваше най-много в света: Артуро Тосканини, Папа Пий XII, Енрико Карузо и Ричард М. Никсън. Те бяха негови патронни светци, а поне един от тях му беше дългогодишен защитник.

Когато всички седнаха и всеки зае мястото си, Кюкъмбърз Четриоли и Манго Пасато въведоха дон Корадо в залата през задната врата към единствения празен стол на подиума. Когато възрастният мъж се появи на сцената, аплодисментите и виковете бяха страхотни. Навярно оваците щяха да бъдат грандиозни, но дон Корадо, както винаги, се беше погрижил да бъде придружаван от един човек, когото нито той, нито някой друг от семейството, беше виждал някога. Беше го срещнал за първи път преди двайсет секунди и знаеше, че синът му го счита за най-великия певец в цялата история, въпреки че той самият предпочиташе Енрико Карузо. Това бе италианският маестро

Джилиано Рици, чийто менаджер се бе съгласил да пее срещу хонорар от двадесет и пет хиляди долара. Беше дошъл направо от благотворителния концерт в Ню Орлиънс с изстребител-бомбардировач на военновъздушните сили, по специалната договорка на Ед Прици с Пентагона.

Пред 735 души дон Корrado прегърна една осма от огромния тенор, после седна на мястото си, а тълпата изпадна в луд и неудържим възторг.

Великият певец стоеше с лице към всички, искрено и дълбоко развълнуван. След това, под акомпанимента на пианото встрани, запя затрогващата ария от *Les Vepres Sicilienne*^[2] за убийството на невъоръжен французин от сицилиански патриоти. Докато той пееше, хората хълцаха, а някои се бяха умълчали, може би за първи път в живота си. Когато изпя и последната великолепа нота, всички станаха на крака, като аплодираха бурно, крещяха истерично и плачеха.

Рици вдигна ръце и изпрати целувка, благославяйки семейството, поклони се дълбоко и излезе от залата. Аплодисментите, свирканията и виковете не спираха. Винсънт стана, като вдигна ръце. В продължение на девет минути се опитваше да усмири екзалтираните хора. След това се изправи дон Корrado, усмихвайки се, но не вдигна ръце. Стоеше и се усмихваше и те разбраха, че отново не беше пожалил сили и средства, за да бъдат щастливи. Невъобразимият шум премина във врява, врявата — в стотици гласове, а гласовете в шепот. Всички седнаха.

— Тук сме, за да почетем моя син — каза просто дон Корrado. — Той ще ни напусне — гостите възкликнаха потресени, — за да отиде да живее в къща, струваща 925 000 долара с изглед към собственото му игрище за голф в Лас Вегас, Невада. От ваше и от мое име, пожелавам ти от все сърце, Винсънт, да бъдеш здрав и Бог да те благослови. На сбогуване ти поднасям този скромен подарък, израз на общото ни уважение, за който вие всички вложихте своята лепта с любов — пълен комплект от сребърни стикове за голф и петстотин от любимите ти мексикански пури.

Той се усмихна. Гостите аплодираха. Сам Фалконе и Уили Лестато се появиха на подиума, залитайки под тежестта на огромната по размери торба за голф от слонова кожа, в която се побираха повече стикове за голф, отколкото бяха запалените факли на празника на

Свети Андрей през цялата 1754 година; Фил Витимидзаре ги следваше, балансирайки с двайсет кутии пури.

Замаяни от Джилиано Рицо, зашеметени от неочакваната новина за преместването на Боса, гостите на банкетa изведнъж бяха върнати към реалността от този материален израз на уважение скочиха на крака, за да откликнат така, както реагираха на маестро Рици.

Страхотният изблик на любов и огромната човешка тълпа тласнаха стотици от тях към сцената, като протягаха ръце да го докоснат и поздравят, а тримата, които донесоха подаръците, изведоха внимателно и бързо дон Корrado от залата.

Тримата sarogegime влязоха в ролите си. Те обкръжиха Винсънт и завикаха на хората:

— По дяволите, върнете се по местата си — крещеше Роко Сестеро, като слизаше от подиума.

— Да не мислите, че това е зоологическа градина — рече Таркуин Гароне.

— Отдръпнете се! Хайде сядайте, за Бога! — викаше Сал Прици.

Тълпата бавно се оттегли назад. Когато и последният участник седна на мястото си, Винсънт стана и ги поздрави.

Внезапно една жена се появи в дъното на залата и изпищя:

— Пожар!

Изведнъж стената зад нея избухна в пламъци. Огнените езици започнаха да обхващат източната стена отвсякъде — откъм задната част на голямата зала към подиума.

— Хайде! — извика Винсънт. Той сграбчи ръката на дъщеря си и я повлече след себе си, бягайки към задната врата. Роко Сестеро го последва, бутайки жена си. Анджелио Партана пробяга бързо през сцената към вратата, следван от Сал Прици и съпругата му, а близко след тях и Таркуин Гароне. Водещите избързаха и си пробиха път, като събориха двама келнери. Когато стигнаха коридора и изскочиха на улицата, Гароне спря, сложи ръка на устата си и извика след тях:

— Връщам се за сестра си.

Никой не го видя повече.

— Сал — каза Винсънт, — заведи жените в колата. Роко, остани с мен и Анджелио. Колата е отпред.

Те притичаха към черния Линкълн. Винсънт и Анджелио се сместиха на задната седалка. Роко седна отпред при шофьора.

— Хей — извика той на Попалуш, седнал зад кормилото, — тръгвай!

Попалуш седеше безучастен. Той дори не поглеждаше към пожара. Роко се втренчи в него.

— Мръсна работа, шефе — каза той. — Някой е убил Зинго.

— Какво?

— Той е мъртъв. Извадили са му окото.

— Тогава някой е запалил пожара нарочно — извика Винсънт.

Стотици ужасени, изплашени хора се изливаха от „Градините на Палермо“, обвити в черен дим, който плътно ги обграждаше като чума.

— Те са убили Зинго, за да разберем, че пожарът е заради нас. Прав ли съм, Анджелио?

— Да, така е. Прав си! Роко, по дяволите, избутай Зинго и ни изведи оттук.

Той се протегна и отвори вратата до трупа. Роко го избута на улицата и седна зад кормилото. Колата бавно потегли през замаяната тълпа и профуча нататък.

— Закарай ме при баща ми и после се обади по телефона на Ед да извика линейки. И да обработиш пресата, за да не излезе че е масова сеч между банди. Господи, не мога да повярвам, че някой ще ни причини това. Кой би могъл да го направи, Анджелио?

— Успокой се, Винсънт, не забравяй, че имаш кръвно. Ще говорим, когато стигнем при баща ти.

— Слушай, Роко — каза Винсънт, — най-напред се обади да докарат няколко бойци в къщата на дон Корадо. Който е убил Попалуш тази вечер и запалил гадния пожар, може да се опита да застреля и дон Корадо.

— Ще поставим цялата къща в готовност — отвърна Роко.

— Слушай, Роко. Първото нещо, което ще направиш, е да поставиш шест момчета на телефона, които да се обадят из целия град, за да разберем кой направи това. После ще изведем баща ми извън града и ще ги пратим по дяволите.

Винсънт и Анджелио се изкачваха бавно по каменните стъпала до входната врата на къщата на Сестеро. Винсънт дишаше тежко, а лицето му бе като сива маска, надяната на главата му. Извади голяма връзка ключове от джоба си и отключи вратата. Един човек изтича към тях със заредена пушка, готов да ги изхвърли, но Анджелио каза:

— Добре, добре, Фредо. Босът е.

Божичко, шефе, извинявай — рече пазачът. — Няма осветление, затова реших да не рискувам.

— Добре постъпваш — похвали го Винсънт, минавайки край него.

Двамата се изкачиха по високата стълба на първия етаж. Винсънт се облегна на стената, докато Анджело чукаше на вратата на дон Корадо.

— Аз съм, Корадо, Анджело. С Винсънт сме.

Чуха гласа на стареца, който ги покани да влязат.

Анджело отвори вратата и пропусна Винсънт да влезе пръв. Дон Корадо редеше сложен пасианс от три колоди карти. Той погледна към тях.

— Какво се е случило? — попита той.

Винсънт се строполи на един стол.

— Не изглеждаш добре, Винсънт — каза баща му. — Няма значение какво е станало. Анджело ще ми разкаже. Мини през хола и отиди в спалнята да се съблечеш и да легнеш. Наспи се добре тази нощ. Утре ще говорим.

Анджело помогна на Винсънт да се изправи.

— Чувствам се отвратително, Поп — призна той.

Той се обърна и като тътреше краката си, излезе от стаята.

Когато вратата се затвори, Дон Корадо погледна Анджело.

— Някой запали „Градините на Палермо“ — съобщи Анджело. — Точно преди това са пречукали Зинго Попалуш. Намерихме го в колата на Винсънт пред сградата.

— Кой го е направил?

— Бока.

— Защо?

Анджело разказа на дон Корадо какво беше говорил Винсънт на срещата в наетата заседателна зала в банката в центъра на града.

— Той обиди Бока пред всички кланове, Бока трябваше да запази честта си. Те ще му го върнат.

— Колко души попаднаха в пожара?

— Винсънт остави хората на Ед да броят заедно с ченгетата и пожарната. Няма да разберем, докато не изгасят пожара. Може би утре.

— Колко мислиш че са?

— Имаше много хора, Корадо. Всички тичаха към предната врата, когато ние тръгнахме да излизаме през задната. Може би стотина души, а може да са и няколко стотици.

— Сводниците си отмъщават така — проговори дон Корадо, без да повишава глас.

Ако някой друг слушаше, би помислил, че той не изпитва нищо. Но Анджелио знаеше, че Корадо страда много от обидата, нанесена на честта, и очакваше последствията.

— Винсънт го обиди пред семействата, така че Бока изчака всички наши хора с жените и дъщерите си да се съберат на едно място и предизвика пожар. Какво ще кажат тези, които вървят по гайдата на Бока за стореното от него. Там бяха видни политици и петима съдии. Имаше поне трима сакати на масите онази вечер. Какво биха казали те, ако трябва да подкрепят Бока?

— Корадо, никой няма да обвини Бока за пожара. Никой не може да докаже кой го е предизвикал и дали е бил умишлен или случаен пожар.

— А ще оправдаят ли убийството на младия грък Попалуш от Бока, заради нанесената му обида от Винсънт, бос и мой син? Ти вярваш ли в това, Анджелио?

— Това е емоционалната страна, Корадо. Те ще оправдаят Бока, ако ние го обвиним в убийство.

— Какво ще стане, ако го обвиним за пожара?

— За това няма да го подкрепят. Те са честни, въпреки че не всички са наши приятели. Някои поддържат Бока. Ще искат доказателства.

— Тогава ще изчакаме няколко месеца. Когато Чарли се върне — защото аз ще склуча сделка с Чарли, а той ще приеме — искам хората около Бока да започнат да умират от „нещастни“ случаи и „неизличими“ заболявания. Чак когато Бока остане сам, заобиколен от нови хора, а някои от тях ще бъдат наши, за да сме в течение на работата му — ще насъскаме полицията в осем или десет щата срещу него и ще се погрижим да получи от нашия съдия няколко поредни присъди по закона Ман за петдесетина години във федералния затвор. За това няма да се нуждаем от подкрепата на семействата, защото никой не би могъл да докаже, че Бока е виновен за пожара.

Осемдесет и девет души загинаха от пожара в „Градините на Палермо“. Двеста и седемнадесет получиха тежки обгаряния, четирима ослепяха. Като по чудо конгресмените и съдиите излязоха невредими от огъня. Хората на Ед Прици посъветваха оцелелите да подадат иск срещу собствениците на „Градините на Палермо“, но съгласно дарение от 1943 година на нейните „анонимни“ собственици, сградата беше притежание на фондацията на благословения орден Decima Manovale, организация с идеална цел на религиозни аскети, дали обет за вярност към бедността.

[1] Погача с цвят на бъз (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] „Сицилиански вечерни“, опера от Верди — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На пожара в „Градините на Палермо“ имаше повече ченгета, отколкото пожарникари: присъстваше лично комисарят Митганг, униформени и цивилни шефове, капитани, детективи, полицаи от пътната полиция и обикновени граждани. Полицейският корпус, шефът на униформената полиция, Винсънт Мълкуийн, началникът на детективите Джо Магуир и главният инспектор Джон Кълърс стояха настрана от множеството други полицаи и пожарникари, а зад тях — тълпа от няколко хиляди забавляващи се граждани.

— Как си представяте това? — попита Митганг риторично?

— Мога да ви кажа откъде ще започнем, комисарю — каза Магуир.

— Не можем да смятаме, че Прици сами са запалили пожара, за да получат застраховката. Това е един от малкото начини да се спечелят много пари, който те не са прилагали досега, защото големците им са били там. Не, сър. Пожарът има връзка със случая Калхейн.

— Защо?

— Някой, едно, а може би и всички семейства, притискат Прици да ни предаде убиеца. Сто процента е сигурно, че Прици са отвлекли Филарджи, а който го е отвлякъл, е убил и Вики Калхейн.

— Мръсно копеле — каза началникът Кълърс.

— Кой е направил следващата крачка? — попита Митганг.

— Корадо Прици не е глупак — отговори Магуир, — а това се отнася и за Анджелио Партана. Те сигурно са сред десетте най-големи комбинатори открай време. Вероятно замислят как да ни предадат убиеца на Калхейн, без отвличането на Филарджи да представлява някакъв риск за тях.

— Така ли? Как ще го направят?

— Повярвай ми. Ще намерят начин. Те трябва да предприемат нещо. След това, което се случи снощи, Корадо Прици знае, че семействата са му обявили война. Разчитат на него — и той знае, че

този пожар е само началото, — за да го принудят да ни даде някого, който и да е, пречукал Вики Калхейн.

— Значи ще чакаме?

— Трябва да чакаме, комисарю — посъветва го Шеф Магуир.

— Какво ще кажеш на вестниците?

— Лесна работа, ще приемат каквото и да е. Кратко и ясно. Гангстерска оргия приключва с осемнадесет или колкото са там мъртъвци. Честване на бандит се превръща в прелюдия към ада.

— Добре — одобри Митганг. — Мисля, че си го налучкал.

„Градините на Палермо“ горяха до 9:20 на следващата сутрин. През нощта, докато все още беше с Корrado Прици, Анджели се обади в офиса на главния инспектор и попита за лейтенант Хенли. Ченгето, което отговори, каза, че Хенли не е там.

— Ами, по-добре го намери и му кажи да се обади на Анджели.

— Да се обади на Анджели ли? В един сутринта?

— Той живее в Бруклин, нали така? Всички ченгета живеят в Бруклин.

— Какво, по дяволите, е това?

— Кажи му да се обади на Анджели, приятелю.

Два часа по-късно Хенли намери Анджели в апартамента му. Беше 3:10 сутринта. Договориха се да се срещнат в апартамента на Чарли на крайбрежието.

Анджели беше приготвил горещо кафе и някакви кифлички Zucchini^[1], когато Хенли пристигна.

— Господи — каза Хенли, — обзалагам се, че ако си знаел по колко часа ще работиш, сигурно щеше да си останеш в Сицилия.

— Че кой спи на моята възраст? — попита Анджели.

Седнаха и Хенли се захвана с кифлите.

— Но, какво е това, за бога? Те са страхотни!

— Това е един от специалитетите на сина ми — кифли Zucchini — обясни Анджели. — Той ги прави и след това ги замразява.

— Чарли може да готви?

— Чарли е човек, който може всичко — похвали го баща му. — Дейви, слушай, знаем кои се опитаха да ни очистят снощи?

— Кои?

— Бока.

— Така ли? Защо?

— Старият Куарико Бока има пръст в тази работа. Смята, че Винсънт го е обидил.

— Е? Винсънт наистина го е обидил. Нали така? В банка Йярики ли? Преди два дена, нали?

— Вие, момчета, сте обикновени детективи — каза Анджело. — Нали? Винсънт го засегна и Бока подпали зданието, в което се намираше цялото семейство на Прици. Дори самият дон Корадо беше там снощи.

— И все пак, не биха могли да очистят всички.

— Не. Няколко десетки от бойците ни не бяха там.

— Чарли не беше там.

Анджело подмина думите му.

— Къде беше Чарли, Анджело?

— Чарли отиде до Маями да посрещне една пратка, която не можеше да чака.

— Кога мога да се видя с него?

— Когато се върне.

— Не мога да се въздържа, ще си взема още една кифличка.

— Имам малка изненада за тебе, Дейви, приготвил съм ти дузина кифлички в една кесия.

— Мислех, че пликете с банкнотите бяха спрели, а?

— Но не и пликете с кифлички, Дейви.

Хенли налага половината от една кифличка:

— Трябва да признаеш, че не е обичайно някое семейство в Ню Йорк да използва ченгетата срещу друго семейство.

Анджело сви рамене.

— Вие, приятели, винаги сте били много стриктни. Бока се опита да ви подпали. Това при вас обикновено е свързано с честта и вие ще им го върнете.

— Не е необходимо някой да учи Корадо Прици на чест. Имахме среща — каза Анджело. — Решихме, че не е време да започваме война с Бока. Това е всичко.

— Да. А може би Прици не желае да започва война. Защото това би го изправило срещу всички семейства в Ню Йорк.

— Защо мислиш така, Дейви?

— Слушай, Анджело. Защо, по дяволите, се въртим все около това? На срещата в банка Йярики всички са казали на Винсънт и на тебе, че им е писнало само да харчат, а да не получават никакви пари. Казали са ви, че искат да ни предадете убиеца на Калхейн. Тогава Винсънт е разиграл номера на много обиден и двамата сте напуснали. Анджело, мислиш ли, че само на семействата им е писнало от това, че пипаме здраво. На нас още повече ни е писнало, отколкото на тях. Теглим от личните си спестявания, за да преживяваме що-годе добре. Както вие, така и ние знаем, че законите ограничават човешките удоволствия като хазарта, хашиша и жените, че те са не само строги, но и неприложими. Вие едва ли имате някаква полза от въоръжен обир, палеж или някакво друго углавно престъпление, щом извършите такава мръсотия, ние попадаме на следите ви и ви хващаме. Но хазартът и проституцията са наказуеми. Обаче, ние не можем да арестуваме тези господинчовци — по-важната половина от извършителите на престъпленията, защото според закона пристрастеният към комара или жадният за любов гражданин не е консумирал деяние и не може да бъде обект на обвинението. Хазартът и проституцията обаче са необходими на хората, а те носят и много пари. И двете страни печелим, защото заедно осигуряваме услугите, които обществото желае. Това ни струва страшно много пари, Анджело. Дайте ни човека, който уби Вики Калхейн, и тогава не само ще се върнем към стария бизнес, но ти обещавам, че ще си затворим очите, когато очистите Бока.

— Аргументите ти са съкрушителни, Дейви — му каза Анджело. — Но нищо не мога да направя.

[1] С плънка от тиква (ит.) — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Водопроводчика дежуреше пред вратата на мазето, а Дом спеше горе. Чарли излезе от кухнята, където беше телефонът, и каза на Водопроводчика:

— Обади се баща ми. Трябва да отида в града на среща. Ще се върна около осем утре сутринта.

— Донеси ми няколко порнографски списания.

— Неудобно ми е да ги купувам — призна Чарли.

— Какво?

— Винаги ми се струва, че продавачът ще си помисли, че считам, че те са пълни с истински момичета, а не с малките им снимки. Какво хубаво има в снимката? Може ли човек, освен ако не е перверзен тип, да изпитва удоволствие от една малка снимка?

— Сигурно съм перверзен — отвърна Мелвини. — Харесвам ги.

— Сготвих хубаво телешко задушено. Ти трябва само да изсипеш няколко кутии грах и моркови и да приготвиш спагетите.

— Какви спагети?

— Farfalline, най-добрите спагети за телешко.

— Направи една голяма кана кафе преди да тръгнеш, Чарли. Писна ми Филарджи да се оплаква от кафето на Дон.

— Добре. Ще се видим сутринта.

Чарли направи кафето, след това излезе от къщата и се качи в шевролета. Беше един и пет посред нощ. Нямаше никакво движение. Щеше да пристигне на крайбрежието около четири часа и трийсет минути, да подремне малко и да тръгне обратно с Айрин в шест часа сутринта. Щеше да уговори с Поп как да поддържат връзка. На път за Брентууд можаха да обмислят с Айрин при какви условия ще върнат Филарджи на Прици. Не биваше да забравя да вземе тежка гумена палка, защото не искаше да нарани Дом или Водопроводчика. Те бяха просто изпълнители и добри момчета. Той и Айрин ще трябва да намерят място, където да държат Филарджи, докато траят преговорите. Трябва да поговори с Филарджи, горкият обречен кучи син, и да му

внуши надежда. Трябва да подхранват у него илюзията, че те прекарват Прици и всичко ще се нареди чудесно. С горчивина си спомни, че губи Бруклин, спортния справочник, Поп и всичко друго, от което имаше нужда, но, по дяволите, той имаше нещо по-добро дори от парите, когато заложи на Айрин. Имаше Айрин. След като сключе сделката с Прици, щяха да се оправят, където и да отиде. Така многократно отлаганият откуп щеше да бъде получен, а Филарджи, без съмнение, щеше да бъде арестуван и осъден накрая, след като го пуснат и уведомят полицията. По дяволите, Филарджи беше възрастен човек, може би шейсет и три годишен и през целия си живот досега беше обирал само каймака.

Всичко зависеше от Поп. Ако успеха да се измъкнат от цялата тази история, без да падне и косъм от главите им, той и Айрин трябваше да сключат много трудна сделка, а след това Поп трябваше да измами Прици. Господи, как мразеше да прави бизнес с такива непочтени хора. Никога не бяха мислили, че това ще бъде най-тежкият ден в живота им. Слава Богу, че Поп беше най-непочтеният от всички тях, повече и от дон Корrado. Поп имаше мозък за седем сицилианци. Кажеха ли му „А“, той моментално разбираше, че трябва да го чете като „Я“, но винаги беше готов да превключи на истинското значение на „А“, да разграничи истинското от фалшивото значение, което той щеше да прочете като „М“.

Влезе в апартамента тихичко. Въпреки това Айрин се събуди.

— Хей, Чарли, ти ли си? — извика тя.

— Не ставай. Спи. Ще тръгнем в шест часа.

— За къде?

— Поп се обади и...

— Запали лампата, не мога да те чуя.

Той щракна ключа. Айрин беше седнала в леглото и красивите ѝ оголени гърди предизвикателно се показваха под завивките.

— Господи, Айрин, имаш чудно хубави гърди.

— Вече си ми го казвал. Разкажи ми за Поп.

Той приседна на ръба на леглото и започна да говори, събличайки се.

— Поп се обади, каза, че става напечено и трябва да измъкнем Филарджи от Брентууд най-късно до обяд.

— Какво се е случило?

— Това е всичко, което може да каже. Ще говорим отново, щом приберем Филарджи на сигурно място.

— Къде ще го скрием?

— Утре ще пътуваме дълго, а тази вечер имаме наистина малко време. Ще говорим в колата. Това е легло.

Той отметна чаршафа, ахна от удоволствие и я събори.

Тръгнаха от апартамента на крайбрежието в шест без пет и през целия път до Брентууд говориха какво ще правят с Филарджи. Айрин искаше да обмислят откупа от Прици и къде ще отидат, когато го прецакат, но Чарли каза, че първо трябва да вземат Филарджи, а след това ще мислят къде да го държат.

— Трябва да разсъждаваме логично — каза той. — Не можем да го отведем в твоята къща в Лос Анджелис, защото трябва да бъдем достатъчно близко, за да контактуваме с Поп като посредник. Не можем да го заведем и там, където има много хора, защото, повярвай ми, вече всеки го познава по физиономия.

— Зная. Все пак, къде можем да го заведем?

— Къде, ли?

— Ще го сложим да спи отзад в шевролета, докато наема кола и една голяма каравана или може би от онези фургони, които са истински къщи на колела, и ще пътуваме непрекъснато. Ще отидем на Острова, далеч от пътя, освен когато ще трябва да се виждаме с Поп. Тогава за малко ще се връщаме и ще паркираме караваната на някой паркинг.

— Мислех си по-скоро за нещо като лодка.

— Лодка, ли?

— Нещо като голяма моторна лодка с кабина и просто ще обикаляме из Големия южен залив, а Поп може да се свързва с нас по радиотелефона.

— Ще бъде страхотно, ако знаеш да управляваш лодка.

— Мислех, че само трябва да въртиш кормилото.

— Много по-трудно е. Возила ли си се някога?

— Веднъж, на една демонстрация с лодки.

— Целият под се движи под краката ти. Така те хваща морска болест.

— Идеята за караваната е по-добра — каза Чарли. — Дом на колела. Слушай, може би ще ни хареса. Няма по-добър начин да се измъкнем, след като прекараме Прици. Ще отидем в Канада, после в Аляска, а няколко години по-късно тук може би всичко ще се промени.

— Изключително.

— Как можем да наемем каравана?

— От Jellow Pages^[1] — каза Айрин. — Има хора, които наемат дори Yo yos^[2] от Jellow Pages.

На две мили от къщата Чарли отби пикапа от пътя. Фарът, фигура на моряк с ръка, протегната от морето към Ню Йорк, се открояваше във ведрата лятна утрин.

— Водопроводчика ще бъде горе, а Дом — долу. С Дом ще е полесно, но Водопроводчика е стара кримка — каза Чарли.

— Защо не влезеш през задния вход, а аз ще мина отпред и ще се поява зад него — предложи Айрин.

— Да, добре.

— Кога ще ги потърсят Прици?

— Поп ще звъни на обяд и в шест часа. Ако никой не отговори, ще изпрати човек. Така. Разбра ли всичко?

— Кой, аз ли? Та какво толкова има да правя, освен да попреча на Водопроводчика да стреля по тебе?

Чарли подкара по алеята към усамотената къща. Излезе от колата, заобиколи къщата и стигна до задния вход. Щом се изгуби от погледа ѝ, Айрин също слезе и тръгна в обратна посока, към предната врата на къщата. Когато Чарли влезе пред задната врата, Айрин отвори предната, намираща се под широка Веранда.

Чарли се отправи към кухнята. На половината път до хладилника, той чу глас на Водопроводчика зад гърба си.

— Хей, Чоли! — викна Мелвини.

Чарли се обърна. Беше с гръб към предния вход на къщата. Мелвини стоеше с лице към входа, а вратата на трапезарията оставаше вляво от него. В дясната си ръка Мелвини държеше 38-калибров специален полицейски пистолет. Беше го насочил право в корема на Чарли.

— За какво ти е това? — попита Чарли.

— Готвите се да отмъкнете големия banker отгук, ли? Чарли? Господи, та това би огорчило Прици!

— За какво говориш?

— Тук всички си имаме по някаква задача, Чарли. Аз отговарям за телефона. Записвам всички разговори и ви чух с Анджели, когато той ти се обади снощи.

— Тогава аз съм тъпанар.

— Чарли, не познавам по-хитра лисица от Анджели. Ако той иска да измъкнете банкера, то тогава става въпрос за много пари. Ако стигат за теб и Анджели, то и аз искам да участвам.

— Да участваш ли?

— Ако се спогодим, аз съм твой човек.

— Колко ти плащат Прици за това място? — запита Чарли.

— Петнайсет хиляди долара.

— Ще ти платим петдесет хиляди.

— Кога?

— Веднага щом като го уредим с Прици.

— Колко смяташ, че ти дължат?

— Водопроводчико, нали петнайсет хиляди ти бяха достатъчни? Сега са петдесет хиляди. Това е всичко, което трябва да знаеш.

Мелвини се ухили.

— Прав си Чарли. Какво ще правим сега?

— Ще приберем пистолета.

Водопроводчика пъкна револвера в кобура на кръста си. Айрин влезе в кухнята точно от лявата му страна и застана десет стъпки по-назад, на входа на трапезарията, с пистолет, насочен към Мелвини.

— Това е най-добрата ти сделка, Водопроводчико — каза тя, усмихвайки се с нейната великолепна усмивка.

Това довърши Водопроводчика. Той се изсмя така гръмко, че разтнесе чиниите.

— Те играят двойна игра, а аз правя голямата сделка — успя да каже той, — и през цялото време ми играете двойна игра.

— Какво, по дяволите, Ал — каза Чарли, усмихвайки се. — Двойната игра е само на майтап.

Чарли и Водопроводчика завързаха Дом за леглото. Постараха се той да се чувства колкото е възможно по-удобно.

— Слушай, мога да си умра от глад тук — оплака се той. — Вие ще откънете клиента, а аз ще гладувам.

— Хайде де — рече Чарли, — как така ще гладуваш? Ще се обадят на обяд и като не отговори никой, ще дойдат.

— Слушай, аз ще опера пешкира — каза Дом. — Имам право поне на една хубава закуска.

— Добре — рече Чарли. — Направете му някаква закуска.

— Не той! — протестира Дом. — Опитвали ли сте се някога да ядете това, което тоя човек готви? — Направи я ти, Чарли. Някакви спагети залети с малко пържени домати, малко чесън, няколко бъркани яйца с люти чушки. Какво ще кажеш?

— О, по дяволите — извика Чарли и го перна с гумената палка.

Когато двамата мъже се качиха горе, Айрин извади телефонния указател, намери това, което търсеше, обади се на номера и уреди да отидат в Бейшор и да наемат една каравана. Когато двамата мъже слязоха, за да подготвят Филарджи за пътуването, тя съобщи на Чарли, че е осигурила караваната.

— Това е от онези големи каравани, Чарли — каза тя, — точно каквато ти искаше. Трябва да отида да я взема и след това някой да върне шевролета.

— Какво ти казах? — рече Мелвини. — За тая работа трябва трима души.

— Колко време ще ти трябва? — попита Чарли.

— Час, а може и повече — отвърна Айрин.

— Осем и двайсет е. Имаш два часа. Върни се тук в десет и половина, а аз ще го приготвя за път.

— Ще пропуснем ли обаждането в дванайсет часа?

— Това е, което баща ми иска — отвърна Чарли.

Когато Айрин и Водопроводчика излязоха, Чарли отиде до хладилника и извади продуктите, за да приготви спагети с малко запържени домати, чесън и бъркани яйца с люти чушки. В 9:20 ч. той беше хапнал и почистил кухнята. Слезе в мазето по стълбите до

заклучената врата. Отключи, като говореше минавайки през вратата, и влезе в помещението.

— Как си? — попита той Филарджи, облечен в спретнат син костюм, бяла риза и синя връзка с малки сребристи фигурки по нея.

Последния път, когато Чарли се върна от Ню Йорк, му беше донесъл три нови ризи, три чифта бельо и по молба на Филарджи една кутийка с черна боя за обувки и четка.

— Добре съм — отвърна Филарджи.

— Храната добра ли е? — Чарли я беше приготвил.

— Отлична. Наистина вкусна.

— Имаш ли достатъчно книги?

— Да...

— Ще ти вземем още — обеща му Чарли. — Кажи ми, знаеш ли кой те отвлече?

Банкерът кимна кратко и красноречиво с глава.

— Прици — отговори той. — И зная защо. Когато се измъкна оттук, ако се измъкна, което е малко вероятно, до края на живота си няма да ги забравя.

— Ти си наистина симпатяга — рече Чарли. — Слушай сега. Махаме те оттук. Прици вече не контролират положението.

— Защо?

— Това са лични причини, между мене и него. Но за тебе може да се окаже по-добра сделка. Поне няма кой да ни нареди, да те убием. И ако нещата вървят добре — под това Чарли разбираше, ако Прици откажеха да приемат условията му, — това би било по-добра сделка за всички, защото Прици смятаха да си вземат банката от тебе, а на мене тя не ми трябва.

— Ами, както стоят нещата, какво имам да губя? Какво искаш от мене?

— Само да сътрудничиш. Това е всичко. Само да помагаш. Готов ли си за закуска?

— Да. Разбира се, че съм готов.

— Тогава хайде. Ще отидем горе и можеш да ядеш в кухнята за разнообразие.

[1] Жълти страници — Справочник (англ.) — Бел.прев. ↑

[2] Йо-йо-та — вид игра (англ.) — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Двамата уважавани мъже, Винсънт Прици и Анджелио Партана, седяха в кабинета на Ед Прици, широк на трийсет фута с шест прозореца на шестдесет и седмия етаж в сградата на United Insurance Industries^[1], която беше построена с капиталите на Прици и беше тяхна собственост.

Ед Прици седеше зад масивна маса, ранен джорджиански стил, която му служеше за бюро, и държеше в ръцете си писмото от Чарли Партана, с което заплашваше да разруши паметника на Корадо Прици — присвояването на седемдесет милиона долара.

Очите на Винсънт бяха премрежени. През целия път от Бруклин до кабинета на Ед Прици той не продума, защото неговият човек, изменникът Чарли Партана, съзнателно го беше омаскарил в очите на дон Корадо, изпращайки писмо до брат му, за който дори не се предполагаше, че може да има нещо общо с онази част от бизнеса на Прици, засегната в писмото.

Винсънт беше изпаднал в необуздан гняв, но Анджелио Партана беше безпристрастен, сдържан и невъзмутим. Той проявяваше интерес към срещата единствено за да използва неочакваното превъзходство на Ед Прици над по-големия му брат и да осигури оцеляването на неговия собствен син и да има гаранции, че той, Анджелио Партана, ще бъде единственият възможен избор за посредник при връщането на Филарджи, така че той и Чарли да можеха да пристъпят към осъществяването на техния план.

— „Скъпи Ед — започна да чете на глас Едуардо Прици писмото на Чарли. — Може би точно сега си ядосан за това, че отвлякохме Филарджи, но когато чуеш всичко, поне ти и баща ти, ще разберете защо не можехме да постъпим по друг начин — Винсънт е наел убиец срещу мен.“

Винсънт изръмжа:

— Какво, по дяволите, казва той? Той е луд! Ако беше това, досега щеше да е мъртъв.

— Винсънт, слушай — помоли Ед. — Ако искаш да чуеш това писмо, стой там и си затваряй устата. Може би ще трябва да преговаряме за шейсет-седемдесет милиона долара, за да си ги върнем. Млъкни и слушай.

Той спокойно намери мястото, където беше спрял.

„Естествено той ще каже, че това са глупости, но се оказва че е наел моята собствена съпруга, като дал предплата от петдесет хиляди долара. Аз лично мисля, че дон Корадо е намерил Винсънт на прага си, защото Винсънт е много тъп за да бъде Прици.“

Ед вдигна глава и погледна усмихнат към брат си.

— Не знаех, че Чарли е такъв шегаджия — възкликна той. — „И така, първото, нещо което искам преди да върна Филарджи, да ми изпратиш Винсънт на място и по време, което аз ще определя. Дон Корадо е казал на съпругата ми, че ще забрави за историята с Луис Пало и за триста и шестдесетте хиляди, ако тя му върне тези пари плюс петдесет процента. От досегашния опит и като знам как действат Прици, възможно е дон Корадо да пречука жена ми, след като тя върне парите. Ето защо, второто нещо, което трябва да стане преди да ви върнем Филарджи, е да платите на жена ми седемстотин и двайсет хиляди долара, които тя трябваше да върне от обира във Вегас плюс петдесетте процента глоба върху триста и шейсетте хиляди, както и петдесетте хиляди долара — втората половина от сумата, която Винсънт Прици щеше да й даде, наемайки я да ме убие. Това са само допълнителните суми.“

Винсънт непрекъснато менеше цвета на лицето си. Кръвното му налягане се беше повишило от ярост и страх. Дишаше учестено. Задущаваше се. Анджели стана от стола и леко го потупа по гърба, като го успокояваше.

— Тук се опитваме да вършим работа — намеси се Ед Прици, а върху удълженото му конско лице бе изписано определено неодобрение. — По-късно ще имаш възможност да си върнеш, Винсънт. Успокой се, по дяволите.

— Чарли е мъртъв — каза Винсънт.

Сети се за Анджели и се обърна към него:

— Съжалявам, Анджели, по-точно казано, Чарли ще умре.

— Слушай какво ще каже Ед — рече меко Анджели — за седемдесетте милиона долара.

„Първоначалната сума, която искам, продължи да чете Ед от писмото, е две хиляди триста и четиринадесет долара и няколко цента за разходите. Мисля, че толкова ще ми струват трите седмици, докато уредиш въпроса. След това искам петдесет хиляди долара за хонорара на моя помощник, всъщност той беше обещан на жена ми като втори човек по случая Филарджи.“

Ед изненадано вдигна глава:

— Жената на Чарли ли беше вторият човек? — попита той недоверчиво Анджели.

Анджело кимна с глава:

— Истина е. Това беше единственият начин да отстраним бодигарда.

Винсънт хвърли убийствен поглед към Анджели. Анджели беше скрил нещо от него.

Ед продължи да чете писмото.

„След това искам цялата сума от застраховката срещу отвличането на Филарджи, т.е. два милиона и петстотин хиляди. Всичко това, което прави един милион и сто хиляди, за жена ми, петдесет хиляди за допълнителен труд, две хиляди триста и четиринадесет долара за разноските и два и половина милиона за полицата, или общо 3 652 314 долара плюс Винсънт.

Единственият човек, на когото мога да се доверя за сделката, е баща ми. Обсъдете го. Решете. Ако искате да сключим сделката, вдигнете флага на пилоната на нийоркския спортен клуб, намиращ се на терасата на тридесет и третия етаж на сградата в дванадесет и десет в четвъртък. Имате два дни на разположение. Когато видя флага, ще ви изпратя писмото с разясненията по-нататък, Чарли.“

Единственият звук, който се чуваше, бе дишането на Винсънт.

Ед Прици каза бързо:

— Вижте как стои въпросът. Ако трябваше да изплатим два и половина милиона, това са само осем процента разноски по продажбата върху седемдесет милиона долара. Но ние не ги плащаме. Плаща ги застрахователната компания и премията се приспада, така че заслужават внимание разходите по продажбата от около две цяло и два процента плюс режийните, за да получим цялата банка обратно. Слушайте, как да не препоръчаш сделка като тази?

— Как ли? Аз ще ти кажа как! — изкрещя Винсънт. — Защото аз съм част от разноските по проклетата сделка, ето как!

— Хайде, Винсънт — каза брат му. — Чарли просто прави предложение. По него може да се преговаря. Нали, Анджели? Прав ли съм?

Анджело постави ръка върху раменете на Винсънт.

— За Бога, Винсънт, ти познаваш Чарли. Знаеш, че той ще си каже какво иска. За него това е нещо като честта. Така. И той го казва. Ние ще размахаме трите милиона и шестстотин хиляди пред него и ще му предложим да ги вземе или да ги остави и той ще ги вземе.

— За Бога, Винсънт, нали не мислиш, че ще те дадем на Чарли — продума Ед.

Но той не изчака отговора.

— Не казвам да му дадем всичките пари, Анджели. В края на краищата, какво значи да преговаряш? Правим предложение, после се договаряме.

— Никога не си работил с Чарли, Ед — рече Винсънт. — Той е неударжим. Много е праволинеен. Ако искаш да си върнеш Филарджи, ще трябва да дадеш всичките пари.

Той премълча останалата част от откупа.

— Тогава да отидем при Поп и да разрешим въпроса — предложи Ед.

Подаде писмото от Чарли на Анджели. Анджели го сгъна и го сложи във вътрешния си джоб.

Тримата слязоха с асансьора така мълчаливи, както всички останали пътници.

Млада красавица, която стоеше пред Ед в асансьора, го докосна неволно. Тя се обърна и му се усмихна. Той така се разгорещи, че щеше да тръгне с нея, ако Анджели не беше го сграбчил за ръката.

Когато стигнаха до изхода на Петдесет и шеста улица, те тръгнаха по тротоара и Ед рече:

— Трябва да взема Бюлетина^[2] на Уол стрийт — и се върна назад към вестникарската будка.

Един син Олдсмобил 98, който беше паркиран петдесет крачки по-надолу на улицата, тръгна и премина бавно край тримата мъже, които бяха на различно разстояние от бордюра: Анджели беше няколко крачки зад Винсънт и се обърна, за да види Ед. Той беше на десет

крачки по-назад, с лице към сградата, когато Чийч Скараманца от семейство Бока откри бърз огън от преминаващата синя кола. Винсът падна. Синята кола отмина, зави и се загуби с потока от коли надолу по авенюто. Ед изскочи от сградата.

[1] Обединено застрахователно дружество (англ.) — Бел.пр. ↑

[2] или последните данни ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Винсънт Прици беше мъртъв, когато стигнаха в болницата Рузвелт. Анджело Партана и Ед Прици потънаха в тълпата, наблюдавайки как екипът на линейката отнесе Винсънт. Анджело каза на Ед да се върне в кабинета си, спря едно такси и последва линейката до болницата. За десет минути той успя да подкупи две от сестрите и три от дежурните, за да може да остане в стаята за посетители на етажа на бърза помощ и да получава медицинския бюлетин. Когато се потвърди, че Винсънт е мъртъв, той телефонира на Ед от една кабина и му каза, че отива в Бруклин, за да съобщи на дон Корадо.

— Кой направи това? — прошепна Ед в слушалката.

— Семейство Бока.

— Как е Винсънт?

— Мъртъв е.

— Това е ужасно — промълви Ед. Две големи сълзи се отрониха от тъмните му очи. — На Поп ще му бъде много тежко.

— Той е силен — отвърна Анджело.

— Е, сега поне не се налага да предаваме Винсънт на Чарли.

— Не — каза Анджело. — Но факт е, че нещо се случи с Винсънт. Той загуби. Беше страхотен човек. През целия си живот не срещнах тигър като него, но напоследък нещо го пречупи и той загуби.

— Дъщеря му — добави Ед. — Тя го разсипа. По-добре иди и кажи новината на Поп.

Анджело плати на таксито пред дома на Сестеро в шест и пет. Изкачи се по предните стълби и когато стигна до горе, Амалия го чакаше на вратата, лицето и беше потънало в скръб. Анджело я прегърна, потупвайки я по рамото, като говореше тихичко.

— Поп не може да разбере защо всички закъсняват — прошепна тя.

Анджело се изкачи бавно по стълбите и почука на двойната врата на западната стая. Чу глас, който го покани да влезе. Затвори вратата и тръгна към дон Корадо.

— Кой е умрял? — попита старият човек.

— Винсънт.

— Кой го направи?

— Бока.

— Как?

— Пред сградата.

— Ти видя ли?

— Да.

— А по теб не стреляха ли?

— Бях осем крачки назад. Ед си купуваше вестник. Така или иначе, търсеха само Винсънт.

Дребният старец гледаше към Манхатън, плуващ в гаснещия зной на летния ден. Сградите стърчаха като тълпа пред баня.

— Винсънт беше обичен човек — промълви той. — Беше срамежлив и не показваше нищо, но чувстваше всичко. Той обичаше семейството, живя за честта.

— Няма да го забравим — прибави Анджело.

— Такъв човек беше той. После — не знам — някак се състари. Нещо се случи... Той загуби. Казах му, че има всичко и се съгласи с мен. После преди няколко дни обядвах тук с Чарли и му казах, че ще заеме мястото на Винсънт и ще сложи всичко в ред.

Анджело усети през него да преминава болка качвайки се от стомаха нагоре през лявата му ръка, поваляйки го на стола.

— Анджело, Анджело — проговори старият човек. — Господи, днес си бил страхотно напрегнат. Ти не си дете. Не го взимай навътре.

Анджело извади флаконче с таблетки от десния джоб на самото си, отвори го много бавно, извади две хапчета и ги сложи в устата си. Дон Корадо му подаде половин чаша червено вино и той изпи таблетките.

— Сега съм добре — каза Анджело.

— Можеш ли да говориш или искаш да си починеш малко?

— Мога — отговори Анджело. — Дай ми пълна чаша от това вино и аз ще запя.

Дон Корадо внимателно му напълни чашата. Седна в стола Морис с лице към съветника си.

— Какво се казва в писмото на Филарджи? — попита той.

— Чарли иска всичко — каза той, изваждайки писмото от джоба си. Отвори го внимателно на скута си, извади очила с телени рамки и прочете цялото писмо на глас.

— Знаеш ли какво? — рече старият човек. — Сега разбирам. Чарли си е помислил, че съм искал да го изпитам, когато му казах, че получава поста на Винсънт.

— Е — каза Анджело, — така мислят сицилианците.

— Дъщерята на Винсънт искаше да накара Айрин да страда. Винсънт и дъщеря му бяха от онази категория близки хора, които се измъчват взаимно. Ето защо, Винсънт е наел убиец да ликвидира Чарли. Той си е казал, че Чарли го е накарал да страда, а Мейроуз е накарала Винсънт да страда, той обаче я обичаше и искаше да живее с нея като баща с дъщеря, които имат право на такъв живот. Предполагам, че той е рухнал, когато Чарли се ожени за жената, която ни ограби с Луис Пало във Вегас. Наел е убиец за Чарли, защото по това време всичко е било против него — имал е лошия късмет да плати на съпругата на Чарли за да го убие.

— И аз мислех, че е така, Корадо. Винсънт загуби. Беше се изчерпал напълно.

— Щом сме знаели, какво очаквахме от Чарли? Той си е мислел, че аз го издигам, за да не се усъмни в нещо, а в същото време Винсънт изпраща специалист да го пречука. Ето защо той естествено ще си помисли, че когато съм казал на жена му, че може да върне парите с глобата, защото тя е жена на Чарли — а ние не правим номера на жените — аз просто съм й казал да върне парите, а после ще я подредя така, че нашите хора да могат да я убият. Чарли е мъж. Той трябва да защити жена си. Има право да отвърне на удара. И го прави със страстта, която е отдавал на семейството си, още като дете на тринадесет години и пречука Фил Тероне-малкия в Бронкс. Трябва да сложим нещата на място. Разбира се, Ед иска да си върне банката и да спечели седемдесет милиона. Аз също искам. Но не по-малко искам да изясня и нещата с Чарли. Кой ще преговаря?

— Аз.

— Добре. Тогава свикай първата среща. Кажу му, че окончателната сделка трябва да сключи с мен. Нека да дойде тук по обяд, защото обича да си хапва. Но той ще бъде много напрегнат, за да може да се наслади на храната, така че направи го около пет следобед в някой слънчев ден — ако вали, изчакай докато времето се оправи. Кажу му, че дъщеря ми Амалия ще отиде и ще чака заедно с жена му където той каже — само ти ще знаеш къде — така че ако аз го излъжа, ако го предам, жена му ще може да вземе любимата ми дъщеря. Трябва да изясним този въпрос с Чарли.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Подвижният дом, нает от Айрин, беше монтиран върху шаси Мактрак от 1961 година и беше добре поддържан в продължение на петнадесет години, или тогава са правили автомобилите много по-добре. Имаше две спални, комбинация от всекидневна и столова, кухничка, тоалетна и душ. Отпред, горе зад шофьорското място, имаше широко удобно легло. Чарли сменяше Водопроводчика на кормилото за два часа на всеки пет. Когато не караше, Водопроводчика спеше в шофьорското легло, като за двата дена вече го бе разкрасил със снимки на голи брадати мъжаги, изрязани от централните списания. От групата само Водопроводчика следеше пресата, но той не поглеждаше новинарските колонки. Другите и не помисляха да четат вестници, защото смятаха, че знаят какво става, а и поместеното във вестниците бяха само догадки. Нямаха нито радио, нито телевизор със себе си.

Не че не знаеха какво става. Айрин винаги хвърляше по едно око на заглавията, когато отиваше да пазарува в градовете. Но тя не пазаруваш често, защото Чарли смяташе, че това не е твърде разумно.

— Италианските емигранти винаги са въртели бизнес със зеленчуците, а те имат братя и братовчеди, които биха могли да ни търсят — говореше той. — Повярвай ми, дон Корадо има дълги ръце.

И все пак, попаднеш ли Айрин на заглавия за пожара в „Градините на Палермо“, тя донасяше вестника. Чарли и Водопроводчика се разстройваха, когато четяха списъка с имената на хората, изгорели там. Те познаваха всеки от тях и целия им живот.

— Това е най-лошото нещо, което съм виждал през живота си! — казваше Водопроводчика. — Господи! Мери Джингарола! Почти се бях оженил за Мери Джингарола. — Той хвърли вестника и се обърна. Те бяха прекалено разстроени, за да четат нещо повече освен списъка и първата страница. Никога не свързваха пожара с Бока. После бяха отишли на Острова и затова пропуснаха новината за убийството на Винсънт.

Айрин и Чарли се грижеха за пазаруването, готвенето и чистенето. Филарджи беше настанен в предната спалня. Чарли беше поставил тежък плътен капак на прозореца за престоя им по паркингите, но го оставяше отворен, докато пътуваха, което всъщност правеха почти през цялото време.

Караваната се движеше по определен маршрут между Ривърхед и Монтаук, отиваха до края на Лонг Айланд по пътищата на Южния бряг, чак до Монтаук, и се връщаха през Саг Харбър и вземаха ферибота от Шелтър Айлънд до Грийнпорт, за да обикалят Северния бряг. Избягваха по възможност главните магистрали. Нощем, винаги когато можеха, паркираха в лагерите с фургони на строителите от канализационните системи.

На четвъртия ден, а това беше вторият ден, след като писмото на Чарли се получи в Ню Йорк, Айрин се качи в сутрешния влак от Ривърхед, взе такси от Гара Пен до Петдесет и шеста улица и видя че знамето на Ню Йоркския спортен клуб се развява на пилоната на тридесет и третия етаж на сградата. След това потвърждение, тя изпрати човек до Ед Прици с второ писмо.

Второто писмо съдържаше елементарни искания. В него се казваше, че Анджелио Партана трябва да вземе влака за Лонг Айлънд до гара Джамайка, да се качи в четвъртия вагон и да чака на перона да го потърсят. Чарли знаеше, че беше изключено Прици да съобщят на полицията, за да изпратят някой на мястото за срещата и че не можеха да направят нищо друго, освен да приемат условията на договора, заради размера на сумата, от която те бяха силно заинтересовани.

Перонът на гара Джамайка беше претъпкан с хора. Бяха пристигнали три пълни влака, и разменяха пътниците си. Навалицата му помогна да измъкне Поп.

Чарли преведе Поп през два влака, през три перона, след това надолу по стълбите към изхода до улицата, заключвайки след себе си вратата, за да попречи на всеки, на който евентуално би му хрумнало да ги проследи. Шевролетът ги чакаше на изхода на стълбите и те потеглиха убедени, че са в безопасност, така както и двете страни бяха планирали.

— Как си, Поп?

— Имам няколко изненади, Чарли. Искаш ли да говорим за това сега?

— Кога сега, Поп?

— Бока убиха Винсънт.

— Какво? *Какво?*

— Очистиха го пред зданието.

— Какво е това? Какво започват да правят те?

— Официалната причина е, че Винсънт се нахвърли върху Бока пред всички на срещата за жената на полицейския капитан и Бока просто нямаха избор. Но истинската причина е това, за което беше самата среща — ченгетата са полудели да пипнат втория човек, който уби жената на ченгето.

— Не разбирам, Поп.

— Ами, Бока убиха Винсънт, за да ни кажат, че ако не дадем втория човек, те ще убиват и други членове на семейството до тогава, докато не им дадем втория човек, за да го предадат на ченгетата, защото ченгетата си го изкарват на Бока, които са най-уязвими в Ню Йорк заради техния бизнес.

— Да им... майката — викна Чарли. Той караше бавно, пътувайки на юг. — Не виждат ли накъде вървят нещата или не ги е грижа? — попита той.

— Чарли, отговорът е, че всеки, който знае, може да разбере безизходното положение. Ако им дадем Айрин, то тя ще каже на ченгетата всичко за отвличането на Филарджи. Тя или ще им каже, или ще си замълчи, защото те не могат да докажат, че тя е била при отвличането, докато не арестуват Филарджи. Прици не могат да получат печалбата си от седемдесет милиона долара, когато си вземем банката отново, но когато задържат Филарджи, той ще идентифицира Айрин като убийцата на жената на ченгето.

— Според теб Бока това ли искат? Значи, каквото и да направят Прици, ако те върнат втория човек, така или иначе, ще загазят?

— Ако те предадат Айрин, Бока печелят точки пред ченгетата. Те ще ги оставят на мира. Когато Айрин проговори и лепне на Прици отвличането на Филарджи и двете убийства, Бока ще постигнат това, което искат. Не казвам, че точно сега те знаят нещо определено, но всички ще го разберат, когато вторият човек започне да говори.

— Ето защо е трябвало да си го изкарат на Винсънт.

Анджело сви рамене.

— Те също си имат своята чест, Чарли. Погребението на Винсънт е утре. Ще се тръгне от Санта Грация.

— Съжалявам, но не мога да дойда. Погребенията, кръщенетата и венчавките са от голямо значение за семейство Прици.

— Искаш ли да говорим за сделката или предпочиташ да изчакаш, за да чуят и твоите хора?

— Искам сега.

— Получавате парите, които искате. Дон Корадо лично одобри всичко.

— Искаш да кажеш, че това е всичко? Че няма да преговаряме? Те просто ще отстъпят, така ли?

— Ами, не съвсем, Чарли. Но нека първо да ти разкажа нещо. Отидох при дон Корадо веднага щом видях смъртния акт на Винсънт в болницата и след като му съобщих лошата новина, той започна да говори веднага. Говори за Винсънт, после ми каза, че бил уредил всичко Винсънт да поеме спортния справочник във Вегас и да представлява Комисията там. Съобщи ми, че вече ти бил казал, че ще заемеш мястото на Винсънт като Бос. Какво ще кажеш?

Чарли онемя. Спря колата, отбивайки я от пътя.

— Искаш да кажеш, че ме е издигал ли? Че ни е слагал наравно? Че е искал да отстрани Винсънт, а мене да ме издигне?

— Така е.

— Господи, не зная какво да кажа.

— Само едно нещо се въртеше в главата му, след като му прочетох твоето писмо. На два пъти той каза, че трябва да сложи в ред нещата с Чарли. Това е всичко, за което мисли. Той трябва да разреши всичко само с тебе.

— Поп...

— Знаеш ли как аз вижда нещата, Чарли? Той иска тия седемдесет милиона, разбира се. Но Винсънт вече го няма. Корадо и аз сме възрастни хора. Той трябва да те върне, за да движиш работата. Кой друг ще го прави? Никой. Останалите са втора ръка.

Ето защо ти казах, че той е готов да ти даде всичко. В случая аз съм само пратеник. Не съм преговаряща страна. Корадо иска да отидеш и да говориш с него, за да може да уреди всичко. Това е страхотна сделка!

Чарли седеше втренчен в един надпис „ХИМИЧЕСКО ЧИСТЕНЕ“. Мислеше как ще стане Бос на фамилията Прици. Целият му живот го беше тласкал към това. Беше се учил за това от тринайсетгодишна възраст и сега това бе реалност. Той можеше да почувства властта, като че ли тя беше тъканта на фина, здрава материя между пръстите му. Можеше да усети вкуса ѝ, като че ли майка му се беше върнала, за да приготви едно по-великолепно ястие за него. Той си мислеше за парите. Винсънт трябва да е получавал осем милиона на година, всеки цент без данък, всеки цент спестен в Швейцария, а след това инвестиран отново, по хиляди начини, уредени от Ед Прици. Той си мислеше за уважението, което всеки щеше да му оказва.

— Това е добре, но е и опасно — рече той.

— То значи много Чарли, но не е опасно.

— Смяташ ли, че ти лично можеш да гарантираш, Поп?

— Винаги бих могъл да поема отговорност за тебе. И за себе си.

По дори след петдесет години, прекарани с Корадо, не бих могъл да дам гаранция за него. Винсънт обаче е мъртъв и Корадо има нужда от тебе, Чарли. Той трябва да те има като застраховка за семейството, а също така счита сделката с банката за седемдесетте милиона долара като негов паметник. Като имам предвид всичко това, мога да ти гарантирам, че няма никаква опасност за тебе, ако се срещнеш с него в дома на Сестеро.

— Кога?

— На следващия ден, след като застрахователната компания плати за Филарджи.

— Дон Корадо ще получи тия пари, а аз не. Няма да дам Филарджи, докато не се уреди всичко за нас.

— Виж Чарли, трябва да стане на следващия ден след плащането на откупа, защото изплащането ще стане едновременно на всички места по света, така както е уредил. Но когато ти се срещнеш с него, получаването на парите ще бъде потвърдено и Филарджи ще трябва да бъде освободен. Това решава напълно нещата. Те плащат за Филарджи. Ти се срещаш с Корадо и си правиш своята сделка, след това пускаш Филарджи, ченгетата го спипват и Корадо получава възможност да си откупи банката за десет centa на долар.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Откупът за Филарджи в Лагос, Хонконг, Аруба, Панама и Сао Паоло бе изплатен в момента, когато погребваха Винсънт в Стейтън Айлънд, в гробището на Санта Грация ди Трагето, сред монументалната архитектура на мраморни гробници и паметници, които напомняха за покойните Прициевци, Сестеровци и Гароневци.

Погребението беше безмълвно драматично. Винсънт бе един от последните мафиози от старата гвардия, роден зад океана в Агридженто, и последната му литургия събра известни личности от организираната престъпност и светските среди от Съединените щати, в това число и представител на семейство Спиноза, които бяха кръстници на дон Корадо и негови роднини по женска линия в Сицилия. Вестниците оцениха положените цветя на около шейсет и пет хиляди долара. В църквата и на гробищата имаше камери на всички национални телевизионни канали. Министърът на правосъдието, секретарят на вътрешните работи, шефът на федералната комисия по телекомуникациите, шестима губернатори и единадесет сенатори лично телефонираха на дон Корадо или на Ед Прици, за да поднесат съболезнования. Като в море от черно облекло опечалените се събраха преди заупокойната литургия. Черните небръснати бузи на сицилианците бяха още един израз на скръб. Духов оркестър, облечен тържествено, свиреше пред църквата, когато изнасяха ковчега към черната катафалка, за да го пренесат през моста Веразано Нероуз към вечния му дом.

Дон Корадо стоеше до гроба на сина си заобиколен от осем опечалени телохранители, молитвено унесен, докато гласът на епископа се извисяваше над всички в псалма „Последно прости“. Мейроуз Прици се опита да се хвърли в гроба върху ковчега, докато шейсет и четири млади подгласници от църквата, с криле на ангели, пееха популярен вариант на Вердиевия реквием, аранжиран от Скот Милър.

В същото време изпълнението се записваше като музикално възпоменание със запазени права, собственост на Прици.

Анджело Партана си проби път през тълпата, застана до дон Корадо и като сложи утешително ръка върху крехките му рамене, прошепна тихо сред упояващия дъх на чудния летен ден:

— Парите са в Цюрих.

Дон Корадо се изсекна.

Те се върнаха вкъщи през късния следобед, за да изчакат двайсет и четирите часа, когато щеше да дойде Чарли.

— Какво ще кажеш да отидем в Монтаук и да хванем по някоя риба? — каза Водопроводчика.

— Защо не — отвърна Чарли.

Водопроводчика излезе през задната врата и заобиколи пикапа до мястото на шофьора. След три минути бяха на пътя.

— Все още ли мислиш, че всичко е наред, Чарли? — попита Айрин.

— Както и да го пресмятам, излиза, че ще победим. Няма да бягаме. Няма да си променяме лицата или документите. Поемаме всичко в ръцете си и отгук нататък командваме парада. Мислила ли си някога, че ще се ожениш за Боса на най-голямото семейство в цялата страна? Това е фантастично.

— Ти си фантастичен. Ако не беше ти, щяхме да бъдем натясно.

— Не знам как стана — каза Чарли, — но няма да повярвам, докато не го чуя от Корадо Прици.

— Да намерим телефонна кабина в някоя дрогерия, където утре вечер ще чакам да ми се обадиш и да ми кажеш как е минало всичко.

— Да. И все пак, трябва да се уговорим къде ще се срещнем, защото следващата стъпка е да пуснем Филарджи, бедното копеле — Той се обърна и със състрадание погледна към вратата на Филарджи.

— Както и да се развият нещата, ще имам нужда от шевролета. Защо не се договорите с Водопроводчика да бъдете в Брентууд, където е караваната? Да кажем, утре вечер, аз ще ви звънна там.

— Фантастично — отвърна Айрин.

На следващия ден в два следобяд Чарли взе влака от Смифтаун за Ню Йорк.

Дон Корадо плачеше, докато говореше на Чарли за Винсънт. Той се върна към първите дни на семейството в Ню Йорк, когато Винсънт беше малко момче и те живееха на улица „Мълбъри“ в Манхатън.

— Дори тогава той беше сериозно момче — каза дон Корадо. — Имахме толкова неприятности, за да го караме да ходи на училище, защото той искаше да ми помага, за да потръгне работата. Спина, роднините на жена ми в Агридженто, имаха възможност да ми уредят добър кредит, за да мога да внасям сирене и маслини. Започнах да разширявам дейността си в Бруклин. Когато се преместихме изцяло в Бруклин, Винсънт беше дванайсетгодишен. Трябваше да го бия всеки ден, за да посещава училище. Ходеше дотогава, докато не станах толкова зает, че няхах време да го контролирам, само след няколко месеца. По онова време слагах началото на малък лихварски магазин за италианци в Бруклин — мислех си, че като имаме него, бих могъл да започна италианска лотария. Успехът беше колосален, но ми трябваше някой да го управлява, за да мога да разширявам дейността си. Писах на Пиетро Спина в Агридженто, приятелят на приятелите, и той ми изпрати баща ти през 1926 г., когато беше седемнадесетгодишен момък. Той пристигна точно навреме, в средата на периода, когато имаше забрана на алкохола, така че преуспяхме и постигнахме целта си. Твоето семейство има голяма заслуга към моето. Прици и Партана са работили рамо до рамо почти шейсет години. Баща ти е моят най-голям, най-стар и най-скъп приятел. Сега колелото се завърта и ти ще поемеш моята работа, така както баща ти я пое от мен преди много години. Отнеха сина ми и сега ти ще бъдеш син на моето семейство. Сега аз те определям, под клетва в покорство и мълчание, за Бос на най-съкровениите дела на семейство Прици. Приемаш ли, сине на моя приятел и син на моето семейство?

— Оказваш ми чест, падрино.

— Ще скрепим с печат това. — Дон Корадо взе остра карфица от ревера на сакото си. Той прободде върха на показалеца си с карфицата и там се появи малка алена капка кръв. Подаде пръста си на Чарли, за да го близне. Ти спечели — каза дон Корадо. Взе ръката на Чарли и бодна неговия пръст. Когато кръвта се появи, той я близна. — Сега сме един

ум и едно тяло. Моите врагове са и твои врагове. Моята воля става твоя воля.

На Чарли му прилоша от силата, която току-що се беше вляла в него.

— Ще ти служа вярно, падрино — каза той пресипнало.

— На работа — добави бързо дон Корадо, издихвайки носа си. — Водопроводчика трябва да изчезне. Той трябва да заплати за предателството си към семейството по случая Филарджи, а и знае твърде много за тебе и баща ти. Скоро може да се запие и да се разприказва как е прекарал и двете страни. Освен това, всичко, което е сторил, го е направил само за повече пари, сигурен съм. Така ли е?

— Да.

— Той не защитаваше брака си като тебе. Той не действаше дори и лоялно към теб, неговият *sottosaro*. Той предаде семейството си само за повече пари. Ако ми беше верен, щеше да се съгласи да се присъедини към теб и жената, за да може след това да те убие. Нека завърши работата с Филарджи и да помисли, че съм му простил. След седмица или две твоите хора да приключат въпроса.

Чарли беше отвратен от себе си. Беше пропуснал първата си възможност, за да докаже, че е истински лидер. Но получи един урок.

— Но това не е толкова важно. Говорим за моя паметник, Чарли. Слушай как трябва да освободиш Филарджи, за да може стъпва по стъпка да се стигне до неговото арестуване, процес, опозоряване, осъждане, фалит на банката и нейното връщане на семейството срещу десет цента за долар.

Старият човек поднесе кутия с мексикански пури към Чарли, като говореше разпалено.

— Застрахователната компания изплати парите и сега те са в Цюрих. Още утре, в което време кажеш, твоят дял — два милиона и половина — ще бъдат прехвърлени на сметката ти.

Чарли сумтеше от вълнението, което присвиваше стомаха му.

— Утре в десет часа доведи Филарджи в Ню Йорк, закарай го на Медисън авеню и Шейсет и първа улица и го пусни. Трябва да се отнесем внимателно с него. Това е въпрос на чест. Той ще отиде в хотела си, който е две преки по-нататък. Анджело ще намекне на ФБР и те ще го чакат, когато влезе във фойето. Ще го заведат в центъра на града за разпит. Ще бъде обвинен в престъпно опериране с фондовете

на банката и злоупотреба. На ченгетата ще им бутнат пари, за да потърсят доказателства от застрахователната компания, че Филарджи сам е организиран отвличането си и нечестното изплащане, за да присвои откупа, както е присвоявал парите на банката. Ще го задържат за съучастничество в убийството на бодигарда и на жената в асансьора, жената на ченгето. Следата с почерка на Филарджи ще тръгне от Лагос, Аруба, Панама, Хонконг и Сао Паоло и ще стигне на края по сметката на Филарджи в банката в Лихтенщайн. Министерството на правосъдието ще докаже престъпна дейност и швейцарската банка ще бъде принудена да конфискува парите по сметката на Филарджи, но докато това стане, парите вече ще бъдат прехвърлени. В сметката няма да намерят нищо, освен че е била на името на Филарджи. Гомски има всичките доказателства срещу него, съхранявани в нашата банка. Филарджи ще отиде в затвора за двайсет и пет години. Банката ще бъде опетнена. Италианците ще бъдат щастливи да я продадат на нашите агенти на цена, която дадем, и Филарджи ще разбере, че е сгрешил фатално, когато отказа предложението ми да работим заедно.

Дон Корrado стана. Срещата приключи. Той изпрати бавно Чарли до вратата.

— Изплаши го здравата тази нощ, Чарли. Той е неаполитанец. Ще си припомни неща, които умът му е забравил. Кажи му, че ръката ни стига навсякъде и ако само спомене някъде подозренията си за случилото му се, където ѝ да бъде — в затвора ли, пазен от полицейска охрана, зад високите стени ли, ние ще го убием. Наблегни на това, Чарли. Той не е мистър Робърт Финли, големият банкер, той просто е Росарио Филарджи, един неаполитанец. Той ще разбере.

Чарли тръгна с колата от Бруклинските височини, сияещ от възторг. Преди една седмица мислеше, че досега той и Айрин трябваше да са преследвани цял живот, бездомни, без лица и приятели. Сега той беше Босът на семейство Прици. Платиха му два и половина милиона долара за неговото предизвикателство към Прици. Не успяха да получат само частта на Айрин от техните искания за откупа. Може би дон Корrado никога нямаше да заговори за това. По дяволите, той ще раздели два и половина милиона с нея като утешителна награда.

Когато Айрин научи, че е станал Бос и получи всичко, което се полага за това, ще бъде така поразена, както беше поразен и той.

Чарли щеше да реорганизира цялата система на Прици. Тримата саригеѝме само се мотаеха насам-натам. Щеше да поиска от Ед Прици да им построи изцяло нова съвременна пералня, нова сграда с подходящи кабинети и добро обзавеждане — стопроцентово чисто място, за да се чувства удобно, когато отиде на работа. Не както сега, в тази дупка — царство на хлебарките, в която работеха. Нека да разгърнат широка мрежа от печеливши перални в хотелите, които да изместят другите.

Той не беше доволен от лихварските операции. Винсънт беше изградил тази система преди петнайсет години и мислеше, че такава, каквато е сега, носи най-големи приходи, но Чарли виждаше още десетки други възможности за нарастване на общия доход най-малко с тридесет процента. Толкова много пари минаваха чрез спортния справочник ден след ден, че никой не се замисляше за загубите от несполучливи комбинации и неизплащане на вноски. Винсънт винаги бе следил брутната печалба като цяло, вместо да помисли, че би могъл да я увеличи с осем процента, поставяйки само още няколко души при „инкасаторите“, и да им даде тяхната комисионна, като им разреши да натупат няколко участника. Това беше достатъчно за да се разбере, че всеки трябва да си плаща залога.

Чарли искаше да разговаря с дон Корrado след седмица или две за това, че честта им изисква да се отмъсти за Винсънт, въпреки че той беше убит с одобрението на едно цяло семейство. Бока трябваше да платят за това, че бяха пречукали Винсънт. Великият съвет да върви по дяволите.

Той знаеше как да се справи с Куарико Бока. Най-големият им бизнес беше проституцията. Бока контролираха целия порочен свят в Ню Йорк и доставяха жени за Вегас, Маями и други големи градове в САЩ, както и за Карибите и Бахама. Чарли щеше да говори с Ед Прици за назначаването на нови държавни вице-комисари по моралните въпроси и приемането на нови сериозни закони, прилагащи строги мерки. Така Бока трябваше да пропилят шейсет процента от времето си, мъчейки се да не попаднат в затвора или да се оправят с полицейските хайки. По този начин щяха да загубят своите клиенти и бардаци, защото щеше да им писне от преследване. Те нямаха

влиятелни хора в политиката. Прици имаха политически приятели на всяко ниво в страната, така че Бока ще трябва да отидат при Чарли, със свалена шапка, за да го молят да преправи закона, и тогава Чарли щеше да им обясни. Щеше да им каже, че ако му дадат Куарико Бока, той ще види какво може да се направи. Нищо нямаше да стане — нито реорганизация, нито подобрения, нищо — докато не отмъстят за Винсънт Прици.

Също така цените на стимулантите, на транквилантите, на кокаина и марихуаната трябваше да се изравнят с процентното нарастване на инфлацията, така както всичко друго се увеличаваше.

Разбираше, че повече не можеха да останат в апартамента на брега. Беше твърде отдалечен и не можеше да се охранява достатъчно добре. Вероятно Мейроуз щеше да се премести в града, така че той би могъл да помоли дон Корrado за къщата на Винсънт, след това здравата да я почисти от тавана до мазето. Мисълта за Мейроуз го възбуди. Спря колата близо до една дрогерия и отиде до телефона. Набра номера ѝ.

— Мей, ти ли си? Чарли е.

— Чарли?

— Трябва да ти кажа колко съм опечален заради баща ти.

— Да, благодаря, Чарли.

— Семейна работа ми попречи да бъда на погребението.

— Да, зная.

— Добре ли си, Мей?

— Чувствам се добре, когато говоря с теб.

— Какво ще правиш?

— Връщам се обратно в Ню Йорк.

— Кога?

— Всеки момент. А-а, по дяволите, Чарли. Загубих всичко: играта с баща ми, с теб и със самата себе си.

— Мисля много за теб, Мей.

— Това не е много, Чарли. Както и да е, не е достатъчно. Защо животът на човек се обърква. От времето, когато узряваха гърдите ми, винаги съм те желала.

— Какво, по дяволите, Мей. Искам да кажа, каква полза? Станалото — станало.

— А всичко е в твои ръце, Чарли.

Тя трясна телефона.

За Чарли всичко беше загубило реалните си очертания. Това, че беше станал Бос, начинът по който се бяха развили нещата с Филарджи и Мейроуз Прици — всичко това беше част на едно цяло. То доказваше, че установените неща бяха такива само привидно. Кое беше по-вярно — това, че той беше станал Бос, или че Мейроуз се беше напила и избягала от него с онова момче, за да се промени всичко в неговия живот, в нейния живот и в живота на Винсънт ли?

Какво щеше да стане с нея сега? Той почувства нейната болка като своя. Тя си беше отишла и той не можеше да направи нищо. Айрин беше нещо друго, но Айрин беше сегашният му живот и всичко това само доказваше, че миналото и настоящето не само не бяха едно и също, но дори не можеха да се сравняват.

Той пътуваше към Брентууд, когато наскоро пътя си спомни, че се беше договорил да телефонира и спря на една бензиностанция, за да ѝ се обади. Айрин отговори на първото позвъняване.

— Чарли — прошепна тя, затаила дъх.

— Всичко е страхотно. Ще ти разкажа като дойда. Няма да повярваш.

— О, Чарли — рече тя, — това ме изпълва с желание. Бързай, бързай!

Когато стигна в Брентууд, Чарли даде на Водопроводчика една фалшива разплащателна карта на American Express, която службата на Ед Прици му бе подготвила на името на Робърт Филарджи, и го изпрати да върне караваната в Бейшор.

— Всичко е уредено — каза му Чарли. — Всички са се съгласили да изплатят откупа, така че ще върна Филарджи в Ню Йорк и ще го пусна.

— Той е симпатяга — рече Водопроводчика — и ще спечелим от него.

— След като оставиш караваната, вземи обратно влака за Бруклин. Ще се видим през следващата седмица, когато ти е удобно.

— Фантастично — отвърна Мелвини, — ще ми липсва кухнята ти. Слушай, може ли да наема кола с тази карта, вместо да се качвам на влака за Ню Йорк?

— Защо не? Вероятно Филарджи ще си наеме кола след като излезе от пикапа. Слушай, наеми кола и после я зарежи между Петдесет и девета и Шестдесет и втора улица, между Проспект Парк и Пета. Господи, това е чудесна малка подробност.

Когато Водопроводчика тръгна, Чарли и Айрин се хвърлиха на двойното легло на втория етаж и се любиха с цялата си страст и плът, четиридесет минути. След това взеха душ заедно и отидоха в кухнята. Чарли започна да приготвя вечерята, като ѝ разказваше какво се беше случило с дон Корадо.

— Всъщност уредиха се само две неща. Получих си своите два и половина милиона допълнителни, а това вече ще те поразии — сега аз съм абсолютният Бос на семейство Прици. Аз съм Босът. Сега си осигурихме може би по три милиона на година и толкова много допълнителни приходи, че всеки ден ще ти се струва Великден. Имам на разположение две хиляди и сто бойци. Където и да отида, ще ме уважават. Ставам член на комисията. Ще давам благословия за всяко нещо, което другите ще вършат. И не само това. Ти си съпругата на Боса. Какво ще кажеш за това?

— Страхотно е, Чарли. Поздравявам те.

Почувства се засегнат. Очакваше повече, но трябваше да си спомни, че Айрин беше полякиня, необвързана с никого, така че вероятно не можеше да си представи огромното уважение, което съпровождаше новата му длъжност. В сравнение със сегашното му положение дейността му като заместник-шеф в продължение на единадесет години беше равна на работата на обикновен изпълнител. Тогава той лично трябваше да ръководи саригеги-те и да се справя с тежките случаи. Сега всичко беше приключено. От сега нататък той въобще нямаше да се занимава с такива въпроси. Никакво участие в работата. Щеше да се ограничи в социалните си контакти с неговите хора и да прекъсне всякакви очебиени връзки със самите операции. Босовете трябва да бъдат защитени. „По дяволите, — помисли си той. — Водопроводчика трябваше да бъде негов естествен заместник, но сега вече беше отписан.“

— Какво стана с моя дял за участието ми като втори човек? — попита Айрин.

— Е, след като първото нещо, което той спомена, беше, че аз получавам моя дял, това означава, че и твоят е уреден, то се подразбира.

— А какво стана с моите петстотин и четиридесет хиляди, с триста и шейсетте хиляди и с другите, които бяхме поискали? Той спомена ли за тях? Надбавката от моя дял беше най-значителната.

— Айрин, за Бога — точно сега той мислеше за двете големи неща в живота му — погребението на собствения му син и цялата история с Филарджи — толкова значителна, че я нарича паметник на живота си. В такъв момент подобни неща въобще не са му минали през ум.

— Каза ти за твоя дял. Той го е гарантирал.

— Така е. Трябва да „опаковаме“ Филарджи утре сутринта и веднага след това ще се видя с дон Корадо. Искаш ли да го накарам да подпише документ, гарантиращ твоя дял?

— Не. Просто му напомни да ми го изплати. Това е всичко. Честност за честност.

Чарли слезе в мазето да види Филарджи.

— Утре сутринта ще те пусна — съобщи му той.

— Всичко ли свърши? — попита малкият дебеланко.

— Да. Утре сутринта в десет часа ще те сваля на пресечката на Шейсет и първа и Медисън.

— Не мога да повярвам — каза смаяно банкерът. — Всеки ден, когато се събуждам, съм сигурен, че тази жена ще дойде и ще ме убие.

— Роден си в Неапол, нали?

— Да.

— Бедно момче ли беше?

— Да.

— Спомняш ли се самотога^[1]-та?

Филарджи кимна.

— Ние сме по-лоши от тях. Те бяха слаби. Ние сме силни. Ние ги унищожихме в тази страна. Няма място, до което да не можем да стигнем — Чарли се наведе по-близо до Филарджи. — Можеш да се скриеш в бронирана каюта на боен кораб сред океана и ние пак ще те намерим. Разбираш ли? Утре, когато те освободим, полицията ще разговаря с тебе. Само ако споменеш нещо за това, кой те е отвлякъл,

ама нещичко, каквото и да било, ще те убием. Където и да се скриеш, ще те намерим. Ако проговориш, ще те убием.

[1] Неаполитанската мафия (ит.) — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Чарли нави часовника за 5:30 сутринта, оставяйки време да почистят основно къщата, да си приготвят топла закуска и да тръгнат в осем, за да може със сигурност да закара Филарджи в Ню Йорк в десет.

— Какво толкова ще чистим, Чарли — каза Айрин, опитвайки се да се разсъни от звъна на часовника.

— Слушай, ние ще използваме тази къща. Може да пожелаеш да изкараш няколко седмици през лятото.

— Тази седмица тук ми се стори като няколко месеца.

— Тук са живели две абсолютни прасета. Накарах ги да изчистят, но какво разбират те от чистене?

След като минаха стаите с прахосмукачка, оправиха леглата и измиха пода в кухнята и банята. Чарли приготви омлет от три яйца и шунка, препечени филийки и кана с кафе за Филарджи и му ги занесе.

— Тази сутрин тръгваме за Ню Йорк. Това е твоят голям ден.

— Благодаря на Бога — каза Филарджи. — Не мога да повярвам.

— Ще тръгнем след четиридесет минути. Виж, ако можеш да пооправиш тук, след като закусиш. Нали? Ще ти бъда задължен.

Айрин изми техните чинии и ги прибра, когато той се качи горе.

— Как ще го качиш в колата? — попита тя.

— Ще му завържа очите и ще му запуша ушите долу, после ще легне на дюшека отзад в пикапа и ще го закарам до Лонг Айленд. Когато стигнем там, ще махнем превръзките и ще го преместим отпред в кабината, докато пътуваме за Ню Йорк. Ти ще се обадиш на баща ми от Лонг Айленд и ще му кажеш, че ще освободя Филарджи след петнайсетина минути, за да може той да прати хората на ФБР в хотела му. После ще вземеш метрото към къщи и ще се видим там към дванайсет и петнайсет.

— Добре.

— Лошо му се пише на малкия приятел. Трябваше да приеме предложението на дон Корадо.

— Сега е твърде късно — отвърна Айрин.

— Филарджи е свидетел — рече Чарли. — Ти си го изплашила, така че нека да остане изплашен. Погледни го свирепо, когато слезеш. Като запомни лицето ти, ще мълчи през следващите двацет и пет години.

Филарджи се сепна, когато Чарли отвори вратата на мазето и Айрин влезе, като му се „усмихна“ с усмивката на телевизионен артист в ролята на убиец.

Чарли накара Филарджи да седне на единствения стол, постави памучни тампони върху очите му и тапи в ушите му и докато Айрин ги придържаше, той ги прикрепил с бинт около главата му. Завърза ръцете зад гърба му, после го вдигна като чувал и носейки го на рамото си, се качил по стълбите в кухнята и излезе през задната врата към шевролета. Айрин отвори вратите на пикапа и Чарли положи Филарджи вътре на пода, докато Айрин заключваше къщата.

Те се качиха отпред и поеха по страничното шосе към града.

Десет-дванайсет минути пътуваха мълчаливо. После Айрин проговори:

— Чарли, какво ще направиш за парите, които Прици ми дължат?

— Ами, ще ги взема. Ще им кажа, че си ги искаме.

— Представи си ако кажат, че тая няма да я бъде.

— Господи, Не знам.

— Чарли, ние имахме Филарджи. Те имаха нужда да си го върнат. Анджело каза, че това са седемдесет милиона, а вероятно са сто милиона, защото ще си върнат цяла банка. Една банка, Чарли. Може би осемнадесетата най-голяма банка в страната. Така че ти би могъл да им поискаш всичко, и те би трябвало да се съгласят, защото ние държахме Филарджи. Той все още е в ръцете ни. Но те ми дължат петстотин и четиридесет хиляди плюс сто и петдесет хиляди за Филарджи, плюс първите триста и шейсет хиляди. Имаше също така уговорка с дон Корадо и Винсънт, че ще ми платят петдесет хиляди, които Винсънт трябваше да ми даде, за да те убия. Това прави милион и сто хиляди, Чарли. Те ми дължат милион и сто хиляди, много повече пари, отколкото съм взимала наведнъж през целия си живот. Те ти казват, че ще ти платят два милиона и половина за твоето участие, но ти още не си видял парите. Не знаеш дали въобще някога ще ги

преведат в Швейцария. Тогава защо им връщаме Филарджи? За какви си пари, които те може би имат в тяхната банка в Швейцария или където ги крият? А ти, какво ще получиш за Филарджи? Ти получаваш поста Бос на семейство Прици. След като Винсънт беше убит, те трябваше и без друго да ти го дадат, за да вървят работите им, защото нямат друг, който би могъл да работи за тях така успешно.

— Айрин, за Бога, това място на Бос струва може би три милиона годишно за нас.

— Чарли, кой друг ще го направи, освен теб? Ти ще го правиш за тях и това е цената за тази работа. Не те, а ти им правиш услуга. Но все още ние имаме Филарджи и те ни дължат два милиона и петстотин и шейсет хиляди. Те ни дължат това. Те приеха твоето писмо и определено казаха, че си струва да платят толкова, за да си върнат Филарджи. А къде са парите, Чарли?

— Слушай, Айрин — извика Чарли отчаяно, — Прици не са казали, че няма да ни платят, което ни дължат. Всъщност дон Корrado каза, че е абсолютно сигурно, че ще ни платят. Бях там. Той ми го каза.

— Това са куп сицилиански глупости, Чарли — отговори разпалено Айрин. — Чул ли си някога за сделка, в която глупакът да се отказва от своя дял, защото някакъв сицилианец му казал, че един ден ще му платят това, което му дължат.

— Айрин, през целия си живот съм чакал да стана Бос на най-голямото семейство. Говоря за най-голямото семейство в страната, което я управлява така, както я управляват Сенатът или Дженеръл Мотърс, или Александър Хейг младши. Мислиш ли, че ще захвърля всичко това заради половината от три милиона и шестстотин хиляди? Десет години като Бос и ние ще имаме трийсет милиона долара в Цюрих. Двадесет години и ще имаме шестдесет милиона. Не можем да изпуснем това. Ще се откажем от една малка сума и ще получим петнадесет пъти повече. Ще им дадем Филарджи и те сами ще хукнат да ни дават това, което поискаме. За Бога, Айрин.

— И така, аз не смятам, че те ще ни изплатят три милиона и шестстотин хиляди. Първо ще си изядат децата.

— С първото като че ли мога да се съглася, каза Чарли — но да си изядат децата — никога.

— И така, добре. Да забравим двата милиона и петстотинте хиляди от застраховката. Добре. Ще забравя дори останалата част от

договора с Винсънт. Слушай, дори бих искала да им отстъпя парите, които ми дължат за втори човек, просто за да им го върна. Но има едно нещо, от което няма да се откажа. Трябва да си получа петстотин и четиридесетте хиляди. Това абсолютно трябва да ми платят — петстотин и четиридесет хиляди.

Те пътуваха петнайсет минути в мълчание и после Айрин проговори отново:

— Трудно ми е да кажа това — рече тя, — защото ти единствено значиш нещо за мен, Чарли. Но Прици ми дължат петстотин и четиридесет хиляди и аз ще трябва да получа толкова. И така, ще ти кажа какво ще направя. Ще ти помогна да развържем Филарджи, за да седне тук, отпред. Ще се обадя на Поп и ще му съобщя за петнайсетте минути, после отивам вкъщи и ще чакам до пет часа. Ако не си получа парите от Прици до пет часа, изчезвам оттук и ще се върна в Лос Анджелис, а това ще бъде и краят на всичко между теб и мен.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Добре, Айрин — извика той, — имаш право. Ще хвърля Филарджи и ще отида да се срещна с Поп. После двамата ще отидем при дон Корадо и ще му кажем какво трябва да направи. Както ти каза — честност за честност. Но не казвай, че ще си отидеш. Не мога да се оправя, ако си отидеш. Всичко ще стане, както ти искаш.

Чарли и Айрин действаша мълчаливо в задната част на пикапа, в едно пусто място в Лонг Айлънд Сити, сваляйки превръзката, тапите за уши и тампоните от очите на Филарджи. След това го отведеха в кабината. Когато колата се отдалечи към моста, Айрин отиде до една телефонна кабина и се обади на Анджело Партана в пералнята на хотел „Свети Габионе“.

— Поп, той ще бъде там след около петнайсет минути.

Тя затвори и тръгна към спирката на метрото за дома ѝ, осем преки по-надолу.

В Пералнята Анджело извади малко черно тефтерче, погледна вътре и набра един номер.

— Дейви? — рече той — Робърт Финли, банкерът, ще влезе в хотела си след около петнайсет минути.

Той затвори, Хенли се обади на главния инспектор, който му нареди да събщи на Магюир, шефа на детективите, на вестниците „Ню Йорк Таймс“ и „Дейли Нюз“ и на ФБР.

— Те ще го хванат — каза той, — но ние трябва да бъдем сигурни, че ще получим достойна оценка за оперативната работа по случая.

Чарли караше пикапа с Филарджи отпред до него, преминавайки през моста Куинсбъро.

— Още няколко минути и ти ще пресечеш пеша булевард Медисън към хотела си — рече той. — Спомняш ли си какво ти казах?

— Да.

— Никой не може да те опази. Ако ти покажат десет хиляди снимки и ти им кажеш, че някой от нас е там, ще умреш. Не вярваш ли?

— Да, да.

— Край. Жив си. Дишай. Гледай хората. Живей. Всъщност през цялото време си бил с вързани очи, разбра ли?

— Да.

— Ти нищо не знаеш, защото нищо не си видял, нито чул, докато си бил при нас, avete capito^[1]?

— Да, да, разбрах.

Движеха се мълчаливо по Шейсет и първа улица. Чарли спря колата до близката пресечка на Шейсет и първа и Медисън.

— Излизай — извика Чарли на Филарджи. — Бъди щастлив!

Филарджи стъпи на тротоара. Наведе се през прозореца и се втренчи в Чарли.

— Вече те забравих — рече той на италиански.

[1] Разбра ли? (ит.) — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Филарджи влезе в хотела през въртящата се врата, прекоси фойето и отиде направо на рецепцията. Дежурен беше помощник-управителят.

— Мистър Финли! — възкликна той. — Вие сте жив! Колко е хубаво, че ви виждам, пред мен.

— Имам нужда от почивка, а после да телефонирам — отвърна Филарджи. — Но, не в същия апартамент, моля. Дайте ми друг.

— Разбира се, мистър Финли — съгласи се помощник-управителят.

Филарджи усети, че някой застава от двете му страни.

— Мистър Финли? — каза човекът отдясно.

Филарджи се обърна. Там стоеше нисък, набит човек, с шапка на главата.

— Дежурен агент Маккърри — продължи той, като му показва картата си. — Трябва да дойдете с нас.

Айрин седеше на терасата в апартаментата и гледаше през залива. В очите ѝ се четеше отчаяние. Тя чуваше гласа на Маркси Хелър, който през всичките години ѝ беше набивал в главата да внимава със сицилианците.

— Евреите в този бизнес са доста лоши, скъпа моя, но евреите, ирландците, цветнокожите поне имат сърца. Сицилианците дори не си харчат парите. Наоколо има три хиляди гадни лакеи, които са милионери. Просто изпълнители, прислужници в униформа, хора за черната работа, които не са дори изпълнители. Милионери. Но те не могат да ги похарчат, защото това са мръсни пари и когато умрат, какво оставят на семействата си? Пет хиляди долара. Това е. Останалото отива обратно при Босовете, като че ли те са свещеници в църквата. Босовете получават десет, а може би и сто пъти повече такива пари, а какво правят с тях? Могат да си купят само едно нещо — повече власт.

Постоянно им трябва повече пари, за да се докопат до по-голяма власт, защото за тях тя е всичко. Те ще се стремят да корумпират хората дотогава, докато не остане нито един невинен човек. В края на краищата всички работят за сицилианците. Остани си независима, Айрин. Остани си специалист на свободна практика. Те имат нужда от твоите способности, за да си осигуряват повече власт, но в момента, в който се присъединиш към тях, ще представляваме ли интерес за тях?

Твърде много беше заложила на Чарли. Беше тласнала щастието си до ръба на пропастта. А и тази глупава любовна история? По-добре ли беше да пере сенниците в онази бруклинска дупка, вместо да си докарва един добър стабилен доход от петстотин хиляди годишно и да живее, където е най-хубавият климат на света? Считаше спагетите за горещ буламач, но се беше „отдала“ на тях заради любовта — *любов!* Спагети на всяко ядене, освен на закуска. Маркси не я задържахше заради любовта. Маркси беше сводник, но бе безопасен. Той ѝ беше добра компания и сега те можеха да бъдат на плажа в Испания със седемстотин и двайсетте хиляди долара плюс другите, които имаше в банката, с нови лица и документи, живеейки така, както трябва да живеят хората, без фъшкиите от любов, което ѝ струваше над един милион в брой — най-голямата дистанция, която някога беше успяла да постигне между себе си и баща си. Можеше да ги получи както и останалите, които имаше, и да бъде някъде на половин свят разстояние от тези гадни сицилианци и Чарли Партана, който можеше да я обере като че ли беше бензиностанция. Чарли си го биваше в любовта, но Чарли ѝ струваше повече пари от всички, които някога беше срещала през живота си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Корадо Прици и Анджело Партана седнаха да закусват в 8:00 часа. Дон Корадо закуси, както винаги, с една чашка зехтин. Анджело изяде една купа със stracciatells alla Notale Rusconi^[1]. Рускони, известният от тринайсети век готвач от Милано, беше домашният идол на Партана. Дон Корадо го изненада, като започна да говори по работа преди да е свършила закуската.

— Филарджи ще бъде в затвора още преди обяд — заяви той. — Сега автоматично всичко ще тръгне по пътя си, докато банката отново стане моя. Ще спечелим добре от него. А сега трябва да се върнем към обичайната всекидневна работа, да дадем на полицията това, което иска.

— Не виждам как ще го направим, Корадо — отвърна Анджело. — Полицията иска да им предадем втория човек по случая Филарджи. Ако направим това, вторият човек ще изпее всичко. Ще бъдем замесени и това може да бъде краят на фамилията.

— Премислил съм го, Анджело. Намерил съм изход. Искам да кажеш на полицията, че сме научили за някой, който в срок от двадесет и четири часа, а може и по-рано, да ми предаде лицето, убило жената. След това извикай Чарли и му кажи, че искаме да се срещнем с него тук.

— Какъв е планът ти?

— Слушай, Анджело. Ето какво ще направим, за да заработим както преди.

Анджело извика лейтенант Хенли в 10:30 същата сутрин.

— Как е Мистър Финли? — попита Анджело.

— Не му е толкова лесно, колкото иска да покаже — отговори Хенли. — Казва, че през цялото време е бил със завързани очи и запушени уши, че не знае къде и колко време са го държали. Повтаря едно и също.

— Е — рече Анджело, — имам една възможност за вашите хора. Рано тази сутрин получихме анонимно съобщение, че убиецът на Калхейн ще бъде предаден през следващите четиридесет и осем часа, а може и по-рано.

— Надеждно ли е съобщението?

— Не знам. Беше анонимно, но мога да ти кажа само, че човекът, който го е получил и ми го предаде, е добре осведомен източник, както обикновено се казва във вестниците.

— Как ще действаме?

— Ще поискам от моя източник да накара неговия човек да ми се обади, когато убиецът може да бъде предаден. След това ще ти съобщя, независимо кое време е, за да се обадиш в детективското бюро и да го приберете, а Робърт Финли — да го идентифицира.

— Финли твърди, че е бил със завързани очи. Как може да го идентифицира?

— Когато са го хванали в стаята му, не е бил с вързани очи. Нападателят трябва да се е втурнал вътре, застрелял е бодигарда и е извел Финли точно когато мисис Калхейн е излизала от асансьора. Финли трябва да е видял нападателя.

— Ще чакам на телефона.

— Дейви. Имам малък подарък за теб.

— Какъв подарък?

— Заложил на младо-турците срещу пиратите. Те ще спечелят точно единадесет точки. Заложил всичко.

— Къде може да се залага в този град?

— Ще ти дам един номер в Джърси.

След като Чарли видя как Филарджи пресече Медисън авеню и тръгна по улицата към хотела си, той се включи с шевролета в потока от коли и тръгна на север до Шейсет и втора, после зави, за да пресече града към Йист ривър драйв, надолу по Бруклинския мост до Пералнята в хотел „Свети Габионе“. Айрин беше права по своему. Тя не можеше да предвижда големите неща, но дори и да грешеше, правото беше на нейна страна. Прици се бяха съгласили за това, което щеше да им струва връщането на Филарджи. Трябваше да го изпълнят. Щяха да си получат банката практически срещу нищо, ето защо

трябваше да разберат, че след като бяха поели някои разходи, за да си върнат банката, налагаше се да ги направят.

Той щеше да изложи всичко това на Поп, който е бил в течение на обещанията. След това двамата щяха да се обадят на дон Корадо и да се срещнат с него, за да уредят всичко. Той се гордееше с Айрин. Трябваше голям кураж, за да реагираш така. Имаше страхотна жена и го знаеше. Поп също го знаеше. Беше време да го каже и на дон Корадо.

Поп гледаше през прозореца, когато Чарли влезе в стаята му. Той се завъртя със стола, като чу вратата да се отваря.

— Здравей, Чарли — рече той. — Готов ли си да поемеш работата?

— Да — отвърна Чарли. — Почти бях забравил.

— Кой ще ти бъде заместник?

— Ти си съветникът, какво мислиш?

— Изборът е твой, Чарли. После ще ти кажа дали съм съгласен.

Сега ти трябва да взимаш решенията.

— Ще издигна Сал Прици.

— Хубаво.

— Поп, трябва да говоря с тебе.

— Какво има? — попита Поп.

— Татко, това е просто нещо. Айрин иска парите, както се съгласи дон Корадо, когато получи писмото ми и Филарджи беше при мен.

— Парите ли си иска?

— Тя иска това, което ѝ се полага. Дори разбира, че няма шанс за парите от застраховката на Филарджи, въпреки че семейството се съгласи да ѝ ги плати. Желаете да забрави останалата част от договора с Винсънт и ако трябва — парите за участието ѝ в случая Филарджи. Но си иска петстотин и четиридесет хиляди. Трябва да ги получи днес до пет часа.

— Петстотин и четиридесет хиляди ли?

— Парите, които върна на дон Корадо.

— Но триста и шестдесет хиляди от тях са пари на Прици.

— Бяха, но ние имахме Филарджи. Дон Корадо искаше Филарджи и това беше част от цената.

— Чарли, къде си?

— Какво искаш да кажеш?

— Дон Корадо те прави Бос. Има ли нещо по-голямо от това? То ще ти донесе около десет, петнадесет пъти повече, отколкото случая с Филарджи, а и тя е твоя съпруга?

— Татко, знам, но Айрин си иска своя пай. Тя вижда мястото на Винсът като полагащо ми се, но както и да е, не може да си представи какво носи мястото на Винсът. Но дори и да знаеше, няма да повярва, защото Прици и всички други в живота ѝ винаги са я мамили.

— Няма начин да ѝ платим, Чарли.

— Татко, моля те, погледни с очите на Айрин. Когато тя иска да ѝ дадем парите, тя прехвърля целия си труден живот. Тя е била по-добра от тези, които са ѝ казвали какво да върши. А какво са ѝ казвали те? Че тя е нищо, а тя е знаела повече. Знаела е, че и тя струва толкова колкото и те. Започнала е от Чикаго. Натоварили са я с много работа, скъсвайки ѝ задника да се занимава с дребни поръчки, за да може да дели това, което сама е изкарала. Работила е в тинята, заразите и вонята, за да изкарат от нея петдесетте си процента, и тя се махнала. Взела учебници по счетоводство от скапаната библиотека, за да се научи да се оправя със сметките, после се върнала в Чикаго и станала секретарка на шефа на джебчийска банда. Плащали ѝ почти нищо, но се е научила как да говори, как да се облича и им казвала много неща, докато разбрали, че е умна и на нея може да се разчита. Направили я куриер на три семейства. И докато летяла непрекъснато със самолети, чела много за данъците върху доходите. Айрин винаги е била подготвена, но никой никога не я е оценявал достатъчно. И така, тя навлязла в тези среди. Станала наемен убиец. Останалото знаем, но те никога не са я допусkali в играта. Продължавали да ѝ плащат нищо в сравнение с изгодата от нейната работа. А сега, сега има пръст във всяко начинание на Прици. Нейна е заслугата за отвличането на Филарджи от хотела, а не моя. С бързите си решения тя се справяше и ние успяхме. Отвлякохме Филарджи и това ще донесе на Прици седемдесет милиона долара. Върна им парите от Лас Вегас — те получиха два пъти парите си — веднъж от нея и веднъж от застрахователните компании, а дон Корадо въпреки всичко ѝ наложи глоба от петдесет процента за това, че тя им удвои парите. Какво, по дяволите, е това, Поп? Непрекъснато говорим за чест и затова трябва да платим на Айрин всеки цент, който сме обещали да ѝ дадем.

— Няма начин да ѝ платим, Чарли.

— Добре, татко, с цялото ми уважение към теб, трябва да чуя това от дон Корадо.

Анджело вдигна телефона, който беше на бюрото му, и набра един номер.

— Амалия — рече той. — Анджело е. Чарли и аз трябва да видим дон Корадо днес.

— Единственият начин е да дойдете за обяд — отговори тя.

Чарли и баща му чакаха Амалия да се обади, защото дон Корадо се беше поуспал и обядът започна едва в два и тридесет, а свърши в пет без петнадесет. Чарли беше почти обезумял, мислейки си за ултиматума на Айрин — че трябва да си получи парите до пет или ще го напусне. Накрая двамата възрастни мъже седнаха в столовете Морис, а Чарли — срещу тях на един стол с висока облегалка.

— Каж ми какво мислиш — рече дон Корадо, — а след това аз ще ти кажа.

— Падрино — започна Чарли, — предадохме ти Филарджи на пълно доверие. Беше вече договорено, че ако се съглася да ти върна Филарджи, жена ми ще получи хонорара си за втори човек и петстотин и четиридесетте хиляди. С уважение към теб, от нейно име моля за тези пари сега.

Дон Корадо и Анджело Партана го гледаха тъжно.

— Казвам, че ще забравим останалите пари. Това са много пари. Но петстотин и четиридесетте хиляди тя трябва да си получи обратно. Ти беше одобрил и тя трябва да си ги получи.

— Чарли — каза меко дон Корадо, — има много сериозна причина за това, че не сме ѝ платили. Великият съвет е решил снощи, че трябва да предадем втория човек на ченгетата.

Чарли погледна ужасено дон Корадо, после Анджело Партана.

— Да я дадем на ченгетата? — възкликна той пресипнало. Думите стържеха в гърлото му като острие на бръснач.

— Слушай, Чарли — рече дон Корадо, утешавайки го доколкото можеше с алигаторските си очички, — снощи Великият съвет според приетия преди петдесет години правилник ни съобщи от името на всички семейства в тази страна, че в срок от една седмица трябва да предадем убиеца на жената, натиснала погрешно бутон. В противен случай всички семейства ще ни обявят война. Великият съвет изпрати

снощи тук Бавози и Лингара, за да ме уведомят. Знаеш ли какво ще ни коства една война? Ще струва живота на семейството ни. Ще струва всичките ни хора и всичко, което имаме. За нас, без семейството, което ни осигурява такъв хубав живот в Америка, всичко останало губи смисъл.

— Какво искате да направя? — попита Чарли.

— Ще трябва да й видиш сметката, Чарли. Ти си единственият, който може да се приближи до нея, за да го направи — отвърна баща му.

— Да я убия? Да пречукам Айрин?

— Мислиш ли, че хората на Ед могат да я заловят и да я предадат жива на полицията — каза дон Корадо. — Те не са способни да го направят. Сега и ФБР е намесено, защото това е похищение. Ако я имат жива, ще я накарат да проговори. Ако тя проговори, те ще натикат всички в затвора. Може и на електрическия стол. И тогава ти, аз, Анджело и Ед ще бъдем вътре. Филарджи ще излезе на свобода. Никога няма да си върнем банката. Нямаме никакъв избор, Чарли. Съществуването на фамилията Прици е в твоите ръце.

— Но дали ликвидирането на Айрин ще удовлетвори полицаите за смъртта на жената, натиснала грешния бутон?

— Филарджи ще идентифицира тялото на убиеца на жената. Няма да има кого да разпитват. Ще получат това, което искат, и всички ще се върнем към работата си.

— Но тя е моя съпруга, падрино — извика Чарли съкрушено.

— Тя е твоя съпруга, но от тебе зависи нашият живот — добави баща му. — Отговори ни, Чарли.

— Една жена, която познаваш едва от два месеца, или твоето семейство, което е твоят живот — рече дон Корадо.

На Чарли му се струваше, че се дави. Ако направеше това, което искаха от него, нямаше да му остане нищо. Какво друго имаше той освен Айрин? Как можеше да убие единствения човек, когото обичаше? Всичко друго — Поп, работата, семейството — беше нещо автоматично втъпявано, набивано, подхранвано и търпеливо насаждано у него. Това беше сицилианският начин на мислене. А Айрин беше неговата необходимост, чувството, върху което се крепеше животът му. Тя беше всичко, което го правеше мъж, единственото значимо нещо.

Може би и той ще остарее, както Поп и дон Корадо. Какво щеше да има, когато остарее, ако направеше това?

Щеше да има куп пари в швейцарска банка. Щеше да има къщи, хора, коли и власт — не негови, а под наем. Щяха да го уважават все повече и повече. Щеше да разполага с копои като Водопроводчика и Кюкъмбърз Четриоли около него, където и да отидеше, и щеше да се сбръчка сред безкрайните разговори за спорт, залагания и подкупи. Щеше да престане да съществува и щеше да вехне, защото всяка минута от всеки изминал ден, докато умре, щеше да си спомня какво беше сторил на единственото същество, което имаше смисъл в живота му. Той щеше да убие нещо повече от тялото на Айрин. Щеше да погуби техните безсмъртни души. Щеше да произнесе присъда над самия себе си — да прекара остатъка от живота си в самота. Това беше лошата страна на нещата. Ако премахне Айрин, ще бъде сам. Никой няма да може да я замести. През целия си живот, както всеки друг, той не беше преставал да търси, надявайки се да открие онзи съвършен образ, който да му пасва напълно, по тяло, ум и дух. И когато беше открил Айрин, той разбра, че е успял, че двамата бяха споени като химическо съединение, чиито елементи взаимно се допълваха.

Какво представляваше Прици в сравнение с нея? Какво представляваше животът му без Айрин? Във въображението си той втренчено се взираше в нейното мило, спокойно лице, което му се усмихваше, изпълваше го, спасяваше го. Знаеше, че въпреки огромното значение на Айрин за него, тя беше жената, олицетворяваща майката, любовницата и партньорката — той щеше да бъде още по-самотен, ако обърнеше гръб на семейството си и не извършеше това, което искаха от него — да я убие, защото той беше създаден от историята на своите предци, от баща си, от дон Корадо, за да стане това, което беше.

Фамилията и той бяха едно и също нещо, откакто Сицилия бе започнала да откърмва хора. Те бяха неговата храна. Те бяха винаги с него. Това бяха стотици хиляди — повечето от тях духове, а някои от тях живи. Сега всички те се бяха вторачили в него, чакайки да научат какво ще направи. Той не можеше да го направи. Те не можеха да очакват той да го направи. Би ли могъл той да бъде палачът — да я измами и да вземе живота ѝ, както беше постъпил баща ѝ, както бяха постъпили мошениците? Той щеше да е последният от тях, който би

сложил примката на шията ѝ. Но последният. Тя никога вече нямаше да започне отново, както винаги го беше правила. Той щеше да сломи смелостта ѝ. И само за няколко секунди преди да го направи, щеше да види всичко това в очите ѝ, защото въпреки всичко тя му вярваше и знаеше, че той я обича. Искаше му се да потъне.

— Ще ви я дам — обеща им Чарли.

— Това е бизнесът, Чарли — рече баща му. — Да, това е само бизнес.

— Е, не можем да се оправим без онези пари — каза Чарли. — Тя залага всичко на тях.

— Тогава ще ѝ занесеш парите — отвърна дон Корадо. — Те са в същия малък куфар. Под леглото ми е. Донеси го, Чарли.

Чарли прекоси стаята и клекна на ръце и колене до голямото легло. Издърпа пътническото куфарче и го занесе на дон Корадо.

— Отвори го, синко.

Чарли отвори заключалките и вдигна капака. Вътре в него бяха плътно наредени пачки от по хиляда долара.

— Това се петстотин и четиридесет хиляди долара — каза дон Корадо. — Ако е това, което иска, покажи ѝ го.

— Къде ще го направиш? — попита Поп.

— Тя е заминала за Калифорния. — Той не можеше да ги погледне и затова продължаваше да гледа парите. — Предупреди, че ако не ѝ върна парите въщи до пет часа, ще замине за Калифорния.

— Добре — каза дон Корадо накрая. — След като свършиш работата, остави я в колата под наем на летището, след това се обади на Анджело и му обясни къде е. Той ще се обади на ченгетата в Ню Йорк, а те на тези в Лос Анджелиъз. После могат да я снимат и да покажат снимките на Филарджи и той може да им каже, че това е убиецът на жената, която натисна грешния бутон, и нещата ще се успокоят. Ще можем отново да се върнем към работата си.

[1] Вид спагети — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато слезе по стълбите в къщата на Сестеро, оставяйки непреклонната жестокост на баща си и дон Корадо два етажа по-горе, Чарли чувстваше тялото и мозъка си като внезапно замразени. Беше прекарал целия си живот с двамата възрастни мъже изпълнявайки непочтените им и брутални заповеди като нещо нормално в работата си. Въпреки че отново и отново прехвърляше в главата си това, което току-що му бяха наредили да направи, той не можеше да намести разпилените части така, че да могат да се съберат в едно познато цяло. Току-що му бяха възложили да убие жена си, като че ли това беше нещо нормално, което се вършеше всеки ден в братството. Сега като Бос на фамилията Прици първата задача, която му бяха поставили, бе да убие собствената си съпруга. Чарли бе отрасъл с убеждението, че независимо колко порочни можеха да бъдат нещата в бизнеса, жените бяха държани в безопасност. Това беше основен закон на честта като цяло. Независимо какво правиш за пари, никога не убивай жени — и още поточно — собствената си съпруга.

Той разбираше всичко това, но не можеше да го проумее. Разсъждавайки, си спомни за седемдесетте милиона долара и че дон Корадо не си мръдна пръста, за да отмъсти за убийството на сина си от бандата сводници, защото ако започне война, тя може да попречи на седемдесетте милиона да потекат към него. Тази мисъл успокои Чарли, докато отиваше от къщата към шевролета. Когато Бока убиха сина му, дон Корадо трябваше да остави настрана размишленията за честта, Анджело трябваше да наблюдава агонията на собствения си син заради страшното убийство, което трябваше да извърши. Водачите трябваше да жертват себе си на първо място, за да проправят пътя на онези, които ги следваха. Чарли беше лидер. Независимо как възприемаше всичко това, семейството беше неговият живот. Чувството му към неговата съпруга беше огромно, но то стоеше някакси настрана.

Айрин беше нещо различно, много по-бледо, по-незначително в сравнение със значението, което семейството имаше за него. Сега той

беше Босът на семейството. Той трябваше да даде пример, който щеше да се помни дотогава, докато съществуваше фамилията. Смътно схващаше, че беше правилно да жертва жената, която обичаше, за да може семейството да продължи да съществува и да пази честта им, което беше и негова същност.

Изведнъж осъзна, че Айрин беше толкова далече от всичко това, че не му оставаше нищо друго, освен да я убие. Не беше изцяло нейна вината, че беше задигнала от Прици седемстотин и двадесет хиляди долара. Тя беше полякия и какво можеше да знае за истинските правила? Айрин обаче сгреши, като върна половината от парите и се беше престорила на невинна, за да задържи другата половина. Какво очакваше тя — че Прици ще се примирят със загубата на толкова пари?

Той се насилваше да си внушава, че е напълно възможно през цялото време тя да се е преструвала на луда по него, както тя казваше, само и само, за да не я убие. Това, че се ожени за нея и всичките тези прегръдки и целувки, готвене и пране на сенника и миене на пода, вероятно беше прах в очите. Беше го убедила, че е луда по него — но как е могла да вземе петдесетте хиляди от Винсънт, за да го пречука, ако наистина е имала такива чувства?

Беше взела участие в случая с Филарджи и това я довърши. Той се мъчеше да прехвърли отново всичко. Тя хвърли бебето към бодигарда точно когато се отвори вратата на асансьора. Бодигардът посегна към оръжието, вместо към бебето. Айрин трябваше да сграбчи жената, натиснала погрешно етаж и да я задържи като щит пред себе си, за да накара бодигарда да свали оръжието или да даде възможност на Чарли да изскочи и да го удари. А може би не е могла? Тя беше застреляла първо бодигарда, защото може би той я беше предизвикал. Айрин имаше здрави нерви. Тя вършеше всичко, както трябва. Но защо трябваше да убива тъпата курва, застанала на погрешния етаж. Тя не беше насочила оръжие срещу Айрин. Просто стоеше там с невинния израз на шокиран страничен наблюдател, а Айрин ѝ видя сметката и натопи всички в тази мръсотия.

А каква жена беше само! Чиста във всяко отношение и страхотна домакиня. Понякога чувстваше, че тя не можеше да понася сицилианска храна, но умееше да я приготвя, като че ли бе учила при семейство Спино в Агридженто. Беше истинска жена. Никога не се

оплакваше. Мразеше Бруклин, мразеше сицилианците, мразеше климата, но никога не се оплакваше.

Нямаше смисъл да мисли за всичко това, помисли си той. Много, много отдавна беше научил, че споразумението да убиеш някого, е просто бизнес. Беше израснал с Густо Бустарела. Те бяха приети в братството в един и същи ден. Харесваха едни и същи курви. Още когато бяха петнайсетгодишни хлапаци, бащата на Густо беше прекарал с тях най-малкото петдесет часа, за да им показва как се използва нож. Освен това, Густо беше необикновено забавен човек. Смееше се по милион различни начини. Беше най-добрият приятел, който Чарли някога беше имал, освен Поп, но когато Винсънт му каза, че трябва да оправи Густо — край! Той го извърши. Дори използва нож в името на старите времена. Какъв смисъл имаше да мисли за неща, които нямаха нищо общо с работата. Всеки трябваше да умре някога.

Сега се налагаше да убие Айрин. Когато беше влязъл в къщата на дон Корадо, той все още я обичаше, но когато излезе оттам, тяхната любов се бе случила с други двама души, много отдавна и в друга страна. Поп го беше казал. Семейството беше неговият живот.

Той пътуваше към брега, мислейки как най-лесно да се справи с нея. Нямаше да е леко, но ако сам не си създадеше трудности и тя няма да му се опре особено. Ако беше тръгнала в пет часа, а тя беше точно такъв тип жена, не са й били необходими повече от четиридесет минути да стигне до летището, ако движението не е било задръстено. Можела е да хване самолета в шест за Лос Анджелийс и щеше да стигне там в девет и половина, да отиде у дома си към десет и половина, което беше седем и половина местно време. Така че той можеше да й се обади в единадесет ньюйоркско време.

Прибра се към пет и половина и взе душ. След това отиде до нишата, където държеше на пода една кутия, и извади от нея дългия нож с баданьор, който беше взел от Маркси Хелър. Избра лек кожен калъф, пъкна ножа и го прикрепил към вътрешната страна на пресеца си. След това obu долнището на пижама и се огледа в голямото огледало в гардероба. Нищо не се виждаше под широките панталони на пижамата. Ето това щеше да използва. Ще си сложи един 48-калибров Магнум в кобура на рамото, после, като дойде време да си легнат, бавно ще свали кобура, за да може тя да види какво прави, ще го закачи на някой стол, далече от леглото, и ще си легнат. Ще чака

удобен момент, за да я прободете с ножа. Искаше да го направи най-безболезнено и бързо. Дори без тя да разбере.

Пригответи си хамбургер. Изпи две чаши червено вино, докато ядеше пред телевизора и видеото. Непрекъснато пускаше касетата със записа на Айрин. Когато двете минути и четиридесетте и двете секунди свършваха, той натискаше бутона на дистанционното и я пренавиваше, за да я пусне отново, като дъвчеше хамбургера и пиеше вино „Кианти“.

Записът беше кратък, както и неговият живот с Айрин — толкова различни случки бяха включени във филма. Сега можеше да разбере и Паули, и баща си, и оператора за това, че не си бяха загубили ума, както той, от външността на Айрин. Тя несъмнено беше хубава жена. Но по десетобалната система не можеше да ѝ даде 12 точки, както беше направил, когато беше заснет филмът. Сега би ѝ дал седем.

Гледайки сцените отново и отново и анализирайки всичко, той се разкъсваше вътрешно от това как се беше заблуждавал, че и двамата са полудели един за друг, защото тя беше поразила и него. Мислеше си, че тя го е обикнала от пръв поглед, от момента, в който Мей го беше запознала. Сега можеше да види, че всъщност, Мей го обожаваше, а не Айрин. Айрин го гледаше така, както пътникът на потъващ кораб гледа към спасителната лодка. Беше имала голяма нужда от него, но не заради това, което той си мислеше, че тя се нуждае от него.

Не се чувстваше изигран. Беше му тъжно. Никога нямаше да я забрави. Но татето е бил прав. Татето винаги беше прав. През целия си живот той беше представлявал част от фамилията Прици, а за по-малко от три месеца — само част от живота на Айрин. Нямаше нищо, което да си избере от това време. Тя заплашваше семейството — беше откраднала от семейството и трябваше да си отиде. Но беше истинска жена — хубава, смела. Не понасяше подигравки, дори и на Корадо Прици. Искаше му се да може да спре живота си някъде по средата на филма.

След като се нахрани, разтреби кухнята, извади прахосмукачката и се увери, че около канапето не е останала и трохичка по пода. Не можеше да понася хлебарки.

Когато се облече, той се обади в авиолиниите и си резервира място за Лос Анджелис. После седна и попълни един бланков билет

със съответния номер на полета. В 11:05 избра номера на Айрин. Тя се обади на второто позвъняване.

— Ало?

— Чарли е. Господи, ти наистина го направи.

— Когато кажа нещо, аз го правя, Чарли.

— Аз и Поп бяхме при него на обяд, но обядът започна едва в два и половина, а той не говори, докато се храни, така че беше почти пет без петнадесет, когато му казах какво искам.

— Така ли?

Беше напрегната като наркоманка. Нито един сицилианец нямаше да даде петстотин и четиридесет хиляди долара просто защото някой ги е поискал. Те не й дадоха нито една от другите суми, които й дължаха, така че нямаше никакъв шанс, освен ако не я бяха взели на мушката да й върнат парите, които тя беше откраднала от тях. Сграбчи облегалката на един стол и притискаше слушалката в очакване на това, което щеше да каже Чарли.

Ако Чарли признаеше, че Прици отказват да му дадат парите й, тя е в безопасност. Ако кажеше, че парите са у него, щяха да се опитат да я очистят.

— Парите са у мен — заяви Чарли — В същата чанта. Той дори не ги е пипал.

Айрин се почувства като фотоапарат, поставен на автомат, който фотографираше, връщайки се десетки мили назад, после стотици мили още назад — в космическото пространство — без нито за миг да загубва представа за картините, които заснемаше — един изчезващ спомен за това, което беше изпитвала към Чарли. Тя хвърли последен поглед и след това го изтри завинаги. Спомни си деня, в който му призна, че го обича. Каза му, че не знае как да го изрази, защото никога не го е казвала на друг. Беше бленувала за деня, когато щеше да го каже, щеше да бъде истина и тя го каза на Чарли. Чу собствения си глас: „Никога не съм обичала никого. През целия си живот е трябвало да се защитавам, а не можеш да се защитаващ повече, ако обичаш някого.“

Разкъса миналото, като че ли беше телеграма от два месеца. Трябваше да се защитава. Прици изпращаха човек, за да я убие, и този човек беше Чарли.

— Не се будалкаш, нали? — запита тя — Човече, това е истинска изненада.

— Да, така е. Ти можеш да ме довършиш — отговори Чарли.

— Е, радвам се, че се е уредило. Пази ги. Имам работа тук за три дни, докато продам къщата и освободя офиса. После ще дойда в Ню Йорк и ще поизхарчим от тях.

Лондон, ето къде щеше да отиде, каза си тя. Имам хирурзи, езикът е същият и ще може да си набави нови документи. Девет часа разлика във времето. Ако тръгне утре сутринта, през Полюса, утре вечер може да бъде там. Налагаше се да остане, докато отворят банката, за да погледне в сейфовете.

— Имам по-добра идея, Айрин. Остават ми няколко свободни дни преди да поема работата в Пералнята. Току-що запазих място за сутрешния полет за Лос Анджелийс и можем да изкараме хубаво няколко дни.

Сърцето ѝ се сви от болка, сякаш новопоявил се глетчер внезапно се бе врязал в нея, приковавайки я завинаги, като че ли тя беше мастодонт. Как можа изобщо да попадне в тази любовна история? Беше работила единадесет години, за да изгради бизнеса си, най-добрия бизнес в света — без данъци и с добри пари, с фасада, която беше толкова законосъобразна, че беше абсолютно безопасна. Имаше къща, каквато майка ѝ не беше и сънувала. Ако от време на време поискаше секс, нямаше никакъв проблем. Имаше си калифорнийския климат, колата, дрехите и сейфовете в банката, но свързана с всичко това, през цялото време тя трябваше да е имала някаква склонност към самоунищожение, към бягство от всичко, което имаше, включително душевното си спокойствие, за да се хвърли в капана с отворени очи, влюбвайки се в Чарли.

Какво беше Чарли? Животно, гангстер, сицилиански разбойник, който прострелваше хората в коленете и ги удушаваше с въже. Притежаваше всичко онова, което Маркси я беше предупреждавал, че са сицилианците.

Ако Чарли дойдеше в Калифорния, това щеше да бъде неговото последно пътуване, докдето и да било.

Ако Чарли дойдеше в Калифорния преди тя да излети за Лондон, ще трябваше да го очисти. За пръв път изпита омраза не към Чарли, а към парите на Прици, които я бяха въвлекли в мръсната история и бяха

причината да срещне Чарли. Беше го обичала, но сега всичко свърши. Беше заличила срещата им с всичко сантиментално от този род.

— Познавам те, Чарли — рече тя весело. — Нямах търпение да тръгнеш по новия път. Защо ще си губиш времето да идваш тук. Само след три дни ще бъда в Бруклин.

— Слушай, кой знае дали някога ще имам отново свободно време — мънкаше Чарли в слушалката, а потта се лееше от него. Знаеше, че тя се опитва да го победи. Знаеше, че беше отишла в Лос Анджелис, за да си вземе парите от банката. — По дяволите — каза той, — всъщност вече тръгвам и не мога да се спра.

— Добре — отвърна тя, — ти решавай. Кой е номерът на полета ти? Ще те взема от летището.

Когато затвори телефона, Айрин отиде до сейфа, вграден в нишата, и набра комбинацията. Извади 9-милиметров пистолет и махна заглушителя от цевта. Беше точният калибър за близка стрелба. Провери дали е изправен и го зареди. Заклучи сейфа и занесе пистолета в будоара, сложи го в кутията за грим, с вдигнат капак насочен към вратата. Господи, той беше голям мъж. Ще трябва някак си да го извлече оттам до гаража и да го натика в багажника на колата, която беше взета под наем от летището. Ще го оставя в нея на летището, да гние там, както той беше оставил Маркси. Вече не чувстваше мъката. Чарли беше мишената договор, който тя сключи със себе си срещу пълно възнаграждение.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Чарли закопча презрамката на кобура от лявата страна на гърдите, провери ножа в калъфа на крака си, взе малкото куфарче на Айрин и чантата си и напусна апартамента. Когато затваряше вратата, телефонът иззвъня. Върна се и вдигна слушалката. Обаждаше се Мейроуз Прици.

— Здравей, Чарли.

— Здравей, Мей. Бях почти излязъл.

— Къде отиваш?

— Трябва да отида до Крайбрежието.

— Току-що научих голямата новина, Господи. Ти си наистина като Хорейги Алджър^[1].

— Кой е той?

— Баща ти ми каза, че ще се преместиш в нашата къща.

— Така е. Тук съм много далеко от Пералнята.

— Мисля си за това, откакто той ми каза. Не можеш да живееш в онази дупка. Обзаведена е като колибата на калабрийски миньор. Чуй ме. Ще ми разрешиш да преобразя цялата къща. Като сватбен подарък. Какво ще кажеш?

— Ще бъде страхотно, Мей.

— Айрин ще се съгласи ли?

— Да — отвърна Чарли.

— Искам да кажа, че тук всичко ни е под ръка. Можем да подберем най-приятните десени, най-хубавите мебели, наистина най-подходящите тапети. Разбира се, искам да кажа, че всичко ще направя заедно с нея, както тя го вижда, както тя иска да изглежда. Повярвай ми, Чарли, ще й хареса, наистина.

— Имаше големи идеи, дечко. Но аз трябва да тръгна за летището.

— Обади ми се, като се върнеш, чу ли?

Чарли откара шевролета до летището и в следващите двадесет минути вече беше излетял.

Тя вече беше там, когато влезе от тунела в сградата на летището. Господи, как великолепно изглеждаше тази жена, помисли си той. Вършеше всичко както трябва. Жена като нея никога не можеше да остарее. Тя беше зряла. Беше в разцвета си, но какво от това, дявол да го вземе.

Мълчаха. Приближиха се един към друг и се прегърнаха. После се целунаха и само за миг от секундата тя почти промени решението си. За първи път в живота ѝ се прииска да се е родила тъпа, а Чарли — пласьор (на наркотици) на улицата. Но той си изкарваше хляба с нож, каза си тя, затова нямаше никаква вероятност да умре в леглото. Неговият ред беше дошъл.

Те заедно носеха безнадеждността като планина, която Господ им беше отредил, обикаляйки три пъти света. Така е с всички, каза си той, те всеки ден правят това, което аз ще направя довечера. Те унищожават всичко, което обичат. Всички хора приемат любовта си. Оставят я да ги топли и да расте вътре в тях, докато почувстват, че няма място под небето за радостта им и тогава, рано или късно, я изхвърлят в снега и я убиват, преди тя да е успяла да ги промени.

— Яде ли в самолета, Чарли?

— Как мислиш? Намираме се само на няколко мили от латиноамериканския ресторант, от нашето място. Там ще ям, ако въобще мога да отделя погледа си от теб.

— Е, изминали са поне двадесет и четири часа откакто сме разделени — отвърна тя.

— Обичам те, Бейби — промълви той и езикът му се вдърви.

Тя знае, помисли си Чарли, че са го изпратили да я убие, но смята, че това е само заради петстотин и четиридесетте хиляди долара и затова съвсем делово ѝ се струва, че е нормално съпругът ѝ да се опита да я ликвидира. Той беше новият Бос. Искаше да започне нов живот. Но тя не е поглеждала вестник цялата седмица и няма представа какво беше предизвикала жената, попаднала погрешно на етажа, мислеше си той. Тя не знае, че се беше превърнала в единствената изкупителна жертва, съзираща бурята, която можеше да помете бизнеса на фамилията в Ню Йорк и да унищожи бизнеса.

Тръгнаха към наетата кола, голям къркач на бензин с огромен багажник. Шофираше Айрин.

— О, по дяволите, Чарли — рече тя, — нека да отидем вкъщи и да си легнем.

— Още не. Трябва да се върнем в латиноамериканския ресторант. Аз го сънувам и ти винаги си там. Може би за последен път ще седнем там, ще послушаме океана и ще пийнем ананасовия сок.

— Той все още е там, Чарли.

— Наистина, но ние къде сме? Аз съм новият Бос, ще бъда много зает.

Тя караше по магистралата край Атлантика и си мислеше: „Ако бяха глупачка, а Чарли беше дошъл по други причини — друга жена или нещо такова, ако знаех, че той се готви да ме убие, ако това беше телевизионен филм, щях да насоча тази таратайка с двама ни към онази урва и право в океана.“

Чарли си мислеше, че това би било подходящо място, за да я пречука, когато се стъмни. Щеше да я накара да отидат с колата нагоре по хълмовете, заедно набързо... И щеше да я наръга с ножа. Но това беше само тактическа мисъл. Тя му мина през ума професионално, само като възможност. Той трябваше да постои с нея в латиноамериканския ресторант, където започнаха. След това трябваше да отидат у дома, още веднъж, за последен път.

Айрин зави с колата на паркинга при ресторанта.

— Ей, толкова ли сме умрели от глад, Чарли? — попита тя. — Я да отидем вкъщи и да потренираме в леглото за Олимпиадата.

— Още един полъх от добрите стари времена — рече Чарли. — Знаеш ли какво си мислех?

— Какво?

— В колата има куфар с пари. Бихме могли направо отгук да отидем на летището в Сан Диего, после в Далас и оттам да сменим за някъде. Къде искаш?

— Веднъж видях един туристически справочник, който никога няма да забравя. Беше за Южния остров на Нова Зеландия. Много спокоен и много красив.

— Тогава какво, по дяволите, да вървим. Да вземем куфарчето и да тръгваме веднага.

Тя се наведе, вдигна ръката му и я целуна.

— Има ли смисъл, Чарли? Знаеш, че ще ни намерят, независимо къде ще отидем. Искам да кажа, засегната е честта на Прици, нали? Ти

сега си Бос. Нека си мислим за нашето щастие. Можем да отидем на Южния остров догодина.

Той я целуна нежно по бузата.

— Само още едно от онази влудяваща напитка с ананас и ще се забравим в леглото.

Тя загаси двигателя и отвори вратата.

Седнаха на същата маса и поръчаха на същия келнер. И двамата се бяха върнали към първата си среща. И двамата за малко бяха оставили настрана смъртоносните си планове. Чарли държеше ръката на Айрин и я гледаше в очите. Изглеждаше влюбен като стотици други влюбени мъже, но умът продължаваше да му напомня, че е професионалист и трябва правилно да балансира нещата, за да не помисли тя, че ще ѝ види сметката. Много му се искаше да сподели всичко с нея, да я чуе как казва, че разбира всичко, че така трябва, а той да махне с ръка, да съберат няколко сака и да заминат с петстотин и четиридесетте хиляди долара.

— Хей, Айрин, може би трябваше да заключим колата. Парите са в онова куфарче в багажника.

— Никога не можех да си представя, че ще накараш Прици да платят по този начин — учуди се тя.

— Той ти е благодарен за Филарджи. Петстотин и четиридесет са нищо. Ти си много известна в дома на Прици.

— Какво нещо! — отвърна Айрин.

Имаше ли смисъл от това будалкане, мислеше си тя. Става лошо. Мъжете наистина искат да получат и последната частица от играта с картата на Валентин^[2]. Всичко, което правеха, беше в разрез с логиката. Чарли беше великолепно момче. През целия си живот не беше срещала друг като него, който така да я разпали, че тя да пожелае да са заедно. Може би те бяха онези две носещи се половинки от едно цяло, за които се говореше в поезията. Може би имаха нужда именно от това цяло — да си бъдат верни един на друг за всичко, което ставаше по пътя им, и никога да не се занимават с разсъжденията на другите и с разни банални изкушения. Искеше ѝ се това да бъде темата на разговорите в деня на първата им среща. Това беше най-важното нещо, което трябваше да бъде понятно на двамата. Нищо не се получаваше, когато го разбираше само единият. Беше твърде късно дори да си мисли по този начин. Ако продължеше да разсъждава така,

това би я размекнало и би й отредило фатален край. Тя се пресегна към другата му ръка и помоли:

— Време е да вървим, Чарли.

Когато излязоха от колата на алеята у Айрин, Чарли каза:

— И все пак, ето ти твоите петстотин и четиридесет хиляди.

Тя отвори страничната врата на къщата усмихвайки се.

— Донесе ги — рече съпругата му. — Ще ги сложим там, където ги намерихме.

Преминаха през кухнята в предния хол. Айрин отвори вратата на нишата. Чарли постави куфарчето в краката й, тя го бутна навътре и затвори вратата.

— Няма ли да ги пребориш? — попита той.

— Защо? Ти си ги броил.

Те се качиха горе прегърнати и Айрин усещаше 38-калибровия Магнум под самото му.

— Хей, доста топлина събираш там — прошепна тя. — Надявам се, че няма да легнеш с него.

— Нямам търпение да сваля целия хамут.

В голямата спалня на Айрин целият таван бе покрит с огледала от едната до другата стена, което отразяваше огромното легло. Тя седна свита и наблюдаваше Чарли как закачва самото си, след това разкопчава кобура от кръста си и го закачва в гардероба, в другия край на стаята.

Докато се разсъбличаха и слагаха дрехите за спане, бяха с гръб, всеки от своята страна на широкото легло. Когато Чарли обу долнището на пижамата, стана, заобиколи леглото и прекоси стаята, за да отиде в банята преди Айрин, гол до кръста, за да можеше тя да види, че нямаше никакво оръжие.

Аз наистина съм готов — каза Чарли. — Двадесет и четири часа без теб и се възбуждам като някой секс маниак.

— Позатопли го още пет минути, скъпи — усмихна се Айрин, с непроницаемите си очи, изпълнени с престорена сладост. Когато Чарли се върна и легна в ниското легло, Айрин стана и отиде в будоара. Той лежеше с дългия тънък нож на Маркси в дясната си ръка, провиснала през отдалечения край на леглото. Беше се облегнал на възглавницата, като я наблюдаваше как разресва косата си в осветеното помещение зад тъмната спалня.

Вчесвайки се, Айрин реши. Чарли си е Чарли, и ще разчита да се любят цяла нощ. Ако го застреля сега, това няма да стане. Тя остави чантата и погледна в стаята. Чарли лежеше със затворени очи и докато я чакаше да дойде в леглото, се готвеше да бъде тигър сред чаршафите.

Тя извади 22-калибровия пистолет от тоалетната чантичка, като го държеше в ръката си насочен надолу и плътно до нея, прикривайки го с тялото си. Пристъпи леко в стаята и започна да вдига пистолета. Чарли се размърда. Вдигна ножа от пода и го хвърли със страхотна сила през петнадесетте фута, които ги делиха. Пистолетът гръмна, но не го уличи, защото ножът прониза ларинкса ѝ и прободе гръбначния стълб, приковавайки я в рамката на вратата зад нея. За три кратки секунди тя беше преминала от прекрасния живот в смъртта.

Чарли се облече методично. Свали куфара си долу в хола, взе пътното куфарче на Айрин от нишата и ги постави на предната седалка в колата. Върна се в къщата и бавно, залитайки, се качи по стълбите. В спалнята трябваше да използва цялата си сила, за да извади ножа от гърлото, докато тялото ѝ гротескно се свлече на пода. Внимателно изтри дръжката с кърпа, сложи ножа в калъфа и отново го прикрепил към левия прасец.

Върна се при трупа, взе пистолета, който лежеше до него, и държейки го близо до тялото, точно под голата лява гърда, стреля веднъж. Когато вдигна топлия труп, той разбра, че плаче.

Носейки Айрин завита в одеяло през рамото си, Чарли слизаше надолу по стълбите към страничната врата. Отвори багажника на колата и натъпка тялото вътре, мислейки че той и Айрин всъщност не бяха се оженили. Сватбата беше тайнство, извършвано в католическа църква пред погледа на Бога, а някакъв мирови съдия, на име Джоузеф Тиърни Мастър, в един долнопробен град като Тихуана не би могъл да осъществи един истински брак. Само свещеник можеше да го стори, но все не оставаше време. Едва ли някога беше имал време за нещо.

[1] Американски писател (1832–1899 г.), известен с разказите си за бедни момчета, забогатели, преуспяващи благодарение на труда си и щастливата случайност. — Бел.ред. ↑

[2] Игра на думи — поетичен образ на любовта — „да изпият и последната капка от любовта“ — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Чарли се обади на баща си от летището на Лос Анджелийс в 4:30 следобед.

— Това е един Ел Дорадо с калифорнийска регистрация — събщи той. — Три-едно-осем-шест-едно-две. Записа ли?

— Да.

— Намира се по средата в източния край на паркинга.

— Добре си направил, Чарли.

— Така е.

— В колко часа е самолетът ти?

— След двадесет минути.

— Ще се обадя на човека след половин час. Неприятностите свършиха.

Чарли се върна у дома в Бруклин в 5:30 следобед. Свали калъфа с ножа от бедрото си, сложи го в една кутия и го заключи в дрешника. Съблече се, взе душ и си легна. Заспа веднага.

Спа до три часа на следващия следобед. Направи си богата закуска и после изми всички прозорци на апартамента. Както чистеше, намери две блузи и една рокля на Айрин. Опакова ги в един плик, потърси адреса на Армията на спасението в телефонния указател и адресира плика. Поседя на терасата до пет без десет, като обмисляше как щеше да ръководи семейството. Даваше си сметка, че Айрин никога нямаше да може да се приспособи към Прициевци, Сестеровци и Гароновци.

Обади се на Мейроуз Прици в офиса ѝ.

— Мей ли е? Аз съм, Чарли.

— Здравей, Чарли, Знаеш ли, току-що сестра ми Тереза се завърна от медения си месец.

— Къде бяха, в Космоса ли? Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Да вечеряме ли? Какво искаш да кажеш — Ти и аз, и Айрин ли?

- Не. Ти и аз.
- А Айрин?
- Разделихме се. Тя замина. Какво ще кажеш?
- Какво да кажа ли? „Голям светец“ си, Чарли. Само ми кажи къде искаш да се срещнем.

Издание:

Ричард Кондън. За честта на Прици

Американска. Първо издание

ИК „Иван Вазов“, София, 1993

Редактор: Стилиян Данов

Контролен редактор: Мария Арабаджиева

Технически редактор: Ясен Панов

Коректор: Таня Саева, Елиана Владимирова

Художник: Александър Алексиев

Художествен редактор: Ясен Панов

ISBN 954-604-002-9

Предпечатна подготовка: „СПЕКТЪР 365“

Печат: „ПОЛИГРАФЮГ“ ООД Хасково

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.